

ОПРАВДАННЯ

Ім'я і Слово Вічного Бога підтверджене
і оправдане через

Пророцтво Езекиїла,
що негайно мусить бути повідомлене
 народам світу.

Коментарі Й. Ф. Рутерфорда

Автора:

“Сотворення”, “Визволення”, “Примирення”,
“Правительство”, “Пророцтво”, “Світло” і
інших книжок.

Том 3

Перше видання 1 600 000.

Ця книга написана в Америці. Автор освітлює відносини у світі, особливо в Америці та Великобританії. Книга перекладена з оригіналу, щоб український народ теж міг ознайомитися з цими обставинами.

Видавці

ТОВАРИСТВО ВАРТОВОЇ БАШТИ,
БІБЛІЇ ТА БРОШУР
МІЖНАРОДНЕ ТОВАРИСТВО ДОСЛІДНИКІВ БІБЛІЇ.
Магдебург—Бруклін, Нью-Йорк—Берн також
Лондон, Торонто, Стратфілд, Кейптаун та в
інших країнах.

Перевід з німецької, книги “Rechtfertigung” —“Оправдання”.

ЄГОВІ ВІКОВІЧНОМУ ЦАРЮ

ця книжка присвячена

“Господь же справдешній Бог,
Це живий Бог й віковичний Цар,
Од гніву Його тремтить земля,
і погрози Його не здоліють
видержати народи”. —

Єремія 10: 10

“І нехай звеличиться ім’я
Твоє по вічні часи! ” —

2 Самуїла 7: 26

Verlagsrecht 1932

J. E. Rutherford.

ВСТУП

ЄГОВА використав своїх пророків Ілію і Єлисея, щоб пророкувати розгортання і наслідки своїх намірів.

Поряд з ними він вживав також і Єзуга, щоб здійснити велику справу принесення жертви. Кого представляє Єзуга і яке є значення його діла? Книга “Оправдання”. Том 3 пояснює і з'ясовує це. Вона відкриває також, з кого складатиметься клас людей, який є відомий як “мільйони живучих, які ніколи не помруть”, і показує далі як буде вибрана ця група людей згідно пророцтва, в зв'язку зі справою Єзуга.

Соломон збудував в Єрусалимі великий храм. Він був зруйнований і знову відбудований опісля Зоробабелем. Потім цей храм Ірод наказав зруйнувати і збудувати на його місці інший. Ціль і значення цього храму і будівель також пояснюється в цій книжці. Пророкові Езекиїлу явився образ великого і чудового храму. Це Езекиїлеве видіння храму було протягом століть і поколінь таємницею; але ось на-реши́ті прийшов час, коли стало потрібним зрозуміти його. Святе Письмо і фізичні факти показують, що народ Божий на землі не міг зрозуміти це пророцтво до 1932 року Я цьому

третьому томі книги “Оправдання” дається вичерпне пояснення цього.

Чого досяг Єгова проповідуючи Євангелію за допомогою тих, кого Він зробив своїми свідками? Яким Божим потребам і якому масштабу мусить відповідати все те, що Він зробив частиною свого небесного Царства? Ким будуть ці видимі володарі народів землі, і приблизно до якого часу вони будуть панувати на землі? Як буде по справедливості управлятися світ? Ці та інші не менш цікаві питання по ходу розглядатимуться в цій книжці і на них даватиметься відповідь. Езекиїлове пророцтво підтверджується пророцтвами інших пророків і ці пророцтва разом з фізичними фактами, показують їх сповнення і сповіщають, як Єгова цілковито оправдуватиме своє святе ім'я.

Оправдания

Том 3

О П Р А В Д А Н Н Я

Голова 10

ЕКЗЕКУТОР

ЄГОВА наказав своєму пророкові Езекиїлові пророкувати проти Єрусалиму та народів навколо нього. Єрусалим зображає “Християнські народи”. Єгова говорить про Єрусалим і цим самим про “Християнські народи”: “Поміж народами я поставив його і навколо нього інші землі”. “Християнські народи” своїми лицемірними звичаями та утиском простого люду завдали найбільшого сорому і якнайганебніше очорнили ім’я Єгови, і тому вирок Бога буде сповнений з більшою строгістю над ними. “Він же збунтувався проти моїх законів з більшою безбожністю, ніж погани, та проти моїх установ гірш, ніж країни навкруги нього; бо вони відкинули мої закони й за моїми уставами не ходили. Тому так говорить Господь, Єгова: Тому що ви бунтуєтесь більш поган, що навколо вас, за уставами моїми не ходите, законів моїх не виконуєте, та і законів поган, що навкруги вас, не виконуєте”. — *Езекиїл 5: 6, 7.*

Поміж “Християнськими народами” і в безпосередній близькості до них є багато інших ворогів Єгови. Вони названі в пророцтві Езекиїла землями Аммона, Моаба та ін. Вони знали

про Бога і мали можливість довідатись про нього набагато більше, але вони послідували за “Християнськими народами” в їх хулі імені Єгови і вони мусять відчутти на собі всі наслідки своєї провини під час краху “Християнських народів”. Із народів вибрав Єгова “народ для свого імені” і вони є його свідками. Перш, ніж настане його суд над ворогом, свідки Єгови повинні пройти по землі, рознести свідчення Ісуса Христа і розповсюдити його віщування і пересторогу як серед ворогів, так і серед людей доброї волі. Свідки Єгови в часі такої діяльності будуть одночасно і для ангелів і для людей, особливо тих, що обмовляють Бога та його організацію і нарікають на нього, видовищем або відвертою виставою.

Неймовірно, чи могло б бути можливим, принести неосвіченим і виродженим народам землі, котрі ніколи не чули Слова Божого ще перед Армагедоном таку міру пізнання, яка могла б вчинити їх відповідальними; тому вони мусять чекати свого прозріння аж до часу воскресіння. Це є ті лицемірні “Християнські народи” з людьми, що живуть навколо них, в їх безпосередньому сусідстві, які використав диявол і його безбожні ангели, що “панують над цілою землею”, щоб визискувати і пригнічувати людство і якнайганебніше знеславляти святе ім'я Бога. “Тому ось що говорить Господь Єгова: Ось я так само проти тебе: Я сам виконаю проти тебе мій суд перед очима невірних. І я вчиню з тобою таке, чого не чинив ще ніколи, й чого ніколи не чинитиму більше, за всі твої мерзоти”. — *Езекиїл 5: 8, 9.*

Сатана збирає свої війська до Армагедону і великі армії стоять під безпосереднім командуванням Гога, його фельдмаршала. В Армагедоні армія Єгови під пряміш керівництвом Ісуса Христа знищить військо Сатани, при цьому Сатану буде схоплено і вкинуто в безодню, що рівнозначно смерті, і перебуватиме він там протягом тисячу років. Протягом цього відрізка часу відбудеться суд над окремими людьми, і всі, котрі люблять Бога і слухаються його, воскреснуть. Це все станеться для хвали Всевишнього.

Єгова мусить виконати і виконає свій присуд над всіма своїми ворогами, щоб його святе ім'я, його авторитет і добра слава були назавжди захищеними. Ніяким іншим чином всесвіт не міг би бути очищеним і не сталося б так, що ім'я Єгови зайняло в серцях і думках його створінь належне йому місце. Його суд над ворогами є записаний. При сповненні своїх вироків Єгова використовує ті сотворіння, які є йому відданими, вірними і послухними. Суддя або виконавець вироку є особою, що виконує законний вирок в рамках своїх повноважень і згідно із своїм дорученням. Хто виносить присуд, той і несе відповідальність за нього, Суддя є тільки рукою закону або найвищого авторитету. Вирок, що виніс Бог Єгова своїм ворогам, визначив, що вони повинні бути знищеними. (*Псальма 145: 20*) “Твоя рука знайде всіх ворогів твоїх, твоя правиця знайде тих, хто ненавидить тебе. Ти вчиниш їх неначе піч вогненну, в час твого з'явлення. Єгова обгорне їх гнівом своїм і вогонь поглине їх. Тому що вони

здумали проти тебе лихо, лукаву раду врадили проти тебе: вони нічого не здоліють. Бо ти обернеш їх до втечі, напнеш їм у вічі лука твого”. (*Псальма 21: 8, 9, 11, 12*) Суддя є месником або тим, хто оправдує Боже ім'я. “Коли я нагострю свій меч, що виблискує, і моя рука почне чинити присуд, то я помщуся на своїх ворогах і дам відплату тим, хто мене ненавидить”. — *5 Мойсея 32: 41*.

Ким є вороги Бога? Його найбільшим ворогом та найголовнішим противником є Сатана-диявол і з ним ціла армія беззаконних. Користолубне (жадібне) прагнення Сатани вчинити з роду людського товар для торгування, спонукало його плекати підступний намір, віддалити людей від Бога. Цей злий намір має в своїй основі фальшиву релігію, а саме, насамперед, обожнювання диявола, а також обожнювання когось чи чогось, що віддалило б людей від Єгови. Виразним наказом Єгови є знищити неправдиві сатанські вірування і все, що від них походить, і цей намір він виразно пояснює словами: “Я вчиню суд над всіма богами

Єгипту”. (*2 Мойсея 12: 12*) Ким дослужиться Єгова для виконання своїх вироків? Бог почав являти народу Ізраїля картини приведення в виконання своїх вироків, і відокремлював серед народу виконавців своєї волі. “Давид чинив суд і справедливість для всього свого народу”. (*2 Симуїла 8: 15; різні варіанти перекладу*) Давид був образом на Ісуса Христа. Соломон отримав припоручення, чинити присуд Єгови. (*1 Царів 6: 12*) Соломон також був образом на Ісуса, до того часу, поки він був вірним Єгові.

“Доме Давидів! ось як говорить Єгова: Розсуджуйте суд уже зранку, рятуйте пригнобленого з руки гнобителя, а то, немов вогонь, вибухне гнів мій і палатиме, і нікому буде гасити з-за поганих ваших вчинків”. (*Єремія 21: 12*) “Ось настане час, — каже Єгова, — і я пробуджу для Давида праведний пагін, що володітиме, як цар і буде мудрим, буде чинити на землі суд і справедливість. За його днів спасеться Юда, й Ізраїль житиме безпечно. Ось ім'я його яким його будуть звати; Єгова — наша справедливість”. (*Єремія 23: 5, 6*) Ці місця Святого Письма предсказують на Ісуса Христа. “У гніві та обуренні я народам відплачу, бо вони були неслухняні”. (*Михей 5: 14*) Ці пророцтва задалегідь предсказали справу Ісуса Христа. Ісус сам пояснює, що весь присуд і його виконання були йому доручені, — *Йоана 5: 22, 27*.

Ці тексти остаточно доказують, що Ісус Христос є виконавцем волі Єгови і підтверджують висновок про те, що мужі Ізраїля, яких Єгова призначив, щоб вони здійснювали його вироки, явно або образно зображали Ісуса Христа. Виконуючи волю Єгови, Ісус Христос бере з собою ще інших, що стоять поряд з ним, в той час, як він виконує присуди Єгови. Всі разом вони утворюють “непобориму силу” [або “вищу владу”], створену Богом. “Тому що вона [вища сила або влада] є слугою Бога, тобі на добро. Якщо ж ти любиш зло, то бійся, тому що вона даремно носить меч; тому що вона є слугою Господньою, месницею у покаранні того, хто чинить зло”. (*Римлян 13: 1—4*) Це підтверджується далі такими текстами: “Гляньте, Господь

прийшов в оточенні своїх тисяч, щоб здійснити суд над я всіма і виявити всім безбожним всі вчинки їхньої безбожності, які вони безбожно покоїли, та всі зневага, що проти нього говорили оті грішники безбожні”. (*Юда 14, 15*) Цей текст стосується виконання остаточного суду. Про перевага тих, хто з’єднаний спільною справою з Ісусом Христом, написано: “ Щоб суд написаний над ними учинити. Це слава всіх його угодників. Слава Єгови! ” — *Псальма 149: 9.*

Єгуй

Добре пам’ятаючи попередні, остаточно визначені у св. Письмі пункти, слід пояснити ще, кого зображав Єгуй або на кого є образом. Як показує св. Письмо ми наблизились до великої війни, в якій Єгова об’явить свій гнів до ворогів і ми тепер з впевненістю можемо чекати від Нього, що Він дасть нам розуміння про значення Єгуя і його битви, на що особливу увагу звертає св. Письмо. Про те, що Єгуй є виконавцем присуду Єгови, не може бути навіть найменшого сумніву, тому що в 2 кн. *Паралипоменон 22: 7, 8* написано: “Та це було від Бога на згубу Охозії, що він прийшов до Йорама. Бо після свого приходу виступив він з Йорамом проти Єгуя, сина Намесієнка, якого Єгова помазав на те, щоб він викоринив дім Ахава. Отож; як Єгуй чинив суд над домом Ахава, знайшов він юдейських князів та синів братів Охозії що були на службі в Охозії і повбивав їх”. (*інший переклад: замордував їх*) Кого Єгуй представляє? Що означала справа Єгуя?

Щоб з більшою користю вивчати свідчення св. Письма тут відразу, напочатку поставлене запитання, кого Єгуй представляє, і дається пряма відповідь і для її підтвердження слідує аргументація, що ґрунтується на св. Письмі. Це сприятиме тому, що той, хто вивчає св. Письмо, матиме змогу по ходу вивчення вирішити чи відповідь є правильна чи ні. Відповідь звучить так.

З того часу, як Єгуй був помазаний, аж до виконання ним Господнього завдання, він показав в загальних рисах як виконання Божого присуду, що наступить в “день Господа” здійснюватиметься через Ісуса Христа, верховного виконавця волі Єгови, і в цьому дні візьмуть участь члени його тіла, а потім останки або частини тіла, що є тепер на землі, а також армія ангелів. Справа Єгуя відбувається паралельно з висвітленим у пророцтві Езекиїла в головах 9 та 10 діянням “одягнутого в ляну одягу чоловіка з письмовим приладдям писаря збоку”, якому наказано покласти знак на чоло людей і порозсипати по місту палаюче вугілля. Далі справа Єгуя є паралельною роботою шести чоловіків, які слідували за одягненим у ляну одягу чоловіком зі знаряддями вбивства і нищили місто. Оскільки Господь відкрив своєму народові значення 9 і 10 голови пророцтва Езекиїла та пояснив інші його передбачення, і тому що справа Єгуя безпосередньо з цим пов’язана, здається, що прийшов час Господа, коли він дасть змогу своєму народу зрозуміти образ Єгуя і виконану ним роботу. Справа Єгуя була вчинена для оправдання імені Єгови; тому доцільно

розглядати його справу у зв'язку з вивченням пророцтва Езекиїла.

Ілія представляв справу післанців і свідків, що повинна бути зроблена народом Господнім під час “приготовлення дороги для Єгови”. Те, що чинив Ілія, було за словами Ісуса також справою відновлення, що свідчить, що така ж праця здійснювалась і в період Ілії зібранням Божим”. (*Маттея 17: 11*) Діяння Ілії служили також для оправдання імені Єгови. Єлисей був помазаний, щоб завершити справу, розпочату Ілією, отже таким чином він виконував цим самим справу післанця або свідка. Однак, крім цього, йому було написано: “Хто втече від меча Єгуя, того, вб’є Єлисей”. Це показує, що справа Єлисея має безпосереднє відношення до винищення ворогів Єгови. (*1 кн. Царів 19: 17*) Єгуй вершив справу вбивання або винищення для оправдання імені Єгови. Єлисей теж продовжив справу оправдання, це показує, що ті самі особи, що пов’язані з діяннями Єлисея, мають спільне і зі справою Єгуя. Єлисей був помазаний ще задовго до того часу, як Єгуй отримав помазання, це свідчить про те, що спочатку має бути зроблена справа свідчення, а потім тільки має послідувати знищення, саме так, як це доказано в 9 голові пророцтва Езекиїла.

3 історії

Варто зараз (на цьому місці) розглянути деякі історичні факти про правителів Ізраїля, серед яких Єгуй відігравав певну роль. Десять племен Ізраїля збунтувалися проти дому Дави-

дового і обрали собі свого власного царя. Аса був царем Юдеї і правив в Єрусалимі приблизно в 979 р. до н. Хр. Десять племен жили в північній частині Палестини. Омбрій, верховний командувач Ізраїльської армії, заволодів Ізраїльським тронем і зробив себе царем. Пізніше він купив землі біля Самарії і збудував там царський дім, звідки і управляв десятима племенами Ізраїля. (1 кн. Царів 16: 16—24) Наступником Омбрія і царем Ізраїля був Ахав. Цей одружився з Єзавелью (або Єзабель), донькою Етбаала. Донька, яка в них народилася, називалася Готолія. Дещо пізніше Ілія пророкував, що прийде голод на три з половиною роки. Після цього Ахав був вбитий у битві, і його син Охозія став його наступником. — 1 кн. Царів 22: 34—40.

Ілія вчинив помазання Єлисея, щоб той зайняв його місце. Готолія, донька Ахава і Єзавелі, одружилася з Йорамом, спадкоємцем трону Юди. Вік почав царювати в Єрусалимі приблизно в 913 р. до н. Хр. (2 кн. Паралипоменон 21: 1) Його нащадком на троні був Охозія, син Готолії і внук Єзавелі. Йорам (або Єгорам), син Ахава, змінив свого брата Охозію на троні Ізраїля. Ілію було усунено, і пророк Єлисей став його послідовником. Потім Єгуй, син Йосафата, сина Намесієнка, був помазаний на царя Ізраїля. (2 кн. Царів 9: 1—6) Незабаром після цього Єгуй вбив царя Йорама. (2 Царів 9: 24) Після цього Єгуй винищив цілий дім Ахава.

Ключ

Ціль з якою Єгова дав приказ винищити цілий дім Ахава дає основний ключ до розуміння справи, яку чинив Єгуй і показує в чому суть цієї справи. Ахав представляв в образі Сатану, старого змія, диявола. Єзавель, його дружина, була образом жінки або цілої організації Сатани. Насадки або насіння Ахава і Єзавелі відображали “насіння змія”, котре му- сить бути знищеним, тому що воно спрямовано проти Бога, проти Христа та його Царства. Справа Єгуя відображає методи (шляхи) Єгови по знищенню всього того, що псує рід людський і зневажає ім'я Єгови.

Головною причиною, яка вчинила необхідним винищення дому Ахава, було служіння Баалові, тобто обожнювання диявола. Ім'я Баал (Ваал) означає “бути вчителем” або в перенос- ному значенні “одружуватися”, “бути супру- гом”; а в образному розумінні “власник”. З цього випливає, що поклоніння Баалові є вша- нування диявола. Це відбувається внаслідок по- єднання з організацією, вчителем, мужем і власником якої є диявол, і де диявола прийма- ють як пана і голову. “Баал-Пеор” означає сповідування цієї диявольської релігії, через сто- сунки із зіпсованими розпусними жінками. Це була спокуса яка відвертала людей від Бога Єгови.

Білеам (або Балаам), Месопотамський віщун, навчав Балака, царя Моабського як спокусити Ізраїльтян цією диявольською релігією “Баал- Пеор”. Наступні слова показують, що Єгова

ненавидів цю мерзоту: “Ізраїль залишився в Ситтимі. І народ почав вести розпусту з доньками Моаба; і вони навернули народ до жертвоприношень їх богам. І народ їв і схилявся перед Баал-Пеором. І гнів Єгови знову запалав на Ізраїля. Тоді сказав Єгова до Мойсея: Візьми всі голови людські та повісь їх Єгові проти сонця, щоб відвернути полум'я гніву Єгови від Ізраїля. І Мойсей сказав до суддів Ізраїльських, хай кожен вб'є своїх людей, що прихилились до Баал-Пеора”. (*4 Мойсея 25: 1—5*) Того недостойного Білеама було вбито мечем за наказом Господнім Мойсеєві. — *4 Мойсея 31: 8*.

Гедеон був вірно відданий Господу, і його також використано, щоб здійснити Божий суд над слугами Балаама. (*Суддів 8: 33*) Бог перестерігав Ізраїльтян від поклоніння Баалу через свого вірного пророка Самуїла. “Тоді Самуїл сказав до всього дому Ізраїля: Коли ви справді від усього серця наvertsаєтесь до Єгови, усуньте з-поміж себе богів чужоземних та Астарті, спрямуйте ваше серце до Єгови, і служіть лише йому одному, й він вас визволить із рук филистимлян. І усунули сини Ізраїля Баала та Астарті і служили одному Єгові”. — *1 Самуїла 7: 3, 4*.

Давид був вірним Господу Єгові і “не шукав Баала, а шукав Бога батька свого й чинив за його заповідями, а не за вчинками Ізраїля”. (*2 кн. Паралипоменон 17: 3, 4*) Єгова був терплячим до Ізраїльтян, і коли вони калялись у своїх гріхах, він прощав їм і знову вертав їм свою милість.

Після того як десять племен з Юдеї відділилися і створили собі в Самарії власне царство, Омбрій був тим, хто надав дозвіл Ізраїльтянам поклонятися Сатані. Ахав слідував за ним на троні і про нього написано: “Ахав, син Омбрія чинив зло в очах Господніх, гірш від усіх, що були перед ним. Не досить було йому того, що ходив в гріхах Єробоама, сина Набата — ні! Він узяв за себе Єзавель, дочку Етбаала, царя Сидонського і заходився служити Баалові й поклонятись йому. Він поставив Баалові жертовник у Бааловому храмі, що збудував у Самарії. Засадив дуброву Ахав і завдавав учинками своїми досади Єгови, Богу Ізраїля, більше від усіх Ізраїльських царів, що були перед ним”. — *1 Царів 16: 30—33.*

На Ізраїля прийшов три з половиною роки голод, саме так, як пророкував Ілія. Десь під кінець цього голоду Ілія зустрів царя Ахава і просто в лице сказав йому, що горе тому прийшло на Ізраїля, що цар визнавав диявольську релігію. “Як тільки Ахав побачив Ілію, то сказав до нього: То це ти той, що тривожиш Ізраїля? Він же відказує: Не я тривожу Ізраїля, а ти й твоя родина, бо ви покинули заповіді Єгови, і ти ходиш за Ваалом”. — *1 Царів 18: 17, 18.*

Ахав і Єзавель підтримували “Баалових пророків”, котрі псували Ізраїльтян і вели їх до зради Єгови. Єгова використав Ілію, щоб вершити свій суд над цими 450 пророками Ваала. Пізніше, коли Єгуй промовляв до великої кількості люду, що зібрався, сказав він: “Ахав... служив Ваалові”. (*2 Царів 10: 18*) Ці письмові

свідчення з усією визначеністю показують, що Ахав цілковито був відданим служінню дияволу.

Під час царювання Ахава Єгуй був головнокомандувачем у війську царя. Він був верховним командувачем і правив колісницею. Коли Єгова наказав Ілії помазати Єгуя і Єлисея, він пояснив також: “Я залишив собі в Ізраїлі сім тисяч, коліна яких не гнулися перед Ваалом і уста яких його не цілували”. (*1 Царів 19: 18*) Тому цілком розсудливим видається припущення, що Єгуй, незважаючи на те, що він служив у війську Ахава, належав до тих семи тисяч Ізраїльтян, які відмовились практикувати обряди в честь Ваала і диявола.

Охозія успадкував престіл свого батька Ахава. Він був поранений під час падіння і післяв післанців спитати Ваал-Зебула, диявольського бога з Екрона, чи він видужає. “Охозія впав був через поруччя у своїй верхній світлиці в Самарії та занедужав. І післяв він післанців і повелів їм: Ідіть і спитайте Ваал-Зебула, Екронського бога, чи я видужаю від цієї моєї недуги? Ангел Єгови сказав до Ілії Тесбія: Ось і йди лишень на зустріч послам царя Самарійського та й промов до них: Хіба в Ізраїлі та нема Бога, що ви йдете питати в Ваал-Зебула, Екронського бога. За се ж, так глаголе Господь: Із постелі, що ліг еси на її, ти вже не встанеш, а мусиш умерти. І пійшов Ілія (і сказав їм)”. — *2 Царів 1: 2—4*.

Йорам був наступним на троні після Охозії. Він був не так зіпсований, як Ахав, однак служіння Ваалові тривали в Ізраїлі надалі під час його царювання. Під час його панування

стара Єзавель була ще жива і чинила все, щоб сприяти обожнюванню диявола. (2 Царів 3: 1—3) Після цього про Єгуя написано: “Так викоринив Єгуй Ваала з Ізраїля”. (2 Царів 10: 28) В цій точці ми маємо завершений образ Єгуя. Подані пізніше про нього факти в жодному випадку не відображають справу, здійснену будь-яким іншим слугою Єгови.

Єгуй стикався з пророком Ілією і жив також в більш ніж двадцятивосьмилітній період проповідування Єлисея. Це можливо найбільшою мірою спричинює висновки про те, що Єгова в період праці Ілії зібрання Божого, розпочав збирати людей, зображених в постаті Єгуя і підготував їх для свого імені, а тих, що були вірні йому до кінця зробив частиною класу “вибраних слуг”. Єгова віднімає у Люцифера, який тепер є Сатаною, владу над світом, і дає її своєму Ознобленому синові Ісусу Христу, законному володарю землі. Бог явив це велике діяння, в ході якого він відняв царство в Саула і дав його своєму обранцеві Давидові, що був образом на Ісуса Христа. (1 Самуїла 15: 28) В пророчій картині, в якій з’являється Єгуй, Господь забирає одночасно в Ахава його царство і віддає його Єгую. Те саме правило використовується для тих, кому дано володіти царством, котрі однак показали себе невірними Єгові. “Тому кажу вам: Відніметься від вас Царство Боже й дасться народові, що буде приносити плоди його”. (Маттея 21: 43) Це мало б вказувати, що останки народу Божого теж беруть участь в діяльній справі зображеної Єгуєм. Єгуй відображає Ісуса Христа, законного Царя землі та членів його тіла, що разом з ним мають

частку в Царстві, включно з останком та всіма його ангелами, які у всі часи служать йому в його Царстві.

Заперечення

Оскільки можуть виникнути певні заперечення проти твердження, що Єгуй є одним із тих, хто представляв клас вірних слуг Єгови, тут розглядатимуться найсильніші, на перший погляд, заперечення. В першу чергу, закидають, що Єгуй не міг бути “служогою” Єгови, бо Єгуй правив колісницею і був воєначальником в армії Ахава та його спадкоємця, а вони обидва поклонялися Ваалу і військом їх були десять племен Ізраїля, що відійшли від Юди. Це не є влучним закидом, тому що і Давид, хоч він і бився в рядах війська невірного царя Саула, однак користувався прихильністю Господа; і не тому, що він бився в рядах війська, а тому що він був вірним Єгові. Майже всі члени класу останка, що живуть тепер на землі, належали колись більшою чи меншою мірою до “Християнських народів” і щиро вірили тоді, що панівна верхівка лицемірних “Християнських народів”, що поклонялись дияволу, і є згадана апостолами “вища влада”, якій належить коритися. (*Римлян 13: 1—4*) Зрозуміло, що ті, котрі так вважали, глибоко помилялися, *але* вони не були невірними Богові.

Дальше заперечення спрямоване проти слідуєчого пояснення, яке Єгова дав через свого пророка про дім Єгуя: “Єгова промовив до нього: Дай йому ім’я Єзреель бо ще трохи, й я

відомщу за кров Єзрселя дом Єгуїв, та покладу край царству Ізраїля”. (*Осії 1: 4*) Це заперечення не є обґрунтованим, оскільки це пророцтво Осії було дано лише через приблизно п’ятьдесят років після смерті Єгуя. Воно спрямовано проти “дому Єгуя”, а саме проти безбожного життя його сина і внука, що успадкували його трон. Божий гнів впав на дім Єгуя через більш, ніж вісімдесят років після його смерті; таким чином Єгуй нічого цього не бачив і нічого про це не довідався; так само, як і цар Соломон не бачив Божої пімсти, що впала на його дім через кілька років після його смерті.

Інше заперечення ґрунтується на підставі факту, що під час панування Єгуя служіння Богу відбувалось поряд з золотими тільцями у Бетелі і Дані. “Однак же гріхів Єровоама, сина Навата, якими той увів в гріх Ізраїля, Єгуй не відцурався — від золотих тельців у Бетелі й Дані”. (*2 Царів 10: 29*) Це заперечення має хитку основу. Його треба відкинути, бо Єгуй не отримав від Єгови завдання викоринити в Ізраїлі поклоніння тельцю. Встановлені Єровоамом в Бетелі і Дані фігури тельців відображали культ героїв, який у своїй несвідомості неосвіченості сповідував дехто з Божого народу і це відбувалося лише декілька років, тому що ті люди не знали, що є правильно. (*Див. “Вартову Башту”, 1930 р. , с т о р . 148*) Єгую очевидно було доручено Богом винищити цілий дім Ахава і Єзавелі. (*2 Царів 9: 5—10; 2 Паралипоменон 22: 7, 8*) Єгуй виконав це завдання, і. після тою, як він це зробив його за це похвалили, як про це написано; “Єгова сказав до Єгуя; За те, що

ти добре виконав те, що мені до вподоби, й розправився з домом Ахава у всьому точно за мою думкою, потомки твої до четвертого покоління сидітимуть на престолі Ізраїля”. (2 Царів 10: 30) Бог висловив йому свою прихильність за вірне виконання завдання, яке йому було доручено зробити. Тут, в основному, вже завершено зображення постаті Єгуя. У св. Письмі показано, що Бог для виконання своєї мети використовував людей, котрі самі по собі навіть де повністю були йому віддані. Навуходносор дар Вавилонський, є прикладом цього.

Підтвердження

Щоб підтвердити думку, що Єгуй являє собою “обраного слугу” Єгови, слід представити таке: Єгуй народився в законному шлюбі і був отже Ізраїльтянином і знаходився в родинних зв’язках з Єговою. Ці факти впливають із св. Письма і з того, як Бог чинив з ним. (2 Царів 13: 1—6; 14: 23—27) Та обставина, що він виступав проти поклоніння Ваалові, є подальшим доказом, що Господь Бог був прихильним до нього.

Ім’я “Єгуй” означає “він є Єгова”. Його ім’я переконливо вказує на той факт, що Єгова є Всевишнім і саме на це спрямовує увагу людства клас слуг Божих, включно із свідками Єгови та останками Божими. Імена батька і діда Єгуя також мають значення. Єгуй був сином Йосафата, сина Намесієнка. (2 Царів 9: 2, 14) “Німша”, ім’я його діда означає “обраний” або “випущений” і походить, ймовірно від слова

“Помазання Єгуя”

“машах”, кореня слова, що означає “витягти” і з якого теж утворилося ім’я Мойсей. “Йосафат”, ім’я батька Єгуя значить “Єгова направляв”, або “Єгова оправдовував”. Друга частина цього імені “шапат”, означає “направляти” або “виносити присуд”, “приймати вирок за чи проти когось” і дальший похідний зміст цього слова є “управляти” або “панувати” чи “оправдовувати”. Цей Йосафат, син Німші, не є тим Йософатом, про якого згадано в *1 кн. Царів 15: 24*, той Йосафат був сином Ази. Обидва імені, Німша і Йосафат, мали б, отже означати щось таке, що є звільнене, випущене і буде використане для оправдання імені Єгови.

Завдання помазати Єгуя на царя Ізраїля, вийшло від Єгови; отже помазання відбулось по приказу Єгови. Ахав ніколи не був помазаний Єговою. Особливо підкреслено, що Єгуй був єдиною людиною, яка коли-небудь за наказом Єгови була помазана на царя Ізраїля, царства десяти племен. Повідомлення говорить: “Єгуя, сина Німші маєш ти помазати на царя Ізраїля”. (*1 Царів 19: 16*) Згідно вказівок Господа, Єлисей наказав своєму молодому учневі піти туди і зробити помазання. “А як прийдеш туди, розшукай там Єгуя, сина Йосафата, сина Нама-сієнка, й увійшовши до нього, візьми його з-серед його товариства й поведи в окрему світлицю. Потім візьмеш посудину з олією й виллєш йому на голову й скажеш: Так говорить Єгова: Я помазую тебе царем над Ізраїлем. Опісля відчини двері й тікай, не гайся. Встав Єгуй і ввійшов у хату. Той же вилив йому олію на голову і сказав: Так говорить Єгова Бог

Ізраїля: Помазую тебе царем над Господнім народом, над Ізраїлем”. — 2 Царів 9: 2, 3, 6.

Єгуй був належним чином помазаний і йому було доручено, як післанцю-меснику Єгови викорінити в Ізраїлі поклоніння Ваалові і дияволу. Дане йому Богом завдання звучало: “І вигубиш ти дім Ахабів, пана твого, щоб я пімстився за кров слуг моїх, пророків, і за кров усіх рабів Господніх (погибших) із руки Єзабелиної; І вигине весь дім Ахабів, і вигублю я в Ахаба й те, що до стіни мочить, і зачинене й покинуте в Ізраїлі; І зроблю я з домом Ахабовим те, що з домом Єробоамовим Набатенковим, і з домом Баасиним Ахієнковим; Єзабелю ж їстимуть пси на майдані Єзреельському, й ніхто її не поховає. Тоді відчинив двері й утік”. — 2 Царів 9: 7—10.

Єгуй виконав своє завдання. “Це сталося, коли Єгуй чинив суд над домом Ахава”. (2 Паралипоменон 22: 7, 8) Ці слова доказують, що він був виконавцем вироків. Завдяки виконанню даного йому Господом завдання Єгуй здобув собі “прихильність” і визнання Єгови, і Єгова заключив угоду з Єгуєм про те, що його сини сидітимуть на престолі. (2 Царів 10: 30) Після цієї обіцянки чотири покоління роду Єгуя мали правити після нього, це означає чотириразову або цілковиту (повну) царську династію. Єгуй і його дім сиділи на престолі Ізраїля протягом ста років. (2 Царів. 10: 36) Йоас, перше покоління після нього, правив протягом сімнадцяти років, і під час свого царювання Ізраїль насолоджувався ласкою Божою. (2 Царів 13: 4, 5) Йоас, внук Єгуя, був на престолі Ізраїля в часі смерті

Єлисея і він користувався прихильністю пророка Єгови. — 2 Царів 13: 14—23.

До Єгуя приєднався потім Йонадаб, син Рехаба, нащадки якого, рехабіти, були в дні життя Єремії прихильними Єгові (2 Царів 10: 15, 16; Єремія 35: 8, 18, 19) і запросив його сісти до нього в колісницю, поїхати з ним і приглядатись на його ревність в служінні Богу Єгові. — 2 Царів 10: 16.

Ілія вбив на горі Кармель 450 жерців Ваала, а Єгуй повторив його справу вбивання, але вже в значно більших розмірах. (1 Царів 18: 40; 2 Царів 10: 18—25) Ілія почав вбивати тих, хто поклонявся Ваалові, а Єгуй завершив цю справу. (2 Царів 10: 28) Ще одна риса, яка говорить в користь Єгуя, є та обставина, що він виступив проти Єзавель. Він засвідчив переконання, подібні до тих вивірених і визначних переконань народу Господнього, які викладені в Одкрити 2: 20—23 і які говорять про ворожий дух і настрій Єзавель. Єгуй з найглибшою відразою під'їхав на коні до Єзавель і розтопав її на смерть. Єгуй був тим, хто перетворював слова Єгови в діло, він виконав бажання Єгови, висказані устами пророка Ілії, проти Єзавель і Ахава. Цими діями він завершив ту справу, яку розпочав Ілія. Ілія в присутності пророків Ваала і Ахава викликав на горі Кармель вогонь з неба. Його молитва була: “ Почуй мене, Єгово, почуй мене, щоб сей люд зрозумів, що ти, Єгова, справдешній Бог, і що ти навернеш серця їх”. (1 Царів 18: 37) Це було оправданням доброї слави Єгови; однак цього не було достатньо, щоб змінити переконання Ахава і Єзавель. По-

клоніння Ваалові продовжувалося; і Господь Бог використав Єгуя, щоб той оправдав його слово і ім'я і виступив проти служіння Ваалу. — *1 Царів 9: 25-37; 10: 9—11.*

Це тільки окремі історичні факти, які показують, що Єгуй був використаний Єговою, щоб виконати справу розплати над представниками Сатани. Ці факти приводять до висновку, що Єгуй виконував справу виконання суду Божого над Сатаною та його прибічниками. Св. Письмо виразно показує, що це було вчинено Ісусом Христом та його послідовниками, ці ж факти беззаперечно свідчать про правдивість даного на початку пояснення, якою була місія Єгуя. Дальші факти розглядатимуться за наведеною нижче аргументацією.

Приведення доказів

Єгуй був військовою людиною. Він належав до загону військових колісниць і був воєначальником в армії Ізраїля. Коли Єгова проявляв свою ласку до війська Ізраїльського, воно перемогало ворога і фактично цим самим ставало військом Єгови; відповідно до цього, Єгуй був воєначальником війська Єгови. (*1 Царів 20: 1—30; 2 Царів 3: 5—25; 6: 24; 7: 16*) Єгуй був відомий завдяки своїй швидкій їзді і по цьому його всюди впізнавали; тому що він їздив як “шалений” або як “безумний”. (*2 Царів 9: 16, 20*) Та обставина, що Єгуй їздив на Ізраїльській бойовій колісниці, здається говорить нам, що ті, кого детально зображає Єгуй повинні мати справу з “колісницею херувимів”. Ця колісниця

являє собою велетенську колісницю організації Єгови, про яку мав видіння пророк Езекиїл, і яку клас Езекиїла сприймає як символ великої організації Єгови. “Колісниця Божа двічі десять тисяч, тисячі і знов тисячі; Єгова між ними — Господь живущий у святині Синая”. (*Псальма 68: 17*) “Ось, щити силачів його червоніють; в кармазині військо; колесниці огнем блищать, як ідуть у битву, а списи лісом філюються (ін. перек. дрижать)” (*Наум 2: 3*) “А хибав же на ріки не запалав був гнів твій, Господи, на ріки — досада твоя, а на море — ярость твоя, коли ти, неначе сім був на коні твої, й на колесниці рятуючі? ” (*Аввакум 3: 8*) “Поставив двори свої над водами, обертаєш хмари на колесницю для себе, ти несешся на крилах вітру”. — *Псальма 104: 3*.

Набот

Те, що Ахав і Єзавель образно відображають Сатану і його організацію, доказано фактами. Ахав правив вибраним народом Божим; але як і Сатана він зловживав своєю владою і використовував свій авторитет із злими намірами. Єзавель, його жінка відображала “законну дружину” диявола і була отже, зображенням диявольської організації. Звідси випливає, що потомство Ахава, та Єзавелі, мало б відображати “насіння змія”. Ахав, Єзавель, рівно ж як і Сатана та ті, хто належав до його роду, були винні в лицемірстві, жадібності, лжі та злодійстві, здирстві та вбивстві, і сповідуючі дия-

вольську віру, принесли імені Єгови велику ганьбу.

Тоді жив Ізраїльський чоловік на ім'я Набот, і він був власником виноградної гори, що знаходилась поблизу царської резиденції Ахава. “Єзреель” — була назва міста, де жив Набот і означала “Бог є садівником” або “Бог сіятиме”. Назва походить від гебрейських слів, що означають “Бог” та “насіння”, і очевидно, мають зв'язок з “насінням Божим”, тобто з його царським домом, який він засіває і в достатку плекає, згідно з обітницею, даною Аврааму. (1 *Мойсея* 22: 15—18; *Йоана* 12: 24) Набот означає “плоди”. “Земля ж вислухає збіжжя, вино й оливу; а сі вислухають Єзрееля. І я посію його на землі про себе, й помилую Ло-Рухам (Непомилувану), й скажу до Ло-Аммі (Немому людові) Ти — мій люд, а він скаже: Ти — мій Бог!” — *Осія* 2: 22, 23.

Гора з виноградником по закону Єгови про успадкування перейшла у власність Набота; отже він був законним власником і на цій підставі хотів затримати гору у своїй власності. (3 *Мойсея* 25: 23; 4 *Мойсея* 36: 7) Але Ахав зажадав собі власність Набота. Він побачив сад, сад йому сподобався, і він захотів, щоб Набот продав йому сад, однак той не погодився. Ахав був цим невдоволений і розповів про все своїй жінці Єзавелі. Вони разом задумали проти Набота підступ, щоб захопити собі власність Набота; і ця змова була задумана і проведена за ініціативою злих умислів диявола. Набота звинуватили в бунтівництві і богохульстві. Були найняті лжесвідки, що дали проти нього фальшиве

свідчення і на основі їх слів, сказаних за наказом Єзавелі, Набота засудили до смерті через побиття камінням, Потім, на основі закону, що майно засудженого злочинця переходить у власність держави, Ахав та Єзавель заволоділи Наботовою виноградною горою. (1 Царів 21: 1—15) Як Ахав, так і Єзавель були в цьому випадку винними у жадібності. (2 Мойсея 20: 17) Нймаючи лжесвідків, вони допустилися лицемірства та обману. (2 Мойсея 20: 16) Своєю змовою, за допомогою якої вони злочинно заволоділи виноградною горою Набота, вони переступили закон і стали злодіями. (2 Мойсея 20: 15) Крім того, вони були винними у вбивстві, а це все є порушенням заповідей Божих. (2 Мойсея 20: 13; 1 Мойсея 9: 6) Ахав і Єзавель були перед Богом рівною мірою винними у цих злочинах. — 4 Мойсея 30: 6, 7, 10, 11, 14.

Сатана та його організація чинили таким же чином з іншими, особливо такого обходження зазнали від Сатани і його прибічників Ісус Христос та його вірні послідовники. Ісус Христос є “правдивою виноградною лозою”, наслідник Бога і власник виноградної гори. Дим самим за законом Єгови про успадкування, Ісус Христос був володарем виноградної гори. Ісус приносив Єгові плоди, і оскільки ім'я Набот означає “приносити плоди”, постать Набота в загальних рисах відображає Ісуса Христа. Сатана під'южував Юдеїв, а особливо, їх священиків та інших можновладців до насильницьких вчинків проти Ісуса Христа. Це він чинив, щоб самому заволодіти царством або виноградником, тобто всією повнотою влади. Він досяг цього, коли Юдеї

дійсно звинуватили Ісуса Христа в бунтівництві та богохульстві. На підставі віроломних свідчень вони засудили його до смерті і прибили його до дерева, такий спосіб страти був прокляттям. Це мало б показати, що вся власність Ісуса Христа припала відображеному в постатях Ахава та Єзавелі роду Сатани. Так само, як і Єзавель всі духовні особи та інші можновладці Юдеїв були основними винуватцями в злочині проти олюбленого Сина Божого, власника виноградної гори. Ісус дійсно висловив таке порівняння в присутності духовних вождів Ізраїля, і слова його показують, що він власне думав про те насильство, яке було вчинено над Наботом і яке буде колись вчинено над ним. Поміж іншим він сказав: “Виноградарі ж, побачивши сина, казали між собою: Се наслідник: ходімо вб’ємо його, та й заберемо насліддя його. І взявши його, вивели геть з виноградника, та й убили. Як же прийде пан виноградника то що зробить він виноградарям тим? Кажуть вони до Нього: Лютих люто погубить їх, а виноградник оддасть іншим виноградарям, що віддаватимуть йому овоч пори своєї. Рече до них Ісус: Хіба ніколи не читали в писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, сей стався головою угла. Від Єгови сталося се, й дивне воно в очах наших? Тим я глаголю вам: Що відніметься од вас царство Боже, й дасться народові, що робитиме овочі його”. — *Маттея 21: 38—43*.

Під час світової війни володарі “Християнства” заходилися підбурювати духовенство до переслідування “слуг” Божих. Цей клас приносив тоді Господу плід, а саме плід царства, і

цей плід мав відношення до “правдивої виноградної лози” з виноградинка Єгови, тобто до Ісуса Христа. Цих вірних послідовників Ісуса Христа зневажали, звинувачували у бунтівництві та богохульстві, засуджували на підставі лжесвідчень брехливих свідків та кидали в тюрму. Деякі з них були вбиті, також і праця, а саме праця періоду церкви Ілії, в якій вони брали активну участь, була припинена або занедбана. (*Одкриття 11; 3—10*) Щоб зберегти на довгий час виноградник у своїй власності, ця орда представників організації диявола заснувала Лігу Народів і поставила цю мерзоту “на святе місце”, тобто там де законним власником є Господь, — *Маттея 24: 15*.

Оголошення вироку

Коли Ахав заволодів виноградником, котрий він вкрав у Набота, Бог наказав пророку Ілії піти туди, стати перед Ахавом і просто в обличчя сказати йому, що впаде на його голову та голову Єзавелі; що Ілія і зробив. “І промов до його: Так говорить Єгова: Се ти вбив, та ще й входиш у насліддя? а далі й промов: Так глаголе Єгова: На тому врочищі, де пси лизали кров Наботову, лизатимуть вони й твою кров. І сказав Ахав Ілії: Таки знайшов ти мене, вороже? Він же відказав: Знайшов; ти бо неначе запродав себе, щоб чинити таке, Єгові не до вподоби; За те я накликаю на тебе лихо і вимету за тобою, й викореню в Ахава й те, що мочить до стіни, те що під замком і що покинуте в Ізраїлі; І вчиню я з твоїм домом так, як учинив

із домом Єробоамовим Набатенкавим, і з домом Баасиним Ахієнковим, за тяжку досаду, що роздосадував єси мене й довів Ізраїля до гріхів. І про Єзабелю вирік Єгова: пси пожруть Єзабелю за муrom Єзреелевим: Хто в Ахава в городі вмере, того пожруть пси; хто ж на полі вмере, того птаство піднебесне пожиратиме”, — *1 Царів 21: 19—24.*

Без сумніву Ахав та Єзавель мали військовий загін до свого розпорядження, щоб забезпечити те, щоб ніхто не перешкодив їм забрати собі виноградник Набота, який вони вкрали після його вбивства. Принаймні, факти не допускають жодних сумнівів, що Єгуй, верховний воєначальник і головнокомандувач бойової колісниці, був присутній при цьому і чув тяжке звинувачення Ілії проти Ахава. Власні слова Єгуя доказують це, як пізніше буде показано. (2 *Царів 9: 25, 26*) Це сталося в той час, коли Єгуй безпосередньо зіткнувся з Ілією і чув його відкрите звинувачення Ахава та Єзавелі. Це показує, що той клас людей, який представляв Єгуй починав виникати в період праці церкви Ілії із найвірніших з цих людей утворився потім клас “вірного та розумного слуги”. Вже задовго до 1918 р. постать Єгуя була постаттю, яка зі всіх сторін розглядалася-обговорювалася і дискутувалася народом Господнім, який хотів зрозуміти її значення. З того часу народ Господній ніколи не переставав пильно досліджувати значення образу. Здається, тепер настав час Божий, коли він дасть змогу своєму народові зрозуміти значення діянь Єгуя. Ці факти є дальшою опорою для висновку, що Єгуй ще перед своїм помазанням належав до класу, який

був представлений Мардохеєм і ще до часу взяття Естер до царського дому, тобто ще перед тим, як Мардохей і Естер разом відображали останки Бога. (*Естери 2: 5—7*) Оскільки ми тепер наближаємося до дня остаточного сповнення пімсти Єгови над організацією Сатани, Богові було б угодно показати своєму народові, що означає і являє собою постать Єгуя; це ще один доказ того, що остаточне приведення до виконання присуду відбудеться вже в дуже недалекому майбутньому.

Єгуй був присутнім у винограднику Набота саме для того, щоб вислухати проголошення вироку Бога над Ахавом та Єзавель. Оскільки Набота було вбито, Бог сповістив, що вбивці помруть таким же чином, а саме від руки тих, кому Єгова передасть царство. (*1 Царів 21: 19—23*) Як Ілія, так і Єлисей знали, що Бог вирішив передати царство з рук Ахава Єгую, але Єгуй був на той час ще несвідомий того. (*1 Царів 19: 16*) Єгуй був змушений почекати, поки прийде точно призначений Богом час для виконання смертного вироку над Ахавом і Єзавель; аж тоді йому було все повідомлено. Таким самим чином Ісус Христос мусів чекати багато століть, коли прийде назначений Богом час для оправдання його імені. Яку ж участь має останок у справі Єгуя?

Час очікування

Закон Єгови відносно відплати є справедливим і вірним. За насильство мусить бути така ж відплата насильством: “око за око, життя за життя”. (*2 Мойсея 21: 24; 5 Мойсея 19: 21*)

Егеуй вислуховує звинувачення Ілії проти царя Ахава.

Обов'язком Люцифера було поклонятися Єгови, однак замість цього він наказав обожнювати себе; і це схилило його до вбивства. Сатана і його організація протягом століть безперервно приносили ганьбу на ім'я Єгови і проливали невинну кров. Ахав був зобов'язаний служити Богу; однак він обрав диявольську релігію і віддався їй; і це в кінцевому результаті зробило його вбивцею. Бог проголосив, що Сатана і вся його організація будуть знищені, а все їх майно перейде у власність Ісуса Христа. Божий присуд, що Ахав і Єзавель разом із цілим їх домом мають бути знищені, а царство повинно перейти до Єгуя образно показує, що земля перейде у володіння Христа. Коли Ілія був на горі Горєб, Бог наказав йому, помазати Єгуя на царя. Смерть Ахава і Єзавель мала б бути законною розплатою за вбивство Набота; звідси зрозуміло, що рішення Бога про те, що царство має бути забрано в Ахава і передано Єгую, було без сумніву, спричинено введенням поклоніння Ваалу в Ізраїлі. Це безсумнівно за вимогою Бога сталося те, що Ілія промовчав перед Ахавом, що царство перейде до Єгуя, який якраз був присутнім, інакше якщо б Ахав знав про це, вони з Єзавель спробували б вбити Єгуя і їм, можливо, вдалося б це зробити.

Більш, ніж чотирнадцять років пройшло з того часу, як Ілії було наказано помазати Єгуя, до часу, коли це помазання дійсно відбулося. Відразу після того, сповнений гніву Єгуй з шаленою швидкістю виїхав, щоб сповнити Божий присуд над ворогом. Це показує, як мусив чекати Ісус, коли прийде призначений йому

Богом час, виступити проти ворога, і як він, отримавши від Єгови наказ, приступив до його виконання і викинув Сатану з неба; і як він поспішав до подальшого виконання даних йому наказів. — *Псальма 110: 1, 2.*

Очевидно, Ілія і Єлисей не раз дивувалися, коли ж Єгова дасть наказ, провести помазання Єгуя, щоб той зміг взятися до виконання задуманої для нього справи. Представлені Ілією та Єлисеєм члени Божого зібрання часто намагались зрозуміти, що могла б означати постать Єгуя, коли він розпочне діяти, і чи вони самі будуть брати в цьому яку-небудь участь. Втішним для народу Божого є знати, що Єгова в свій призначений час вкаже своєму помазаному народові, щоб той взявся за його справу. Його справа станеться за його волею, а не за бажанням людей. Згідно з цим написано: “І коли промовили сім громів своїми голосами, хотів я писати; і почув я голос з неба, що глаголав мені; Запечатай, що промовили сім громів, і не пиши сього”. — *Одкриття 10: 4, дивись “Світло”, Том 1, стор. 181, 182.*

Помазання Єгуя

У визначений час прийшов день помазання Єгуя і Бог вказав пророку Єлисею діяти. Тоді Єлисей післав молодого чоловіка, одного з пророчих синів, здійснити помазання Єгуя. Це сталося, коли Єгуй вів війну в Рамон-Галааді. Ця назва “Рамон-Галаадський” означає “вершина” або “громада свідків”. (2 Царів 9: 1—10) Це, здається, вказує на те, що помазання Єгуя і

початок його діянь мали б припасти на час, коли народ Божий свідчить проти сатанської організації. Помазання Єгуя відбулось таємно, що ніхто з членів його військового штабу цього не бачив; сталося воно у спішці. Єлисей післав молодого чоловіка, щоб той виконав помазання. Оскільки образ Єгуя відноситься до вірних свідків Єгови на землі, це показує, що помазання було дано класу Єгуя в часі, коли настав період діяльності церкви Єлисея, тобто після 1919 р. Факти вказують на вересень 1922 р., і цей час зазначає початок вилляття семи чаш горя на “Християнський світ”, як на церкву, так і на державу, тобто на цілу диявольську організацію. Як військовий штаб Єгуя не знав про те, що відбувалося, і мусів вже пізніше про це дізнатися, так само і остатки загону Єгуя на землі брали участь завдяки милості Господа у сповненні пророцтва; але ці остатки не повірили ні в те, що помазання було післано всьому класу Єгуя, ні в те, що справа Єгуя була виконана і вони самі брали в ній участь.

Єгуй був власне помазаний Єговою, і Єлисей та післаний ним молодий чоловік були лише видимими образами цього чину. (*1 Царів 19: 16; 2 Царів 9: 3—6*) Згаданий тут юнак, здається, дуже добре відповідає тому, що представляє цариця Естер, а саме залучення інших до служіння Єгові, щоб стати на бік Мардохея, після того, як той протягом певного часу був на службі у Бога. Та обставина, що післаний вчинити цю справу названий “юнаком”, явно вказує на те, що помазання відбулося в той час,

коли, згідно з пророцтвом “юнаки бачитимуть видіння”. (Йоїль 2: 28, 29) Це все вказує на той факт, що помазання і початок діянь Єгуя мав би відбуватися в часі, коли Єлисей чинив свою працю по зібранню; в цей час розбудив Бог свого “юнака” для завдання цього часу.

Це показує, що Бог сповістить про помазання і пов'язане з ним завдання шляхом відкриття і пояснення значень його пророцтв для відданих йому. Народ Божий знає дуже добре, що Бог дав йому вирозуміння пророцтв протягом останніх кількох років. Пророча картина сягає в будучність і показує, що Єгова використовує членів класу представлених через Єлисея, щоб вони звертали один одному увагу на те з кого складається клас людей, представлений Єгуєм. Ісус Христос є головою цього класу. Однак нам не можна робити на основі цього помилкового висновку, що юнак, що вчинив помазання, представляв останок, який повідомив Ісуса, що настав час розпочати справу Єгуя. Обставини показують лише, що помазання відбулось згідно з Божою волею, і слова молодого чоловіка до Єгуя були звісткою, яка звертала увагу на те, що має бути зроблено; подібно як і звістка ангела в Одкритті 14: 18 (*Дивись “Світло”, Том 1, стор. 346, 347*) Ісус стоїть на чолі кляси людей періода церкви Єлисея і він дає останку пояснення про те, ким є Єгуй, про його місію і справу, яку йому належить вчинити. Нам слід обдумати те, що як Єлисей, так і юнак були лише знаряддями в руці Господа.

Місія

Місія є формальним уповноваженням, яке точно вказує, що має зробити той, кому вона дана і яка надає певні повноваження для виконання чітко окреслених зобов'язань. Було б нерозумним припускати, що Єгова помазав когось і дав певну місію тому, хто не погоджувався б з дорученою місією. Факти показують, що Єгуй протягом чотирнадцяти чи й більше років після смерті Набота не забув, який вирок Ахаву і Єзавелі виповів Єгова вустами пророка Ілії. Коли Ахав воював з Сірійцями і був вбитий, Єгуй був свідком, як показує повідомлення про часткове сповнення вироку Єгови над домом Ахава; однак це в жодному випадку не було ще кінцем справи. (1 *Царів* 22: 37, 38) Єгуй мусив виступити проти поклоніння Ваалу, інакше Бог його не помазав би і не доручив йому зробити справу, яку він виконав. Єгуй мусив бути твердо переконаним, щоб як тільки настає обраний Богом час, відкрито стати на сторону Єгови і чинити те, що звелів Бог. Єгова сповістив Ілії, що він має в Ізраїлі ще сім тисяч тих, хто не зігнув своїх колін перед Ваалом; і поведінка Єгуя говорить на користь припущення, що він був одним з тих сім тисяч. Це було б дальшим доказом, що останок або свідки Єгова, що живуть тепер на землі і які були представлені тими сімома тисячами були включені в образ постаті Єгуя. — *Див. Відкриття* 11: 13, "Світло", Том 1, стор. 219.

Місія або повноваження, які Єгуй отримав від Єгови звучить: "Ти виб'єш дім Ахава, твого

пана і я відомщу кров слуг моїх, пророків і кров усіх слуг Єгови, пролиту з руки Єзавелі. Увесь дім Ахава загине. Я викоріню в Ахава чоловіків і рабів, і вільних в Ізраїлі. Я зроблю з домом Ахава те ж, що і з домом Єровоама, сина Навата, та з домом Вааси, сина Ахії. Єзавель же жертимуть пси на полі Єзреелі, Ніхто її не поховає”. — *2 Царів 9: 7—10.*

Бойові товариші Єгуя були цікаві знати, в чому полягала місія “юнака”, який так поспішно прийшов і пішов, і вони розпитували Єгуя про це. Коли ці чоловіки дізнались від нього, що він був домазаний на царювання над Ізраїлем, то поспішили повідомити всіх про помазаного царя. Слова пророка, які відверто і щиро передав їм Єгуй, були для них достатньо достовірними, щоб привітати його як царя. Факти показують, що народ Божий у 1922 році на конвенції в Седар Пойнт зрозумів правду, що Бог Єгова доручив Ісусу Христу знищити владу і організацію Сатани по цілому світу; що Ісус Христос є у храмі Єгови, щоб вершити суд; що суд розпочався, і що помазаним народом Божим мусить бути виконана велика справа свідчення на землі. Під керівництвом царя в храмі народ Божий зробив собі гаслом слова: “Проголошуйте царя і Царство!” Бонові товариші Єгуя з усіх сил заграли на сурмах і голосно кричали: “Єгуй — цар!” Так само торжествував вибраний народ Божий на цій конвенції з радості, коли довідався, що Бог присутній у храмі, і без зволікань почав чинити необхідне діло. Було створено організований рух з метою виконання справи свідчення, і ті, що розуміли це і зуміли

оцінити, що слід зробити, оголосили про свою готовність та щиросердечність виконати свою частку роботи в цей день гніву Господа. (*Псалма 110: 3*) Всі сили небесні і земні дані Ісусові Христові; в цьому полягає Його місія, в це входить необмежена влада та право, щоб знищити диявола та його організацію. — *Маттея 28: 18; Жидів 2: 14; 2 Солунян 2: 8; 1 Йота 3: 8; Одкриття 11: 17, 18.*

Початок роботи

Відразу ж після того, як Єгуй був помазаний і отримав своє завдання, він вчинив кроки, щоб його виконати і він це здійснив. Він “вчинив змову” з іншими, власне кажучи, вік залучив інших і об’єднав їх у своїй діяльності проти Йорама. Так само згуртувався народ Божий в організовані збори для виконання справи свідoctва, як тільки він довідався не лише про дане Ісусом Христом завдання, але й коли почув, що прийшов час суду, і що в зв’язку з цим має бути виконана справа свідoctва.

Єгуй склав собі плани і не хотів, щоб котрийсь із прихильників Ваала або якийсь зрадник перешкодив йому виконати задумане. Тому він вирішив діяти потаємно і застати ворога зненацька. Це показує, що такий напрямок погоджується з волею Божою, що його народ не беручи до уваги особисті інтереси, виконує свою місію. Єгуй наказав, щоб ніхто не зміг вийти з міста, щоб повідомити Єзавель і Йорама про його наміри. Йорам бився з Сірійцями на чолі з Назаелом, який також вершив певною мірою

справу помсти над беззаконними Ізраїльтянами. Йорам при цьому був поранений і подався в Єзреель, щоб там вилікуватися. Він затримався поблизу виноградника, який його батько вкрав собі після того, як вбив Набота. Дуже ймовірно, що там було знайдено обладнане місце для сонячних ван, і що Йорам почував себе там достатньо добре, щоб його рани загоїлися. Цей Йорам був поганою людиною; він був таким же, як і ті, про яких Єлїсей сказав: “Чи ви бачили, той син душогубця післав до мене чоловіка, щоб стягти мені голову”. (2 Царів 6: 32) Під час світової війни володарям “Християнського світу” добре дісталось, і з того часу вони міцно тримаються за свою Лігу Народів, купуються в промінні сонця і намагаються набратися сил, так само, як Йорам чинив це свого часу. Але їм не судилося відновити свою силу. Охозія був тоді царем Юдеї в Єрусалимі. Він був внуком Ахава, оскільки Готоля, донька Ахава та Єзавелі, одружилася з Йорамом з Єрусалиму із цього подружнього зв’язку походить Охозія. Ахав мав також сина на ім’я Йорам, і вік був наступником Ахава як цар Самарії. Ахав мав крім цього ще сімдесят синів, які Жили в Самарії. (2 Царів 10: 1) Єзавель була тоді вже, звичайно, старою жінкою, але вона залишалась такою ж підлою, як і раніше. Охозії, цареві Юдеї, служили окремі князі і сини його братів. Божий присуд виповів, що цілий дім Ахава, що представляв організацію Сатани, мусить бути винищений, і Єгуй взявся до справи очищення цілого роду. Якраз на той час, коли Єгуй розпочав виконувати свою місію,

обидва царі з дому Ізраїля і з дому Юдеї, тобто Охозія, цар Юдеї, що жив в Єрусалимі, та Йорам, цар десяти поколінь, що жив у Самарії, були разом в Єзреелі. Охозія вирушив туди, щоб відвідати свого хворого дядька і можливо, потішити його, коли той приходив до здоров'я. (2 Паралипоменон 22: 6) Ці два царі, що там перебували, складали разом правлячу владу дванадцяти поколінь Ізраїля; обидва були невірними Господу, йшли шляхом свого попередника Ахава. Про Охозію, царя Юдеї, написано: “Охозії було двадцять два роки, як став царем, а царював він один рік у Єрусалимі; мати його звалась Готолія, дочка [внучка] Амбрієва. І він ходив стежками дому Ахабового, бо його мати була йому дорадницею на вчинки безбожні. І чинив він зло в очах Господніх, як і дід Ахабів, бо він був йому дорадником по смерті батька його, на його пагубу. Йдучи за їх порадою, пішов він за Йорамом, сином Ахабовим, царем Ізраїльським, на війну проти Азаїла, царя Сирійського, а Рамот-Галаадський. І поранили Сирийці Йорама”. — 2 Паралипоменон 22: 2—5.

Обидва царі знаходились під впливом безбожних жінок Готолії та Єзавелі і перетворили Господній дім у Єрусалимі в місце поклоніння Ваалові. “Бо безбожна Готолія та її сини обдери дім Божий і все присвячене для дому Господнього вжили для Баалів”. (2 Паралипоменон 24: 7; 2 Царів 8: 26) Без сумніву, так вчинив Бог, що ці обидва царі були разом в Єзреелі, так щоб Єгуй зміг їх там разом захопити і беззволікань вчинити над ними присуд. Це свідчить, що загін Єгуя, на чолі якого стоїть

Ісус Христос, доценту викоринить панівну верхівку “Християнських народів” та всіх, пов’язаних з ними, які чинили змову проти народу Божого. Цікаво лиш довідатися, як Єгуй виконував місію.

“Жене мов навіжений”

Єгуй сів на свою колісницю і розпочав разом із своїми вірними помічниками справу по приведенню до виконання вироків. “І сів Єгуй на коня та й поїхав у Езреель, де лежав Йорам, і куди прийшов був Охозія, царь Юдейський, щоб одвідати Йорама”. (2 Царів 9: 16) Йорам явно почував себе не особливо впевненим; тому що він виставив свою варту на башті, щоб вона пильнувала всі виходи; однак вартовий не міг нічого більш докладно розповісти своєму панові, як тільки те, що Єгуй був тим, хто наближався. “Вартовик же стояв на башті в Езреелі, й як тільки побачив роту Єгуєву, що наближалась, звістив: *Я бачу роту*. І повелів Йорам: Візьми одною кінного та пішли на зустріч, щоб спитав: Чи ви з мирним задумом? ” (2 Царів 9: 17) Це цілком відповідає тому, що роблять тепер володарі “Християнського світу”, пильно приглядаючись до того, що роблять свідки Єгови і тримаються: насторожі по відношенню до них. Без сумніву, головнокомандуючий сатанськими ордами, що чинять на землі різні неподобства, являється Гог, що безпосередньо підкоряється наказам диявола, замішаний у безчинствах і безпорядках, що діються на землі.

Вершник на коні є символом військовою спорядження та військових заходів. Цар наказав, вислати вершника, щоб той довідався, що означає приїзд колісниці Єгуя. Коли цей післанець примчав до Єгуя і заговорив до нього, Єгуй наказав йому приєднатися до нього, їхати за ним і не дозволив йому повернутися. Йорам вислав другого післанця, щоб запитати Єгуя, чи він має мирні чи ворожі наміри. Єгуй наказав і йому завернути і їхати позаду його загону, і той це зробив. (2 Царів 9: 18, 19) Обидва царі були стурбовані: “Вартовий звістив: Доїхав до них та не вертається, а їзда схожа на їзду Єгуя Намесіяка, бо він жене мов несповна розуму” (жене мов навіжений; Паралельна Біблія) (2 Царів 9: 20) Тепер обидва вельможі розпізнали Єгуя, але вони не знали, що Бог помазав його і що пробив їх час. Тому, що вони вчинили злочини, були їх серця сповнені страху. Безбожність цих царів зробила їх боягузами. “Лихий утікає, як ніхто за ним і не женеться; а праведник немов той лев упевнений”. — *Приповідки Солом. 28: 1.*

Ці обидва, тремтячі без сумніву від страху царі вирушили назустріч Єгую, що під'їжджав мов шалений, і Господь потурбувався про те, щоб вони зустрілися якраз біля виноградника Набота. “І повелів Йорам запрягати, і як запрягли колесницю його, виїхав Йорам, царь Ізраїльський, із Охозієм, царем Юдейським, кожен своєю колесницею. Виїхали ж вони проти його та й зустрілись із ним на ниві Езреелія Набота”. (2 Царів 9: 21) Коли ці потомки вбивць Набота наблизились, Єгуй, без сумніву, поду-

мав про присуд Ахавові, висловлений вустами Ілії. Цар Йорам у своєму страху, хотів дізнатися, що означає прибуття Єгуя. “Як побачив Йорам Єгуя, спитав: Чи з миром, Єгую? Відказав же сей: Який тут мир, покіль твоя мати Езабель безчесть творить і без кінця відомствує? ” (2 Царів 9: 22) Як тільки ці, обтяжені виною царі побачили, що Єгуй приїхав по них, вони закричали “Зрада” і втекли. “І повернув Йорам рукою своєю, а втікаючи, промовив до Охозії: Зрада, Охозію! ” (2 Царів 9: 23) Це говорить про те, що диявольська релігія була основним чинником, що спонукала Єгуя до вбивання, тому що ця релігія приносила ганьбу імені Єгови, так само, як і лицемірні звичаї “Християнських народів” є головною причиною того сорому, що впав на голову Єгови, вони ж зробили можливим виникнення беззаконних політичних та комерційних владних груп, які керували світом аж до сьогодення. Єгуй назвав релігійні звичаї цих царів та старої Езабель “розпустою” та “відьмуванням”; і у цьому ж є тепер диявольська організація, а особливо “Християнський світ” винною перед Богом.

Коли ці царі втікали, Єгуй вбив спочатку Йорама. “Та Єгуй нап’яв лука [зг. англ. перекл.: взяв до рук лука], стрілив Йорамові між плечі, так що стріла пройшла йому крізь серце, і він повалився у своїй колісниці”, (2 Царів 9: 24) Слід звернути увагу на те, як точно це співпадає з пророцтвом щодо стріл Ісуса, які пронизують наскрізь серця ворогів. “Стріли твої гострі в серце ворогам царя! Від них падають народи під тобою”. (Псальма 45: 5) Єгуй мав лука і використав його. Так само і більший від

Єгуя, а саме Ісус Христос, використає нищівну зброю: “І я поглянув, і ось, кінь білий, а той що сидів на ньому, мав лук; і дано йому вінець, і вийшов яко побідник, щоб побіджати, ” (*Откриття 6: 2*) Так як Єгуй підтримав його військовий штаб, так Бог залучає з собою інших до цієї боротьби. “А війська, що на небі, йшли слідом за Ним на білих конях, зодягнені у виссон білий і чистий. А з уст Його виходить меч гострий [обоюдоострий], щоб ним побити поган; а сам Він пастиме їх жезлом залізним; і сам товче винотоку вина лютости і гніва Бога Вседержителя. А на одежі в Нього, і на поясниці в Нього ім’я написане: Цар царів, і Пан панів”. — *Откриття 19: 14—16*.

Тут тепер слідує доказ, що Єгуй був тоді присутній при тому, як Ілія відверто звинуватив Ахава, що той вбив Набота і забрав його виноградник. “І сказав Єгуй гетьманові Бадекарові: Возьми, кінь його на ниву Езреелія Набота; згадай бо, як ми вдвох їхали за його батьком Ахабом, і як Господь вирік на його такий засуд: Справді кров Наботову й кров дітей його бачив я вчора, говорить Господь, і відплачу тобі на сій ниві, говорить Господь; то ж тепер кинь його на ниву, по слову Господньому”. (*2 Царів 9: 25, 26*) Це свідчить також про те, що Єгова обрав Єгуя, ще коли той був головнокомандувачем війська Ахава, саме для тої справи, яку він виконав за даних обставин і що ця справа відображала знищення представників Сатани на землі рукою Господа Ісуса. Бог визначив, що трупи людей дому Ахава повинні пожерти собаки і птахи, і це, без жодних сумнівів, сталося і з трупом Йорама. (*1 Царів*

21: 19—24) Тах частково сповнилось пророцтво на оправдання імені Єгови, воно дало початок справі знищення ворогів, яка повинна бути вчинена армією Господа, що показав Езекиїл в образі “шести мужами кожен із знаряддями в руках до вбивання”. (*Езекиїл 9: 1—6*) Єгуй виконав призначену Єговою кару; і більший ніж Єгуй, Ісус Христос, виконає присуд Єгови в Армагедоні.

Єгуй продовжив свою справу по страті інших, приналежних до ‘насіння вужа’ нащадків Ахава. Охозія втік і сховався в Самарії, однак його звідти вивели і вбили. “Вбачаючи се Охозія, царь Юдин, утік дорогою до садового будинка. Єгуй же гнався за ним і повелів; І сього вбийте на возі. І постріляли його на узгіррю Гур, коло Іблеаму. І втік він у Мегиддо та й сконав там”. — *2 Царів 9: 27*.

Те, що він по праву і згідно наказу Єгови був вбитий, можна чітко побачити із слів Божих; він каже: “І було се від Бога на згубу Охозії, що він прийшов до Йорама, бо після свого приходу виступив він із Йорамом проти Єгуя Намесієнка, що його помазав Господь на те, щоб він викоренив дім Ахабів”. (*2 Паралипоменон 22: 7*) Союз та спільні безбожні дії обох царів і та обставина, що вони були вбиті в не дуже віддалених від себе місцях, показує, що точне виконання предсказаного настигне об’єднані сили організації Сатани, особливо це стосується “Християнських народів”; вона (обставина) показує також, що справу винищення завершить Ісус Христос та його військо і що всі володарі загинуть під час свого боягузливого наступу.

Продовження виконання вироку

Єгуй ще не завершив повністю дане йому завдання, хоч він і вбив обох царів. Однак, Ахав мав ще багато синів; його численні жінки і наложниці принесли йому сімдесят синів, всі вони поклонялись дияволу. Нам слід взяти до уваги, що тим часом звістка про те, що Єгуй став царем, і що він викорінить весь дім Ахава розійшлася по всьому царстві. Він поставив вельмож та їх синів до відома про це, щоб дати їм можливість захищатися. “Ув Ахаба ж було сімдесят синів у Самарії. І розписав Єгуй листи та й післав у Самарію до зверхників Езреельських, і до значних людей та до опікунів синів Ахавових, такого змісту: Як прийде се письмо до вас, що маєте догляд над синами вашого пана й над його колесницями й кіньми, над утвердженими городами й зброєю, так оберіть між синами вашого пана лучшого й з’угадливого, посадіть його на батьковому престолі та й воюйте (проти мене) за дом вашого пана”. — *2 Царів 10: 1—3.*

Єгуй не хотів зійти з шляху виконання свого обов’язку і уникнути скосі боротьби. Він усвідомлював, що його місію дав йому Єгова, і що Єгова стоятиме на стороні *свого* помазанника у боротьбі і допоможе йому перемогти кожного, хто наважиться посягнути на престіл Ізраїля. Тому він хотів лише дати можливість своїм противникам, вибрати достойних мужів і підготуватися до бою не на життя, а на смерть, до якого він сам був вже готовий. Таким же чином Ісус Христос, виконавчий Чиновник

Єгови, дорогу якому торував Єгуй, боровся з Сатаною, дияволом та його слугами і викинув їх геть з неба. Прокладений Єгуєм шлях в загальних рисах зображає, що Ісус Христос дає змогу Сатані зібрати свої ударні сили і підготуватися до безкомпромісної вирішальної битви в Армагедоні. Так, як Єгуй посилав ворогу листи, так і Єгова через Ісуса Христа, свого помазаного Царя, через свій останок, обов'язком якого є давати свідчення, дає звістку Сатані та його війську про початок боротьби. Згідно з цим написав пророк: “Оповістіть се проміж народами, готуйтеся до війни, розбудіте завзяття в хоробрих; нехай виступають, підіймуться всі борці. Покуйте мечі з лемішів ваших, із серпів поробіте списи; безсилок нехай скаже: я сильний. Квапте, сходіться, всі народи сумежні, зберіться (проти Бога); ти же, Господи, веди туди борців твоїх! Рушайте, народи, зійдіть на Йосафатову долину; бо там я засяду, судити всі народи звідусюди!” — *Йоїль 3: 9—12*.

Ісус Христос не змушував ще сильних світу цього підкоритися йому. Він дає народам змогу об'єднуватися в союзи і дозволяє їм обирати для боротьби якого-небудь відданого їхній справі мужа або найбільш здібних з-поміж усіх чоловіків. Всі вони є синами втіленого в Ахаві диявола, і Бог сповіщає їх, що боротиметься з найсильнішими з поміж них, або зі всіма, хто сумнівається в його праві на престіл світу.

Листи Єгуя дійсно були викликом для всіх бажаючих заволодіти престолом і поставили перед народом питання: ‘На чиєму боці ти стоїш? Чи ти виступаєш за дім Ахава, чи стоїш на

боці помазаного Єговою царя? ’ Так само кидає Господь Ісус в лице ворогам виклик і піднімає поміж народами і сильними світу цього таке ж питання. Свідки Єгови є часткою помазаних і вибраних “слуг” Бога, і через радіопіслання, мільйони книг та діяльність видачі свідоцтва із дому в дім, якою займаються тепер їх послідовники, вносять вони свою частку в цю справу. Виклик Господа було кинуте організації Сатани, перед правителями та народами поставлено вирішальне запитання: ’На чийй ти стороні? Ким є твій Бог? Кому ти віддаєш перевагу як повноправному володарю світа? ’

Коли згадані раніше князі та вельможі отримали листи Єгуя, вони були надзвичайно перелякані і урочисто клялись, що нібито вони готові зробити все, щоб їм не сказав Єгуй. Ісус оголосив, що після світової війни на сильних світу цього нападе великий переляк. “І омертвіють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну: сили бо небесні захитаються”. (*Луки 21: 26*) Це пророцтво є тепер в процесі сповнення. Духовенство “Християнського світу” та його союзники фактично стверджують, що вони стоять на боці Господа, і створюють перед народом таке враження, так само, як мужі Ізраїля оголосили, що вони стоять на боці Єгуя. Однак гучні слова не справили на Єгуя жодного враження, доки живими залишалися ті сімдесят синів Ахава. Вирок Єгови було оголошено і він мусів тепер бути виконаний. Тому Єгуй написав до тих же старійшин та вельмож ще одного листа, де він закликав їх довести, на чийй же стороні вони є дійсно. “І пише він

до них друге письмо, а в листі каже: Коли ви до мене прихилиєтесь і моїх наказів слухати готові, так беріте голови синів пана вашого та й прибувайте завтра о сій добі до мене в Езреель. (Царських же синів було сімдесять чоловіка, а виховували їх самі знатні в городі.) Як же прийшов до їх лист, взяли вони царських синів та й постинали всіх сімдесять чоловіка, повкладали голови їх у коші та й послали йому в Езреель. Як звістив йому післанець, що принесли голови царських синів, повелів він: Зложіть їх у дві купи перед ввіходом у ворота, до ранку”. (2 Царів 10: 6—8) Було б неправильним трактувати цей текст так, що люди, що живуть в середовищі “Християнських народів” повинні вбивати своїх правителів. Важливим у цьому випадку є винищення дому Ахава, до якого належали ці сімдесят синів і які представляли організацію Сатани, що має бути знищена. Єгова поклав на Єгую обов’язок простежити за тим, щоб ці сімдесят синів були вбиті, і тому тут не є аж так важливо, чи вбив їх Єгуй особисто чи це було зроблено руками інших. Єгую було дано вказівку зробити те, що спонукало б до вбивства сімдесят синів руками інших. Єгуй був готовий до битви; якщо б вони бились з ним, то перемога була б на його боці і з сімдесяти синами загинуло б ще багато інших. Істотним у цьому випадку пророчої картини є те, що потомки Ахава, котрі правлять тепер світом мусять бути безпосередньо або посередньо винищені, справу цю мусить вчинити виконавець присуду Єгови, Ісус Христос. Чи це вчинить Ісус Христос власними руками, чи це зроблять котрісь із членів

Його воїнства, або взагалі хтось із представників організації Сатани, не має особливо великого значення.

Іншим важливим моментом у цій справі є таке: Сьогодні на світі є багато людей, які підтримують з організацією Сатани, що опанувала весь світ, політичні, комерційні та релігійні відносини. Знак Сатани стоїть на їхньому чолі та на їх руці. Якщо вони захочуть стати на сторону Господа, вони мусять повністю розірвати зв'язки з жорстокою владою; організація Сатани мусить для них немов би вмерти, мусить припинитися їх підкорення йому (Сатані) і вони мають перейти на сторону Господа. Вони мусять погодитися на такий перебіг подій, якщо хочуть скористати із захисту Ісуса Христа, образом якого був Єгуй, великого виконавця вироків Божих, який вершитиме в Армагедоні присуд Єгови. Винищення сімдесят синів Ахава дуже добре відповідає словам псалміста: “Він зробить суд між народами, покривши землю трупом; розбивши голову, що над великою країною панує”. (*Псалма 110: 6*) Проводарі відділів організації Сатани будуть знищені верховним виконавцем вироків Ісусом Христом. Це буде подальшим оправданням імені Єгови.

Єгуй пояснив народу, що вирок Єгови буде сповнений до кінця; “Рано-вранці вийшов він, став і каже до всього народу: Ви безвинні. Я вчинив змову проти мого пана й убив його; хто ж повбивав оцих усіх? Знаєте ж, що ані одне слово Єгови, що Єгова сказав проти дому Ахава не впало на землю і Єгова виповнив те, що

сказав був через свого слугу Ілію”— 2 Царів 10: 9, 10.

Єгова виголосив свої слова проти дому Ахава вустами свого пророка Ілії і хотів доказати, що його пророк сказав правду; це він і вчинив, шляхом оправдання свого слова і свого імені. Не повідомляється, чи ці сімдесят синів були похоронені з почеснями, і звідси ми можемо припустити, що вирок Єгови, що їх м'ясо жертимуть пси та птахи, також виповнився. Це цілком узгоджується із сказаним пророком Господнім про знищення організації Сатани і про долю останків. (*Езекиїл 39: 17*) Єгуй виконав своє доручення, винищивши вщент весь дім Ахава. “І повбивав Єгуй усіх, що zostавались іще від дому Ахавового в Езреелі вкупі з його великими панами, з його приятелями й з його жерцями, так що ні один не остався”. (2 Царів 10: 11) Зі св. Письма зрозуміло, що Господь Єгова використовує найбільшого виконавця своїх вироків, Ісуса Христа, та його воїнство, щоб винищити до решти всіх проводарів світу, що керують родом людським і пригноблюють його опираючись на волю Сатани, особливо гнобячи помазаний народ; вони образно представлені не тільки в особі вельмож Ізраїля, а й у постатях правителів Юдеї, які також були представниками Сатани-диявола.

Жоден правитель світу не знатиме пощади.

Охозія з Юдеї навернувся до служіння Ваалу. Він був внуком Ахава та Єзавелі. Вбитий був не тільки Охозія, але й всі його помічники

мали таку ж долю. “І рушив він [Єгуй] і пішов у Самарию. По дорозі Бет-Екеда пастушого [хата де збирались пастухи або де вони стригли овець] наткнувся Єгуй на братів Охозії, царя Юдиного, й спитав: Хто ви такі? Відказали вони: Ми брати Охозії, й прибули розвідати про здоровле синів царських та синів цариці. І повелів [до своїх людей]: спіймайте їх живцем. І спіймали їх живцем та й повбивали — сорок і два чоловіка при колодязі Бет-Екеда, й не зігалося із них ні одного”. (2 Царів 10: 12—14) Повідомлення про цю ж подію в книзі Паралипоменон, доводить поза всяким сумнівом, що Єгуй виконував там вирок Єгови і передував у цьому Ісусові та його воїнству. (2 Паралипоменон 22: 8) Можливо, що вище згадані в тексті сорок два трупи чоловіків пожерли пси та птахи, як і було сказано в судному вироку Єгови над домом Ахава.

Єгуй міг би викликати винищенням князівської знаті Юдеї війну з Юдеєю. Однак він серйозно не допускав такої можливості; у всякому випадку це не стримало його від виконання належного обов’язку. Він знав лише про призначення свого завдання, отриманого від Єгови і він був рішуче настроєний виконати його. Він знав, що Бог присудив до смерті тих беззаконних правителів та прихильників диявола і що присуд має бути виконаний. До всього іншого він був сліпий. В цьому він відповідає повністю тому, як Христос та його вірні товариші вершили свою справу, як про це написано: “Хто ж такий сліпий, як слуга мій, і глухий, як посел мій? Хто такий сліпий, як той, що я

полюбив його, такий сліпий, як раб Єгови? Много бачив ти, та не запримічав; слух у тебе був отворений, та ти не чув. Єгова зболив задля правди своєї звеличити та прославити закон”. (*Ісаія 42: 19—21*) Єгова доручив своєму олюбленому Синові велику справу страти ворогів, щоб ім’я Єгови було остаточно оправдане, і Ісус Христос є сліпим до всього, що бодай найменшою мірою може перешкодити йому остаточно виконати свою місію. Теж саме стосується тих, які дійсно посвятили себе Господу, його прославляють і служать для слави його Царства. Добровільне проголошення правди тепер може спричинити те, що весь гнів слуг Сатани впаде на голови свідків Єгови. Ніякий, особистий страх чи егоїстичні інтереси не зможуть втримати вірний народ Божий від виконання дорученого йому обов’язку. Свідчення яким має бути позначене чоло тих, хто зітхає за допомогою та сумує, має бути дано; і це має статися до початку справи нищення. Виконує цю справу свідчення останок, який бере певну участь у виконанні написаних вироків Господа; і як тільки закінчиться справа свідчення, має, як пояснив Бог, розпочатись справа нищення; і це має зробити невидима частина воїнства Христового, яка зображена шістьма чоловіками із знаряддями вбивства в руках. — *Езекиїл 9: 5, 6*.

Ім’я “Ахав” означає “брат (свого) батька [тобто друг]”. Омрі був батьком Ахава; він був тим, хто заволодів престолом Ізраїля; і це була зіпсована до решти людина. (1 *Царів 16: 25, 26*) Він був слугою і представником диявола. Значіння ім’я Ахава, цим самим, чітко вказує на той факт, що правителі народів світу, особливо

“Християнських народів”, є друзями їх батька, диявола, волю якого вони чинять. Вони є “на-сінням вужа”, яке Єгова викоринить руками виконавця своєї волі. — *Йоана 8: 44*.

Єгова привів тепер свій вірний останок у храм, одягнув його у шати спасіння, обгорнув у плащ справедливості і дав їм “нове ім’я”, промовлене [визначене] вустами Єгови. Члени останку мусять бути цілковито відданими Господу Єгові і виголошувати йому хвалу сповіщаючи про вироки, винесені його ворогам. (*Псальма 149: 6*) Ці вірні останки мають слово Господнє, що є мечем у їх руці і вони мусять властиво і результативно використовувати цей меч правди. Останок бере участь у діяннях Єгуя тому, що він є в Христі і є частиною класу “служу” Єгови. День пімсти Єгови вже настав, і він наказує своїм вірним, проголошувати народам світу його правду. “Славословія Богу в устах їх, і обосторонь гострий меч в руці їх, на одмщення народам і кару племенам; щоб царів їх в кайдани забити, й дуків їх в металеві пута закувати; сповнити над ними суд написаний. Така слава для всіх угодників його» Хваліте Господа! ” — *Псальма 149: 6—9*.

Щоб гідно оцінити знаряддя, якими послуговується Єгова у виконанні своїх рішень, треба постійно мати на увазі, що надзвичайну вагу при цьому має справа оправдання імені Єгови. Праця, яку Єгую ще залишилось виконати при сповненні Божого доручення, показує, що Більший за. Єгуя, частиною якого є останок, ще має справу до виконання, доручену йому Єговою. Останок мусить ще дещо зробити в зв’язку з цією справою.

Жінка Сатани

Єгови припало до вподоби, використати жінку для того, щоб показати його універсальну або всеохоплюючу організацію, що дає початок його головній організації. З допомогою постатей Авраама, дружини Авраама Сарри та їх сина Ісаака Він багато років тому змалював образну картину того, як буде виглядати царський дім, що у справедливості керуватиме світом. У цій картині Авраам відображав Бога Єгову, а Сарра була образом всієї організації Божої, а Ісаак символізував царський дім, головою якого є Ісус Христос. Єгова називає свою дружину або свою організацію “Сион”. Так як і Сарра, що довгий час була бездітною, так і Сион був довгий час безплідним. Коли Господь з’явився в храмі, розпочалась відбудова Сиона і тоді народились їх діти; це означає, настав початок Царства, і ті, з кого складається царський дім, були приведені до храму або в дім Господа. Діти народжені Сионом, дружиною Єгови, навчені Богом і насолоджуються великим спокоєм. Такими є тепер потомки Бога. (*Ісаія 54: 1—13*) Народжені Господу Єгови Сионом діти, а саме Христос, є виконавцями вироків Єгови, бо про них написано: “Ніякий знаряд, зроблений проти тебе, не буде придатний; та й всякий язик, що буде правуватись з тобою на суді, — ти обвинуватиш. Се є доля слуг Єгови, се оправданне їх від мене, — говорить Єгова”. — *Ісаія 54: 17*.

Щоб звести з правдивого шляху людство і відвернути його від Бога Єгови, Сатана наслідував Єгову як в заснуванні своєї організації,

так і в інших справах. Його жінка називається Вавилон. Як Сион породжує правдивих визнавців Єгови, так Вавилон приводить на світ фальшиві релігії, батьком яких є Сатана-диявол, прибічників диявола та його несправедного світу. Жінка Сатани, тобто його організація є лицемірною, нечистою, потворною істотою, що проливає праведну кров. Вона приховується під покровом зовнішньої пишноти і вдає, що вона є справедливою, в той час, як вона вдійсності порочна. “На чолі її — ім’я написано: Тайна: Вавилон великий, мати блудницям і мерзотам землі. Я бачив, що жінка впилася від крові святих і від крові свідків Ісуса. І я дивувався, бачивши її, здивуванням великим”, — *Одкриття 17: 5, 6.*

Ахав, як Ізраїльтянин був зобов’язаний угодою молитися до Єгови і служити йому, так як і Люцифер був зобов’язаний молитися до Бога Єгови та служити йому. Ахав порушив угоду і переступивши закон Божий, він одружився з донькою Сидона, Єзавель і прийняв диявольську Ваал-релігію. Сидонці були мерзотою в очах Єгови. “Ахав, син Амбрі я чинив зло в очах Єгови, гірш від усіх, що були перед ним. Не досить було йому того, що ходив в гріхах Єровоамових, сина Набота, — ні! він узав за себе Єзавель, дочку Етбаала, царя Сидонського і заходився служити Ваалові і поклонятися йому”. — *1 Царів 16: 30, 31.*

Єзавель була тою, хто приніс диявольську релігію в дім Ахава, зганьбивши цим ім’я Єгови в Ізраїлі. Вона була безсердечною, жадібною та безсовісною вбивцею. Як Вавилон, дружина ди-

явола, так і вона 'впилася від несправедно пролитої крові відданого Богові народу'. Ахав та Єзавель привели на світ нечистих дітей, які так само приносили ганьбу святому імені Бога. Зі всього сказаного зрозуміло, що Ахав відображав диявола, а Єзавель представляла організацію диявола, а їх діти була образом "насіння вужа". Бог вже на самому початку сказав: "Я наведу ворожнечу поміж, тобою і твоєю жінкою, поміж твоїм насінням та насінням її; воно розщавлюватиме тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту". (1 Мойсея 3: 15) Єгова доручив Єгую, як головному виконавцеві своїх присудів, викоринити дім Ахава і диявольське поклоніння Ваалові. Єгуй відображав в цьому Ісуса Христа, що зітне голову Сатані та знищить його організацію. — Римлян 16: 20.

Єгуй убив царів, тепер настала черга старої Єзавелі. Вона знала, що їй треба сподіватися візиту Єгуя і вона, повна облуди, готувалась заманити і схопити Єгуя. "Єгуй же прибув ув Езреель. Скоро довідалась Єзавель, попідмалюувала собі війки, украсила голову свою та й визирала в вікно". (2 Царів 9: 30) Єзавель була бабцею царя Охозії, який нещодавно був страчений. Вона, без сумніву, була старою і потворною, але вона схопилась за косметику та інші штучні засоби, підмалювалась та стала у вікна так, щоб було видно її голову та груди. Вона довгий час визначала політику Ізраїля, і тепер вона вирішила, що ново помазаний цар Єгуй не має права усувати від влади її та її жорстоких корисливих спільників, і що її поява справить на царя таке велике враження, що він надасть

їй гідне місце в своєму царстві і дозволить їй і надалі мати вплив на перебіг подій.

Як влучно зображає це диявольську організацію яка так довго панувала над світом, особливо це стосується “Християнських народів”. Так зване “організоване Християнство” опанував користолюбний продажний дух; великі ділки сидять на самому верху на своїх засіданнях і є тією частиною організації Сатани, яка користується “організованим Християнським світом” у своїх корисливих цілях. “Організований Християнський світ” або “Християнський світ”, куди входить сьома світова держава, вважає себе таким важливим, що йому здасться, немов його ніщо не замінить, а нового володаря землі Ісуса Христа, він буде потребувати лише для керування та управління певними справами. Тому вустами своїх хвальковитих духовних осіб, він проголошує народам: “Ми зробимо світ місцем гідним для людини і тоді Ісус Христос зможе прийти, щоб відвідати його”. Стара Єзавель, старалася навести на себе красу, окуталась в накидку та сиділа біля вікна з корисливим наміром заманити і спокусити царя. Так само панівна верхівка видимої організації Сатани почуває себе на своєму становищі так цілковито непохитними, що їм вистачає сміливості вводити свій народ в оману, що нібито лише вони одні здатні перетворити світ в придатне для прекрасного життя місце. Вони на свою власну думку, є “вищою владою”, якій повинні підкорятися всі інші. Їм навіть вдалося спокусити багатьох тих, хто посвятив себе Господу, і змусити їх повірити в цю брехню. І так

глибоко помиляються деякі, що говорять: “Нам не можна робити нічого, що могло викликати невдоволення вищих або панівних кіл народів”.

Єзавель думала, вона зможе показати Єгую, що йому не слід виступати проти неї та її рідні, якщо він хоче царювати в мирі. За декілька років до того Замбрій вбив свого пана, і вона хотіла нагадати Єгую про цей випадок, щоб справити цим на нього враження. “Як же в’їздив Єгуй у ворота промовила вона: Чи все гаразд Замбрієві, душогубцеві пана свого? ” — *2 Царів 9: 31.*

Духовенство “Християнських народів” та їх цвіт в принципі повторюють те саме до Ісуса Христа, що має прийти. Принаймні вони закидають останкам свідків Єгови, що представляють Господа, більшого ніж Єгуй те, що Єзавель вигукувала до Єгуя. Вони говорять так: ‘І ви хочете залишитися в мирі, в той час, як ви повертаєтесь проти “вищої влади”, поставленої Богом? Хіба ж не написано, що нема іншої влади, крім тої, що дав Бог? Адже це володарі світу. Ви чините навпаки, поширюючи післання проти володарів “Християнського світу” говорячи, що помазаний Богом цар знищить “Християнський світ” у Армагедоні, Вас без сумніву, чекає така ж доля, як і інших бунтівників проти влади в минулому’. Духовенство та всі його поплічники намагаються накинути на свідків Єгови різного роду труднощі і прагнуть їх знищити. Вони хочуть придушити діяльність вірного останка, пояснюючи, що майже всі свідки Єгови є бевзями і диваками, яких нібито використовують корисливі люди із сфери книготоргівлі. Приклад такого завивання з’явився в од-

ному з офіційних органів церкви сьомої світової держави, “Церковна хроніка” для Дієцезії Балларат у Австралії 15 листопада 1931 р. Три з половиною сторінки цієї газети містять тираду проти свідків Єгови; це є тільки приклад того, що вони потаємно чинять в інших місцях і свідчить про початок змови проти організації Бога.

Зухвалі слова Єзавелі не справили на Єгуя жодного враження; вони ні не вплинули на нього ні не обманули його. Його руки не зазнали спочинку при виконанні свого завдання. Він знав, що він був помазаним Єговою, щоб виконати свою місію. Єгуй правильно оцінив стан річей відразу ж, як тільки він побачив стару жінку і почув її слова. Він глянув на вікно й каже: “Хто зі мною, хто? І два чи три скопці глянули вниз до нього”. — *2 Царів 9: 32.*

Свідки Єгови піднімають в цілому “Християнському світі” теж питання. Подібно до Єгуя питають вони: “Хто на стороні Господа, хто? ” Післання посилаються до людей по радію, через книжки та брошури, і всім говориться, що Царство Єгови є надією світу, і що люди, якщо хочуть отримати його благословення, мусять стати на його сторону. Звідси питання: “Хто на стороні Господа? ” Особливо в релігійних общинах є багато людей, які мають бажання почути це і яким слід принести пояснення намірів Божих. Публікуючи такі видання, як вище названа газета, “Церковна хроніка”, потім Єзавелі підтверджуються той факт, що вони почули

але саме таким униканням вони підтверджують, що все-таки знають про післання. Інші ще стоять на роздоріжжі, і їм треба дати можливість з'ясувати, чи вони стоять на стороні Господа чи ні.

Євнухи

Деякі євнухи в тому домі визирнули з вікна, щоб побачити, хто там внизу, на вулиці, вигукнув питання: 'Хто на боці Господа?' Ким були ці євнухи ми не знаємо, і де не є так важливо. Еони були там, щоб заповнити собою певне місце в загальній картині. Вони, очевидно не були Ізраїльтянами, бо закон Божий забороняє операційне втручання, яким вони були зроблені євнухами. (5 *Мойсея* 23: 1) Можливо, ці євнухи були рабами, які шляхом торгівлі, яку вели Ахав і Єзавель, потрапили в їх дім, стали євнухами і слугами старої жінки та вели її господарство. У всякому випадку, багато євнухів були достатньо розсудливими, щоб відразу ж зрозуміти стан справ, як тільки вони побачили Єгуя, завойовника, і почули як він гукав: "Хто зі мною?" Ці євнухи є влучним прикладом тих людей з "Християнського світу", які були позбавлені свого чоловічого ества та власності та були змушені віддано служити старій відьмі, тобто древньому безбожному роду Сатани, який тиранить та пригноблює народи землі, є винуватцем великої розпусти та чаклунства, на одежах якого є кров пророків, вірних свідків Єгови. (2 *Царів* 9: 22; 1 *Царів* 19: 10; 18: 4; *Одкриття* 17: 6) Бог бою діє руками більших, ніж Єгуй на

благо цих, перетворених в рабів людей. — *Яків 5: 1—5.*

Єгуй дав наказ, що слід вчинити зі старою жінкою. “І приказав він: Скиньте її вниз! І скинули її вниз. І побризкала кров з неї мур і коні, й розтоптали вони її” (2 *Царів 9: 33*) Сьогодні Більший, ніж Єгуй Ісус Христос, проголошує до всіх тих, хто хоче стати на сторону Єгови, проти старої жінки диявола, проти всієї цієї мерзенної організації. “Скиньте їх вниз! ” Скиньте геть диявольську організацію та всіх її поплічників! Скиньте їх вниз, відступіться від них і дайте їм впасти! “Великому загону” наказує Господь: “Виступіть вперед і покажіть себе”. (*Ісаія 49: 9*) До людей доброї волі Господь говорить про організацію Сатани: “Облиште її! Нехай вона впаде і буде розтоптана копитами царського коня”. — *Одкриття 19: 14, 16; Єремія 51: 6; Ісаія 63: 1—5.*

Єзавель було скинуто вниз, так само, як западеться колись велике місто, організація Сатани. (*Одкриття 18: 21*) Відповідальність за смерть Єзавель лежить на Єгую, і той, хто Більший за Єгуя, Ісус Христос, нестиме відповідальність за смерть сатанської організації. Звідси зрозуміло, що євнухи найбільшою мірою відображають тих, хто відкидає геть диявольське начало, відмовляючись від нього, покидаючи його і звільняючись від нього. Військом Господа є ті, хто розтопче зображену в постаті Єзавель організацію Сатани. Це зобразив пророк Езекиїл в образі “шести чоловік із знаряддями вбивання в руках”; вони є символом воюючої армії Господа і їм належить здійснити знищення

“Скинъте її вниз”

організації Сатани. Під час виконання кари вони почнуть з духовних вождів і по черзі, без жалю, виб'ють всю мерзоту. (*Езекиїл 9: 5—7*) Тепер свідки Єгови зображені в образі “одягненого в полотно чоловіка із знаряддями для письма в руках”, котрі ідуть по країні і значать людей, що прихильно ставляться до справи Господа, але ніхто з організації Сатани не отримає такого знаку і буде тому знищений. Так само, як Єзавель зробила себе помітною, так і організація Сатани виставляє себе напоказ, готовою до знищення. Так само, як був повішений Гаман, так високо буде повішена і ця огидна організація. — *Естер 7: 9, 10*.

Єзавель представляла організацію Сатани, однак вона була донькою царя; тому стосовно неї Єгуй видав таке розпорядження: “Він же ввійшов, їв і пив; потім повелів: Спогляньте на ту проклятушу та й поховайте її, бо вона царська дочка. Як пійшли ж її ховати, не знайшли з неї нічого, окрім черепа та ніг, та долонь із її рук”. (*2 Царів 9: 34, 35*) Ця частина повідомлення явно служить лиш для того, щоб показати, що ця Єзавель була похована, яка не варта уваги, гидка істота, без належної пошани. Так само буде усунена геть організація Сатани, викинена за межі землі і дана на пожертя псам та птахам-стерв'ятникам. Коли чоловіки, післані підібрати труп Єзавелі, вийшли з палацу і підійшли до потрібного місця, то знайшли там від старої жінки лиш її череп, яким вона послуговувалась, щоб придумувати потворні плани, її ноги, якими вона ходила дорогами свого

батька Сатани, та її руки, якими вона чинила беззаконні та насильницькі вчинки.

Де цілковито співпадає з тим, що за словами пророків, спіткає організацію Сатани. (*Одкриття 19: 17—21*) “Ти ж, сину чоловічий, так говорить Бог Єгова, скажи всякому птаству піднебесному й хижому звірю: Сходіться і прибувайте, відусюди прибувайте на мою жертву, що вам наготую, на великий пир по горах Ізрайлевих, і їжте м'ясо й пийте кров”. (*Езекиїл 39: 17*) Організація Сатани, котру відображала Єзавель зникне з лиця землі разом з усіма сидонцями. (*Езекиїл 32: 30*) Оскільки останки свідків Єгови є частиною всіх слуг Божих і цим самим частиною виконавців вироків Господа, зображених Сгуєм, їм судилось побачити, як бойове воїнство Господа скине вниз цю безбожну організацію.

Для старої і злої Єзавель настав кінець її жахливого правління, так само і для організації Сатани настав сьогодні переломний час в її злих діяннях. Егуй діяв, будучи керований Господом, так і Ісус Христос, діючи за наказом Єгови, розтопче організацію Сатани. Свідчення показує, що Єгуй, коли чоловіки повідомили йому про те, що вони бачили, звернув увагу на предсказання Ілії: “І вернувшись, звістили йому: він же сказав: Таке було слово Єгови, що вирік через слугу свого Тесбія Ілію: На майдані в Езреелі жертвуть пси тіло Єзавелі, і буде труп Єзавелі на майдані Езреельському неначе гній, так що ніхто не скаже: Се Єзавель. ” (*2 Царів 9: 36, 37*) Це є знаком виконання того, що Ілія пророкував по приказу Єгови, і це

доводить, що Ілія був правдивим пророком Божим. “І про Єзавелі вирік Єгова: пси пожруть Єзавель за муром Езреєлевим”. (*1 Царів 21: 23*) Ще повніше виконання пророцтва відбудеться в недалекому майбутньому.

Слово Єгови про дім Ахава та Єзавель було цілковито оправдане знищенням цього дому. У визначений ним час Єгова повністю оправдає своє ім'я та своє слово, сказане про Сатану та його організацію, цілковито знищивши їх. Єгуй виконав повністю своє завдання, що стосувалося дому Ахава та Єзавель; однак його справа виконання присуду, про що особливо наголошувалось в його приказі, ще не виконана до кінця. Йому належить зробити ще інше.

Ревне виконання в ім'я Єгови

Єгуй проявив для Єгови велике старання і це є дальшою причиною того, чому він є прототипом Ісуса Христа, вершителя Господніх присудів. Про Господа Ісуса написано: “Бо ревність для дому твого ізсушила мене, і зневага тих, що тебе зневажають, впала на мене”. (*Псальма 69: 9*) Це є властиве царському дому і тому угодне Господу Єгові старання. Ілія проявив таке ж старання по відношенню до того, кому підвладне воїнство. Після того, як він вбив пророків Ваала і пішов до печери біля гори Гореб і там сховався, він відповів на питання Господа, чому він там опинився: “Я палаю щирістю за Єгову, Бога сил небесних”. (*1 Царів 19: 10*) передане в цьому тексті словом “старатися” слово є те саме, що у *Псальмі 69: 9*,

перекладене словом “ревність”. Обидва слова мають один корінь. “Єгова є Бог ревнивий”. (2 *Мойсея* 20: 5; 5 *Мойсея* 5: 9) “Бо Єгова, Бог твій, се полум’я жеруще, Бог ревнивий!” (5 *Мойсея* 4: 24) Про встановлення справедливо-го царювання Ісуса, Царя, написано: “Ревнива любов Господа Саваота се вчинить”. (Ісаїя 9: 7) Той сам вираз висказаний в Новому Завіті: “Бо я ревную про вас ревністю Божою; я бо заручив вас одному мужові, щоб чистою дівою привести перед Христа”. (2 *Коринтян* 11: 2) Коли Павло захищався від Юдеїв, він сказав: “Навчений добре отцівського закону, бувши ревнителем Бога, якож ви всі тепер”. (*Діяння Апос.* 22: 3; *Филипян* 3: 6; *Колосян* 4: 13) Останки Бога, помазані, щоб чинити справу Єгови, мусять бути наповнені цим старанням. “Котрий оддав себе самого за нас, щоб ізбавити нас од усякого беззаконня і очистити собі людей вибраних, ревнителів добрих діл”. (*Тита* 2: 14)

Вжите вище слово “ревний” означає міцну, несхитну рішучість виконати рішення Божі. Слово означає непереборні наміри викопати те, що було доручено Богом. Єгуя визнавали по його шаленій їзді. Він мчав немов “шалений” чи “несповна розуму”, з несхитною і незборимою рішучістю не дати нічому перешкодити собі у виконанні даного завдання. В ту ж годину, коли він отримав наказ, він, разом зі своїм військовим штабом, був готовим до виконання завдання. Коли пі сланці царя наблизилась до нього і вигукнули до нього питання, чому він так туди мчить, він відповів їм: “Зійдіть з дороги; їдьте за мною ззаду; я не маю часу

затримуватись з вами”. Так само Ісус Христос, отримавши від Єгови наказ іти і царювати посеред ворогів, негайно розпочав війну на небі, викинув Сатану та його ангелів геть з неба на землю. Св. Письмо каже, що як тільки справа свідчення, яка тепер чиниться, буде, згідно Божої волі, завершена, Ісус негайно виступить і ніщо не стримає його в знищенні ворога. — *Псалма 110: 1—6; Одкриття 11: 17—19; 12: 7—10; Маттея 24: 14, 21, 22; Псалма 45: 3, 4.*

Члени тіла Христового, включно з останком, що перебувають тепер на землі, мусять мати в собі таке ж рвіння, як і те, що проявив Єгуй. Побачити і підтвердити факт, що Царство є тут, означає, що останки мусять при виконанні своєї місії прикласти всі зусилля, щоб до кінця знищити ворожу організацію. (*Ісаія 6: 9—12*) Єгова наказав, що свідчення, яким позначені люди, мусить відбутися, ще перед початком справи нищення; і останки виконують цю справу позначення повні старання і цілковито переконані, що при допомозі милосердя Божого, ніщо не зможе відвернути їх від виконання свого обов'язку. “Про дороги мої промишляв я, і ноги мої повернулись до свідчень твоїх. Я спішився і не гаявся, заповіді твої певнити. Ревність моя сушить мене, напасники бо мої забули слова твої”. — *Псалма 119: 59, 60, 139.*

Останок мусить зі старанням виконувати цю справу Єгови, Бога сил, і тому багато хто вважає їх несповна розуму. Однак вони байдужні до того, що каже ворог і з радістю виконують належну роботу. Коли Давид вирушив, щоб битись у війську Господа, то сказав: “Пильною

є справа царя”. (*1 Самуїла 21: 8; паралельна Біблія*) Коли помазанники Божі побачать і відчують, що настало Царство Боже, то вони побачать теж, що настав час ревно слухатися заповідей Божих і вони будуть старанними у виконанні свого покликання. (*2 Петра 1: 10*) Вони беруть участь у служінні Господу із старанням, властивим тим, хто походить з дому Єгови. “Тоді скажуть Єрусалимові: Не бійся, а Сионові: Нехай не опадають руки в тебе! ” — *Софонія 3: 16*.

Йонадаб

Єгуй успішно виконував вироки Божі і винищив царів і синів Ахава та інших приречених, і коли він розправився з сорок двома прибічниками Охозії, то зустрівся з Йонадабом. Єгуй задав йому запитання: “Ти на моїй стороні чи ні? ” В той час Йонадаб мав би вже почути про те, що робив Єгуй, або Єгуй сам розповів йому, що він викорінює поклоніння Ваала в Ізраїлі; інакше Йонадаб не розумів би поставленого Єгуєм запитання. “І поїхав ізвідти, й стрітив Йонадаба Рихабенка, що йшов на зустріч його, й сказав йому: Чи твоє серце так до мене прихильне, як моє серце до твого серця? І відказав Йонадаб: Так, І каже Єгуй: Коли так, дай руку. І подав той руку свою, й посадив він його до себе на колесницю”. — *2 Царів 10: 15*.

Єгова явно використав появу Йонадаба в цьому фрагменті з якоюсь доброю метою і розуміння цієї мети має скріпити та зміцнити сили останка. З повідомлень не цілком зро-

зуміло, чи Йонадаб брав яку-небудь участь у справі винищення. Що ж символізував Йонадаб у цій картині?

Йонадаб зображає в загальних рисах ту групу людей доброї волі, які тепер, в часі коли справа Єгуя триває, живуть на землі, не є в гармонії з організацією Сатани і стають на сторону справедливості. Вони є тими, кого буде оберігати Господь в часі Армагедону, від кого відвернув скорботу і кому дасть вічне життя на землі. Вони утворюють “громаду” відданих помазаному народові Божому людей, тому що вони знають що помазанники Божі вершать свою справу. Для підтвердження цього висновку слід розглянути наступне.

Йонадаб був Юдеєм, він не був помазаним, щоб чинити свою справу в ім'я Єгови, тому він не може відображати помазанників Божих. Він був потомком Авраама через його дружину Хеттуру. (*1 Мойсея 25: 1, 2; 2 Мойсея 2: 16—24; 4 Мойсея 10: 29; Суддів 4: 11; 1 Паралипоменон 2: 55*) Йонадаб був сином Рехаба. Авраам мав від Хеттури, після смерті Сарри шість синів. Хеттура була символом нової угоди, потомки якої є людьми, що воскреснуть і житимуть вічно. (*Див. “Примирення”, стор. 260, 360, 316*) “Оддав же Авраам усе, що мав Ісаакові”. (*1 Мойсея 25: 5*) Ісаак відображав “насіння” тобто Єгового помазанника. “Ми ж, браття, по Ісааку діти обітування”. (*Галат 4: 23*) Нащадки Хеттури відображають людей, що воскреснуть; Йонадаб представляв ту ж групу людей. Ім'я Йонадаб означає (за Стронгом) “щедрий дар Єгови”, це означає великодушний, щиросердечний,

люб'язний подарунок. За іншим джерелом це ім'я означає "Єгова є благодійним". Отже ім'я Йонадаб означає, що він є відображенням тієї групи людей, що є дуже доброзичливими до Єгови. Рехабіти строго слідували за виконанням того, що вважали правильним і чого їх було навчено. Св. Письмо показує, що Йонадаб ішов дорогою чесності та покірності і чинив те, що вважав правильним, і що він вчив своїх дітей справедливості і, що вони йшли тією ж дорогою. Не від Єгови отримали, а від людини потомки Йонадаба заповіді, що їм ніколи не можна буде пити вина та будувати будинки, і що вони муситимуть жити в шатрах. Це означало, що вони були змушені вести просте, повне самозречень життя. Господь порівняв їх вірність у дотриманні того, чого їх навчили, бо вони вважали це правильним в порівнянні з невірністю Ізраїля, який занедбав те, що сам Бог наказав йому чинити. Бог заборонив Ізраїльтянам їсти зі столу диявола, а це означало, що вони не повинні мати нічого спільного з поклонінням дияволу; але вони зневажили цю заповідь і на вернулись до служіння Ваалу та віддавали почесні дияволу. Так само, зі зневагою трактує сьогодні так зване "організоване Християнство" заповіді Господа і намагається їсти і пити одночасно із його стола і стола диявола. "Не можете чашу Господню пити і чашу бісовську, не можете трапезі Господній причащатися і трапезі бісовській". — *1 Коринтян 10: 21.*

Щоб показати, що до потомків Йонадаба Господь Єгова був прихильнішим, ніж до Ізра-

їльтян, він наказав пророку Єремії поставити перед рехабітами келихи повні вина і запросити їх випити його. Єремія так і вчинив, однак Рехабіти відмовились пити, говорячи, що Йонадаб, син Рехаби, назавжди заборонив їм насолоджуватись вином. (Єремія 35: 1—10) Тоді наказав Господь пророку Єремії показати це Юдеям, щоб порівняти з їх поведінкою: “Слова Йонадабові Рехавенкові, що наповідав потомків своїх, не пити вина, заховуються: і вони неп’ють по сей день, бо слухають заповіту предка свого; а я говорив вам безнастанно, говорив від досвітку, — та ви не слухали мене”. (Єремія 35: 14) Єгова післав своїх пророків до Юдеїв, щоб ті їх навчили та спонукали діяти правильно; але вони не послухали його. А діти Йонадаба чинили те, що їх було навчено вважати правильним, а це ж були заповіді людини. (Єремія, 35: 15—17) Вони були вірнішими, ніж народ Божий. Сьогодні на землі є багато людей доброї волі, які не видають себе за членів “організованого Християнства”, які прагнуть діяти праведно і вірять в Бога, його слово, в Ісуса Христа, і які вивчають правду та моляться до Єгови.

Йонадаб виступав проти диявольського поклоніння Ваалові. Коли Єгуй запитав його: ‘Чи в серді ти погоджуєшся, з тією справою, яку я чиню?’ Йонадаб відповів, що він прихильний справі Єгуя. Йонадаб знав, що Єгуй виконує справу, доручену йому Господом Єговою і що він чинить праведне діло і, з усієї душі, погодився з ним. Так само вважають і сьогодні люди доброї волі, що мають віру в Бога Єгову та його

слово, що свідки Єгови чинять добру справу в ім'я Єгови; тому вони є в згоді з цією справою і говорять про де і до інших. Єгуй дав на це Йонадабові руку і дозволив йому сісти в свою колісницю. Цим він запросив Йонадаба іти з ним та приєднатися до його людей, що виконують справу Господню. Так і сьогодні багато добрих людей слухають правду; багато з них відвідує зібрання народу Божого, підтримує свідків Єгови з сердечною симпатією, духовно єднається з помазанниками, котрі виконують справу Господа і беруть в цій справі видачі свідоцтва певну участь,

Єгуй щиро розповів Йонадабу про те, що він ще повинен зробити: “Та й промовив: Їдь зо мною, й приглянься моїй ревності до Єгови. От і посадили його на колесницю”. (2 Царів 10: 16) Єгуй не виставляв напоказ свою старанність. Його знали у війську Ахава як людину серйозну і рішучу, мужнього бійця, такого як Павло, котрий до того, як познайомився з Христом, ревно дотримувався закону. Отже слова Єгуя означають лише, що він був на дорозі виконання присудів Божих і він запросив Йонадаба їхати з ним і побачити, що він робитиме від імені Господа і згідно з його наказом; тому він сказав: ‘Ходи і подивись, що я чинитиму’. “І він [Йонадаб] поїхав його [Єгуя] колісницею”. Це показує, що сьогодні доброзичливо настроєні люди супроводжують людей подібних до Єгуя, вони ідуть поряд, хоч не народжені із св. духа і не помазані.

Простягаючи до Йонадаба руку Єгуй символічно показав: ‘Я використаю свою силу для твого блага і поможу тобі’. Єгуй розтопав

прихильників диявола, але до всіх тих, хто став на сторону Єгови, він був милосердним. Сьогодні свідкам Єгови наказано сповіщати, що настав день пімсти Єгови, і казати далі всім смиренним, праведним та люблячим справедливість, щоб вони ставали на сторону Господа; до останніх говорить Господь: “Довкіль не настигло ще те, що призначено, — час бо пролітає, мов полова — докіль іще не прийшов на вас палаючий гнів Єгови, не наспів на вас день досади Єгови. Шукайте Єгову, всі ви покірні в землі, що певните закони його; шукайте справедливості, шукайте смирності, може хоч ви оцілієте в день гніву Єгови”. (*Софонія 2: 2, 3*)

Нащадки Йонадаба є смиренними, охочими до навчання людьми, які намагаються чинити правильно і прагнуть вступити в Царство Боже; і ці люди є тими, через яких Єгова, за його словами, пронесе весь смуток Армагедону. В зв’язку з цим треба взяти до уваги те, що сказав Єремія на заклик Бога до нащадків Йонадаба: “До родини ж Рехавійської сказав Єремія: Так говорить Єгова сил небесних, Бог Ізраїлів: За те, що ви додержували заповіт Йонадабів, предка вашого, й так усе чините, як він вам повелівав, — за те, так говорить Єгова сил небесних, Бог Ізраїля, — не переведеться в Йонадаба Рехавенка потомок [дослівно: не винищить ніхто потомка; за паралельною Біблією та англійською Біблією], що стоятиме перед лицем моїм по всяк час”. (*Єремія 35: 18, 19*) Це підтверджує висновок, що вони будуть проведені через Армагедон.

“Чоловікові із знаряддями для письма на бедрі”, тобто людям з групи “вірних слуг” Єго-

ви, останкам його, дано заповідь: “Пройди посеред міста,... та й поклади знак на чолі в людей, що зітхають та сумують із-за всіх гидот, що діються посеред нього”. (Хіба ж поклоніння Ваалові не було гидотою в очах Йонадаба? І хіба ж він не оголосив, що він повністю погоджується зі справою Єгуя по викоріненню цієї гидоти?) Як тільки завершиться ця справа свідчення, Єгова вишле “шість чоловік із зряддями до вбивання”, щоб здійснити нищення і він говорить до них: “Не майте милосердя до нікого...; а з тих же, що мають на собі знак не рушайте нікого”; цим Єгова показує, що людей, позначених знаком треба оберегти. (*Езекиїл* 9: 4—6) Це є люди з роду Йонадаба, які позначені таким знаком і їх треба пощадити.

Коли Єгуй зайшов в храм Ваала, щоб оглянути присутніх там перед початком нищення, Йонадаб був при ньому і спостерігав, що той чинив. Це є символом того, що сьогодні люди зі знаками на чолі прилучаються до свідків Єгови і розуміють, що ті чинять і що вони з розумінням і прихильністю ставляться до їх праці. Прилучившись до Єгуя і увійшовши з ним в дім Ваала, Йонадаб дав зрозуміти іншим, що він на стороні Господа. Так і сьогодні люди доброї волі, що виступають за Єгову, своїм зв'язком із свідками Єгови, підтримкою свідків, коротко кажучи, своєю поведінкою дають зрозуміти, що вони виступають проти організації Сатани. Клас людей, зображений в образі Йонадабом точно відповідає згаданому Господом класу людей, яких він називає “іншим стадом овець”, котрі допомагають помазаним свідкам Божим, вони потішають і вони підтримують їх

бо ті є слугами Божими. Про цю групу людей кус говорить: “Бо я голодував, а ви дали мені їсти; жаждував, і напоїли мене; був чуженицею, і прийняли мене”. (*Маттея 25: 35*) В такий спосіб показано щедрість і доброзичливість до цих людей, це зрештою, означає і ім’я Йонадаба. Все вищесказане є підтвердженням висловлень св. Письма, які доказують, що мільйони тих, що живуть тепер, ніколи не помруть і показують, що помазанники Божі вчинили правильно, проповідуючи цю правду.

Свідки Єгови є тепер такими ревними як Єгуй і вони мусять заохочувати людей, відображених Йонадабом, щоб ті йшли з ними і брали участь у проголошенні того, що Царство Боже прийшло. “А Дух і невіста глаголють: Прийди! і хто чув, нехай каже: Прийди! Хто жадний, нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя даром”. (*Одкриття 22: 17*) Помазанники хочуть заохотити всіх, хто бажає брати участь у проголошенні радісної вістки про Царство Боже. Їм не обов’язково бути помазаними Господом, щоб проголошувати вістку. Для свідків Єгови є дуже втішним знати, що вони зможуть принести воду життя багатьом людям, які перейдуть через Армагедон і яким завдяки щедрості Єгови буде дароване вічне життя па землі. — *Римлян 15: 4*.

Поклонники Ваала

Багато людей тепер спокусилися до сповідування сатанських вірувань у різних формах. Одним з найпідступніших серед зіпсованих вірувань є так звана “християнська наука”. Це

звичайно помилкова назва, бо науки людей такого типу якраз відрікаються від крові Ісуса Христа. Є ще велика кількість інших форм поклоніння дияволу. Останку Божому слід виконати обов'язок, роз'яснювати людям правду про сатанську організацію і показувати їм, як ця організація обдурює людей та пригноблює їх. Вони повинні проголошувати людям звістку про Царство Боже, промовляти до них про визволення та благословення, яке Царство принесе їм, і, насамперед, про оправдання імені Єгови. Єгуй закликав народ визначитися, щоб відокремити обожнювачів Ваала від тих, хто стоїть на стороні Господа. "І скликав Єгуй увесь люд і промовив до їх: Ахаб не так то поважав Баала, Єгуй гаряче шануватиме його". — 2 Царів 10: 18.

Цей вчинок Єгуя не був ні брехнею, ні обманом. Він скористався лише розумом, вибравши мудру дорогу; це співзвучне науці, яку Ісус дав своїм послідовникам. (*Маттея 10: 16*) Естер і Мардохей вибрали такий же шлях, тримаючи в таємниці, хто така Естер, аж доки не настав час, щоб розповісти ким вона є насправді. Єгуй мав намір зібрати разом Прихильників Ваала і спонукати їх виразно заявити про свої переконання; тому він післав їм наказ зібратися. Сьогодні всі релігії в країні співіснують поряд. Католики, протестанти, Юдеї, християнські науковці, теософи та інші з'єднані в одне ціле їх батьком, дияволом. Навіть представники Великого Гандлю намагаються досягти того, щоб радіо було надано тільки виключно цьому нечестивому зборищу вірувань. Народ,

отже, треба просвітити. Єгуй оголосив тоді, що Ахав не сподобався Богу, бо він служив Ваалу. Дуже розумно він сказав “Єгуй служитиме йому багато більше”. Але це було сказано з іронією.

Єгуй скликав всіх жерців, пророків і священників, не зважаючи на їх вік, національність або колишню посаду, щоб вони всі як один зібрались у храмі Ваала. “Оце ж покликайте до мене усіх пророків Ваалових, усіх слуг його й всіх жерців його, всіх до одного, бо я наготував велике жертівне свято Ваалові. А кого не буде, тому смерть. Єгуй же піднявся на хитрощі, щоб вигубити всіх поклонників Ваалових. І сказав Єгуй: Визначіть святочні збори про Ваала. І визначили. І розіслав Єгуй про всьому Ізраїлеві, й походились усі поклонники Ваалові; не остало ні одного чоловіка, щоб не прийшов: і ввійшли в храм Ваалів, так що храм Ваалів був повен від одного кінця до другого”. (2 Царів 10: 19—21) Так у його руках опинились всі слуги Ваала, плече до плеча.

Подібно до цього Господь сьогодні наказує своїм слугам проголошувати усюди факт і правду, що настав вирішальний день, що диявол збирає свої ударні сили для остаточної вирішальної битви і що люди мусять битися на тій, чи на іншій стороні. Якщо вони хочуть служити дияволу, то повинні стати на його сторону, служити йому і відверто це показувати. Якщо ж вони, однак, за Бога Єгову, вони повинні зважитись і стати на його бік, йому слідувати і дотримуватись його заповідей. Те, що сказав колись Ілія, говорять сьогодні свідки

Єгови: “Якщо Єгова Всемогутній Бог, то слідуйте за ним; якщо ж однак диявол є богом, то йдіть за ним”. (1 Царів 18: 21) Розмежувальну лінію накреслено виразно і чітко.

Коли в Єгипті настав час винищення певних людей, Єгова позначив їх та назвав їх “першонародженими”. Першонароджені Ізраїля були врятовані тільки завдяки тій обставині, що Ізраїльтяни слухалися заповідей Божих. В такий самий спосіб Єгуй виконував накази Бога позначити всіх поклонників диявола, священників, жерців, пророків та ін. Вони самі позначили себе своїми вчинками. “Єгуй сказав наглядачеві за одежею: Принеси одяг для всіх поклонників Ваала! Той приніс для них ризи”. (2 Царів 10: 22) Коли ці слуги Ваала одягли на себе свої ризи, вони відкрито признали цим себе поклонниками диявола. Так і сьогодні Господь спонукає всіх слуг диявола, щоб вони самі позначили себе. Вони роблять це, стаючи на сторону диявола, хоча були чітко і недвозначно попереджені; і цим самим вони самі назначають себе на загибель. На свідків Єгови покладено відповідальність за розповсюдження цієї перестороги, так само як заповідь Божа поклала відповідальність на пророка Езекиїла; якщо свідки Єгови занедбають це, то накликають цим на себе Божий гнів. (Езекиїла 3: 7—21) Ті, хто не звертає увагу на перестороги свідків Єгови, не мають, очевидно, достатньо розвинутого розуму і не вміють оцінити Царство Боже, і цим вони стають в ряди організації диявола. Цей висновок повністю підтверджують такі слова: “І третій ангел йшов слідом за ними, глаголючи голосом великим: Коли хто поклоняється перед звіром і

образом його, і приймає п'ятно на чоло своє, або руку свою, той питиме також од вина гніва Божого, немішаного, наточеного в чашу гніва Його; і буде мучений в огні і сірці перед святими ангелами і перед Агнцем". — *Одкриття 14: 9, 10.*

Після того, як поклонники диявола одягли свої святкові ризи, Єгуй взяв з собою Йонадаба і пішов з ним у дім Ваала, щоб переконатися, що зроблено всі приготування і, що пастка була добре підготовлена. "І ввійшов Єгуй із Йонадабом Рихабенком до Ваалового храму, й сказав служителям Вааловим: Шукайте й передивітесь, чи нема між вами кого зо слуг Єгови, бо тут мають бути тільки слуги Ваалові". — *2 Царів 10: 23.*

Єгуй уважно стежив за тим, щоб ніхто інший не залишився в тому храмі і не брав участі в диявольському обряді, крім тих, хто був на боці Ваала. Сьогодні свідки Єгови ідуть до "організованих віруючих", котрі моляться до Сатани і застерігають тих, котрі стверджують, що моляться до Господа, щоб ніхто не залишився непопередженим. Ця пересторога іде до людей через післання і через спрямований до них заклик, стати або на сторону Господа або на сторону диявола. Особливо почалось це з 26 липня 1931 р. (*Дивись резолюцію, прийняту цього дня на конвенції в Колумбусі*) Справа свідчення крокує вперед, позначає і розділяє людей. Після того, як справа свідчення буде завершена, Єгова дасть наказ "шістьом чоловікам із знаряддями до вбивання в руках" розпочати нищення і застерігає їх, щоб вони не вчинили зла нікому з тих, хто має знак на

чолі, всіж же інших змели з лиця землі. В ході позначення людей, люди з класу “вірних слуг”, тобто свідки Єгови, котрі є частиною класу Єгуя, беруть жарини з алтаря і розсівають їх по місту; а опісля незабаром розпочнеться справа нищення. — *Езекиїл 9: 6; 10: 2.*

Поклоніння Ваалу викорінено

Цікаво зауважити, як пасує образ Єгуя до пророцтва Езекиїла, і як вони взаємно підтверджують одне одного. Як показано у видінні Езекиїла Господь посилає “шістьох чоловік” для того, щоб здійснити нищення, Єгуй в той же час використовує загін з вісімдесят чоловік для того, щоб знищити зграю поклонників Ваала, попереджаючи цих мужів, щоб вони не сміли залишити живим жодного з вірних Ваалові. Це показує, що Бог вирішив повністю викорінити на землі поклоніння Сатані. “Тоді приступили до приношення жертв та всепалення. А Єгуй поставив знадвору вісімдесят чоловіка з наказом: Коли попустить хто втекти кому з тих людей, що я вам оддаю в руки, той наложить за його своєю душею”. (2 Царів 10: 24) Єгуй виразно дав зрозуміти, що не потерпить, коли хтось упустить чи недбало виконає свій обов’язок, як зробив це Саул, коли не винищив до решти амалікійців, як йому було наказано. Завдяки заходам, що їх вжив Єгуй, кожен із поклонників Ваала був виразно позначений, причому жерців Ваала Єгуй позначив для себе особливо; вони виділялись з поміж решти, одягнувши на себе священницькі ризи. Це показує, як Єгова через Ісуса Христа оприділяє заботон-

них поклонників Сатани, які самі відповідно виділяють себе як прихильники і вірні диявола.

Єгуй почекав, поки всі жерці Ваала закінчать жертвоприношення в храмі і цим засвідчать свою відданість дияволу, і тоді після туди шістьох чоловік, щоб вони їх всіх винищили. “Скінчивши приносили всепалення, повелів Єгуй прибічникам і лицарям: Поввіходьте та й повбивайте всіх до одного. І повбивали їх мечем, і повикидали прибічники й гетьмани, та й рушили в місто, де була божниця Ваалова”. (2 Царів 10: 25) Це точно відповідає пророцтву Езекиїла, про шістьох чоловік, які повинні нищити ворогів. (Езекиїла 9: 5—8) Мойсей вчинив подібну справу. (4 Мойсея 25: 5) Всіх поклонників Ваала було вбито і трупи їх викинуто, після чого їх, без сумніву, пожерли пси та птахи. Єгуй поторошив потім всі дерев’яні статуї ідолів, що зображали низькі божества та статуї з каменю та сплюндрував храм, “І повиносили ідоли з Ваалової божниці та й попалили. І подробили стовпа Ваалового, зруйнували й храм Ваалів і зробили з його місце нечисте, по сей день”. — 2 Царів 10: 26, 27.

Ці місця в св. Письмі є безперечним доказом того, що Ісус Христос, Більший ніж Єгуй, та його войнство зайняли місце, де розташовані основні бойові сили ворога, проникли в таємні сховища організації диявола і знищать все, що пов’язане з нею, як членів невидимої змови, так і всі видимі частини цієї сатанської організації. (Езекиїл 28: 17—19) Це надалі підтверджується в пророцтві Езекиїла 39: 6: “Я пішлю вогонь на Магога і на безжурних мешканців островів, і вони визнають, що Я — Єго-

ва”. Це образно змальовує царство невидимої організації Сатани. Бог, зі всією силою свого гніву очистить все, і для виконання цього рішення він використає Більшого Єгуя, Ісуса Христа. Храм Ваала символізував релігійну частину організації Сатани. Однак диявольські релігії виникали і їх сповідували лише як засіб до досягнення певної мети. Користолобство та жадібність Сатани, щоб використати рід людський, були тим, що привели його до невиліковної зіпсованості, як про це написано. “Без хиби були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж докіль не знайшлось у тобі беззаконності”. (*Езекиїл 28: 15*) Ненаситний дух диявола, його невситимі потреби зробити з роду людського товар привели його до грабіжництва, обману, брехні та інших злочинів. Його поклоніння Ваалові мало на цілі віддалити людей від Бога, щоб він, Сатана, зміг створити на землі хижацький устрій, тримати людей в невідомості, здалека під Бога Єгови, і потім ограбувати з допомогою великого підприємництва або підступних комерційних махінацій зі всього найціннішого чим вони володіють, насамперед позбавити їх відданості Богу. Викорінення диявольської релігії служитиме звільненню народу від сліпоти, тобто від сатанської влади. Сатана, завдяки безбожній релігії, привів Ізраїльтян до насильства і зробив з дому Божого місце торгівлі, як про це, свого часу говорив Ісус: “А тим, що голуби продавали, рече: Візьміть се звідсіля; не робіть дому Отця мого домом торговим. Згадали ж ученики Його, що написано: Ревність дому твого з’їла мене”. — *Йоан 2: 16, 17.*

Вбивайте тих, хто поклоняється дияволу

Ахав та Єзавель використовували диявольське поклоніння Ваалові як засіб, щоб спонукати Ізраїльтян до зради Бога та цим обікрати їх. Пограбування виноградинка у Набота та його вбивство для досягнення цієї мети є прикладом цього. Господь послужився Єгуем для викорінення дому Ахава та Єзавель, та їх помічників та прибічників, пророків та жерців Ваала. Тому написано: “Отже викоріяв Єгуй Ваала в Ізраїлі”. — *2 Царів 10: 28*.

Тут припиняється зображення образу Єгуя. Єгуй повністю зникає з поля історії, коли брати до уваги яку-небудь справу, що чиниться від імені Єгови, що говорить про більші діла, які мають бути звершені Христом та його організацією. Місія Єгуя була оправданням імені Єгови і з цією метою в св. Письмі викладено розповідь про місію Єгуя. Він виконав доручену йому справу і коли він завершив її, Єгова видав признання йому за це: “І рече Господь Єгуєві: Що вчинив єси те, що до впадоби мені, й притьма по моїй думці розправивсь із домом Ахабовим, за се потомки твої сидітимуть на престолі Ізрайлевому до четвертою покоління”. — *2 Царів 10: 30*.

Вчинена Єгуем справа, яка є точним відбитком тієї роботи, яку мають виконати останки, є проголошенням суду Єгови. Коли Єгуй закінчив свою роботу, він сповістив про це, і точно те вчинив, згаданий Езекиїлом чоловік, одягнутий у ляний одяг: “Аж ось той, що в ляній одежі, той, що при боці в його писарські прилади, приніс звістку й сказав: Зробив я так, як ти мені приказав”, — *Езекиїл 9: 11*.

Висновок

Той, хто тепер вивчає Слово Боже з щирим і чистосердечним прагненням зрозуміти його, може не сумніватися в тому, що оправдання слова і імені Єгови переважає по важливості всі інші питання. Все інше підпорядковане цьому і настільки є важливе, оскільки воно допомагає оправдати ім'я Єгови. Окремі особи не відіграють при цьому важливої ролі, крім тих, хто є знаряддям в руці Єгови.

Ілія, пророк, був знарядом Єгови і його справа передувала справі свідчення, і яка здійснювалася на землі в період часу, коли Ісус Христос прокладав шлях для Єгови. Молитва Ілії на горі Кармель, щоб Бог післав вогонь з неба, спричинилась до того, що народ визнав Бога своїм Владикою і повернув до нього свої серця. Це було справою оправдання. “Почуй мене, Єгово, почуй мене, щоб сей люд зрозумів, що ти, Єгова, справдешній Бог, і що ти навернеш серця їх”. (1 Царів 18: 37) Ілія здійснив також справу нищення, вбивши пророків Ваала і продемонстрував цим знищення сатанського вчення з допомогою розповсюдження правди перед 1918 роком. Коли Ілія відійшов, поклоніння Ваалові в Ізраїлі відновилося. Так само і в “Християнському світі” після закінчення праці церкви Ілії, вони далі *сповідують* сатанську релігію. Місія Ілії була важливою, але його постань не є надто важливою.

Єлисей був помазаний, щоб продовжити розпочату Ілією справу. Єлисей виконував справу свідчення, що була одночасно і справою оправдання; однак це не була справа оновлення. Чудеса, які дозволив йому чинити Бог, зі всією

очевидністю, старалися для того, щоб зміцнити віру на раду в нього як пророка та свідка Божого. Сам по собі Єлисей не був важливим, важливою була його справа, якою він оправдував ім'я Єгови. Період Церкви Єлисея є справою свідчення по оправданню імені Єгови. Єлисей, власне, не вчинив кривавої розправи, але він помазав Єгуя саме для того, щоб той у свій час вчинив таку справу і, цим самим, Єлисей взяв у ній участь, Єлисей пережив Єгуя, що немов говорить про те, що справа Єлисея по видачі свідчення триватиме надалі і після Армагедону. Люди, представлені Єлисеєм, беруть через Христа, Більшого ніж Єгуя, участь у руйнівній справі оповіщення та виконання вірок Божих над ворожою організацією. — *Псалма 149: 7—9.*

Єгова наказав помазати А заїла на царя Сирії. (*1 Царів 19: 15*) Азаїл не був Юдеєм, а сирійцем. Господь, явно, використав його, щоб він виконав справу вбивання. Так само Господь дослужився Навуходносором, щоб покарати Ізраїль за негідні вчинки, Азаїл сам по собі був неважною особою, однак його справа передувала важливішій справі, здійснюваній як знаряд в руках Господа,

Єгуй був Ізраїльтянином, обраним Богом, щоб виконати певну справу в ім'я Єгови. Сама особа Єгуя не була важливою. Важливим, однак, були його дії, оскільки він оправдував ім'я Боже. Справа, цілковито подібна до справи Єгуя була здійснена під час періоду Церкви Єлисея, і тому група людей, представлених в образі Єлисея, бере участь у справі нищення або оправдання, але не в буквальному розумінні, а

через проголошення вироку та оголошення про його виконання. (*Йоан 5: 27*) Ісус Христос є найбільш значним виконавцем або вершителем присудів. Єгуй не зволікав і не вагався, виконуючи свою справу. Господь Ісус діє так само. Єгуй виконав своє доручення, винищивши дім Ахава через те, що той ганьбив ім'я Боже, ввівши поклоніння Ваалові, і хотів разом з Езавель здійснити завдяки цьому свої зажерливі наміри, які його, крім всього іншого привели до вбивства Набота. Це є відображенням диявольської релігії, яку він запровадив для обмовлення імені Єгови; цим він відсторонив людей, від Бога, і це привело також до страти Ісуса. Знищення дому Ахава і Езавель руками Єгуя. символізує знищення Сатани та його організації руками Ісуса Христа і перехід володарювання світом до Христа. (*Одкриття 12: 9—11*) Той, хто вірний Богу і до кінця приносить плоди Царства, буде царювати разом з ним в його Царстві. (*Маттея 21: 43*) Єгуй та його місія винищення передують Христові та його війську, які вершитимуть суд над Сатаною та його організацією, і в цій почесній справі візьмуть участь його вірні слуги. Кінцевим результатом є оправдання імені Єгови.

Те, що Бог Єгова тепер відкриває перед своїм народом значення образу Єгуя, доказує, що його сповнення вже близько. Ці правди дають Божому останку в теперішній час втіху і підкріплення, тому що вони ще раз запевняють їх, що Єгова їх любить і опікується тими, хто його любить і вміє вірно оцінити той факт, що Царство Боже вже настало і що святе ім'я Єгови буде незабаром оправдане навіки.

Голова 11

ПРОРОЧИЙ ДІМ

Єгова є автором всіх пророцтв відносно своїх намірів досягнути справедливого правління світом. Значну частину цих пророцтв він виголосив та записав з допомогою вірних мужів, які віддано виконували свою справу під керівництвом Всевишнього, Він скористався також неживими предметами, щоб змалювати пророчі картини про свої рішення. Серед цих неживих предметів був збудований в давнину у місті Єрусалим храм. Цей дім чи цей храм пророчо промовляв про майбутні дні, коли Бог Єгова збудує свій царський храм, якому він дасть своє власне ім'я і який буде оправданням його святого імені.

Давида найолюбленішого царя Ізраїля, Єгова використав, щоб відобразити пророчу картину про Царство Ісуса Христа, олюбленого Сина Божого. Соломок був використаний таким же чином. Коли Давид сидів у своєму палаці, до нього прийшов післанець із звісткою, що він має збудувати для Господа дім. Господь передав цю думку з допомогою святого ангела. Давид повідомив Натана, пророка про цей наказ збу-

дувати Господу дім: “І відказав Натан цареві; Все, що маєш на серці, чини, бо з тобою Господь”. (2 Самуїла 7: 3) Звичайно, це Бог вказав пророку Натану так говорити, інакше він не зміг би з такою впевненістю сказати до Давида; “Єгова з тобою”. На це отримав Натан від Господа такий наказ: “Йди, скажи рабові моему Давидові: Так говорить Господь: Чи тобі ж та будувати мені дім на пробуток? Оце ж скажи слuzі моему Давидові: Так говорить Господь Єгова: Покликав я тебе з овечого пасовища, щоб ти був князем над моїм народом Ізраїлем, і був з тобою всюди, куди ні обертався єси, й повикореновав поперед тебе всіх ворогів твоїх, і вчинив ім'я твоє великим, рівне іменням найбільших на землі, і вкажу я народові моему Ізраїлеві місце й насаджу його там, і буде спокійно жити на своєму місці, й не буде вже більш тривожитись, і безбожні люди не тіснитимуть його більш, так як уперед, з того часу, як. поставив я судді над моїм народом Ізраїлем; і пішлю тобі впокій перед усіма во-рогами твоїми. І Єгова звіщає отче тобі, що Господь збудує тобі дім. А як сповниться твій час, і ти спочнеш з отцями твоїми, то я призначу потомство твоє по тобі, що вийде з тіла твого, наслідником твоїм, і вчиню довговічним царство його. Він збудує дім імені моему, й я впотужню царський престіл його на віки”. — 2 Самуїла 7: 5, 8—13.

Головною метою при будівництві дому було предсказання намірів Бога оправдати своє ім'я. “Я буду йому отцем, а він буде мені сином, а коли він провинить, покараю його людською

лозиною й людськими карами. І буде непорушний дім твій й царство твоє передо мною во віки, й престіл твій стоятиме віками”. (2 *Самуїла* 7: 14, 16) Після того, як Давид, почув цю звістку Господа Бога з вуст пророка Натана, він пішов і помолився до Господа. Його молитва ще раз наголосила на тому, що ім’я Єгови та його оправдання були тією ціллю, яка спонукала до будівництва дому. “І де другий народ, що був би рівен твому народові Ізраїлеві, сьому єдиному народові на землі, задля котрого приходив Бог, щоб придбати його собі в народ, і прославити своє ім’я, й вдіяти велике й страшне перед народом твоїм, що його викупив собі від Єгиптян, вбиваючи народи й боги їх? І нехай звеличиться ймя твоє по всі вічні часи, щоб говорено: Це Господь Єгова — Бог над Ізраїлем, а дом раба твого Давида нехай стоїть твердо перед тобою”. (2 *Самуїла* 7: 23, 26)

Давидові не було дозволено самому будувати дім для Господа, але він отримав дозвіл підготувати багато будівельного матеріалу для нього. (1 *Паралипоменон* 22: 2—5) На це сказав Давид до свого сина Соломона: “І сказав Давид Соломонові: Сину мій! у мене була думка збудувати дім імені Єгови, Бога мого, але до мене дійшло слово Єгови, й сказано мені: Ти пролив багато крові й вів великі війни, тобі не належить будувати дім імені моему, ти бо пролив багато крові на землю перед лицем моїм. От від тебе народиться син: він буде людина тиха; я дам йому спокій від усіх ворогів його навкруги; через те буде він зватись Соломон. І дам мир

та спокій Ізраїлеві за часів його”. — *1 Паралипоменон 22: 7 - 9.*

Те, що головна причина побудови дому полягала в тому, щоб здійснити оправданої імені Єгови, випливає з таких слів царя Давида: “Він збудує дім імені моему, й буде він мені сином, а я буду йому отцем, і зміцню престіл царства його над Ізраїлем по віки”. (*1 Паралипоменон 22: 10*) Матеріали, які підготував Давид для храму, він передав у розпорядження своєму синові Соломонові, щоб той збудував з них храм і прикрасив його. (*1 Царів 7: 51*) Давид та його народ охоче жертвували своє майно на побудову дому Господнього. З цим було пов’язане ім’я Єгови і він був при цьому, щоб змалювати пророчу картину для того, щоб виявити свої наміри оправдати своє ім’я, бо всі хотіли знати, що він є Владика вічності, від якого виходить все добро. Повністю співпадає з цим молитва Давида, яку він промовляв до Бога в присутності цілої громади народу Божого: “ І благословив Давид Єгову перед усією громадою, й промовив Давид: Славен єси, Єгово, Боже Ізраїля, отця нашого по віки вічні! Твоя, Єгово, величність, і сила, й слава, й перемога, й пишнота, й все, що на небі й на землі, твоє; твоє, Єгово, царство, й ти висший над усе, яко Владика. І багатство й слава від лиця твого, й ти володієш над усім, і в твоїй руці сила й могутність, і твоя власті, зробити кожного великим і дужим. І тепер, Боже наш, ми славимо тебе й хвалимо величне ім’я твоє”. (*1 Паралипоменон 29: 10—13*) Після цього Соломон став царем, а Садок — священником. — *1 Паралипоменон 29: 22—25.*

Соломон зводить будівлю

І цар Соломон правив на престолі Ізраїля більш, ніж три роки, поки почав будувати храм Господа в Єрусалимі. “У чотириста вісімдесятому році по виході Ізраїльтян із Єгипту, у четвертому році, місяця Зифа, — се є місяць другий — царювання Соломонового над Ізраїлем, почав він будувати храм Єгови”. (1 Царів 6: 1) Цей текст мав би звучати, очевидно так: “У п’ятьсот вісімдесятому році по виході синів Ізраїля з Єгипетської землі”, бо тут допущено помилку при перекладі. (Див. *Studies in the Scriptures*”, Том 2, ст. 53 або “*Beroer Handbuch*”, навчальний посібник, ст. 75) Коли Ізраїльтяни покинули Єгипет, Єгова вирішив, що місяць Авів, названий пізніше Нісан, повинен бути першим місяцем року. Цей місяць припадає на весну і відповідає, як правило, місяцю квітню за нашим літочисленням. (2 Мойсея 12: 2; Неемія 2: 1) Гів був наступним місяцем, тобто другим місяцем року, що ми визначили з вищезгаданого запису про весну четвертого року правління Соломона; це було приблизно три і пів роки після початку його царювання. Це співпадає з початком побудови Сиону, царського та офіційного дому Господа Бога. Ісус Христос сів на престіл у 1914 р. (Псалма 2: 6) Весна четвертого року після 1914 р. приводить нас до весни 1918 р. Соломон завершив побудову храму в Єрусалимі через сім років після початку будівництва. “А в одинадцятому році, в місяці Бул — се є місяць восьмий — скінчив він храм по всіх його частинах і з усім знаряд-

дям; а будував його сім год”. (*1 Царів 6: 38*) Тут на цьому місці до післанця звертаються із запитанням, що б це могло означати, що сім років після 1918, тобто 1925 р. позначають той час, коли достатня кількість вірних прийшла в невидимий храм Господа, щоб скласти 144 тисячі. Ця думка не заперечує, однак висновку про те, що дехто після цього виявився невірним і його можуть в храмі замінити інші. Там, де св. Письмо не досить чітко визначає певний період часу, ми не можемо точно знати, що мають означати ці паралельні дати і чи вони взагалі що-небудь означають. У всякому випадку останки Бога повинні постійно пам’ятати, що їх безпека та постійне перебування у храмі Господньому залежать від їх вірності у виконанні даних їм обов’язків і їх цілковитої відданості Богу Єгови. Доки член священної громади перебуває при житті, тіло його може піддаватися різним спокусам; якщо ж він залишиться вірним Богові та відданим йому, то він навіки залишиться в тіні Всевишнього. — *Псалма 91: 1*. Соломон зібрав будівничих для побудови храму. Він організував загін з 30000 чоловік, і з них щомісяця посилав по 10 тисяч у ліси Лівану, де вони працювали протягом місяця і потім на два місяці знову поверталися додому. Крім них на вирубку лісу були найняті ще й сидонці. “А тесали їх будівники Соломонові та Гиравові на Гиблії, й приготавливали бруся на будову храму”. — *1 Царів 5: 13—18*.

Храм був збудований на горі Морія, поблизу Єрусалиму. “І почав Соломон будувати дім Єгови в Єрусалимі на горі Морія, що була вказана

Давидові, його батькові, на місці, що зготував Давид на току Орни Євзуія”. (2 *Паралипоменон* 3: 1) Перш ніж привезти на будову, камені обтесували. “І як будовано храм, то брано до будовання камінне тесане там, де його ламано, так що в храмі при роботі не чути було ні молота, ні сокири, ані якого іншого залізного знаряддя”. (1 *Царів* 6: 7) Все внутрішнє убранство храму було позолочене, а на стінах були вирізьблені херувими. “Сesя часть була двайцять локот завдовжки, двайцять локот завширшки й двайцять локот заввишки й обложив він її щирим золотом; так саме обложив і кедрового жертівника. І обтяг Соломон храм із середини щирим золотом, і протягнув золотий ланцюг перед місцем пресьвятим, і обтягнув (те місце) золотом. Цілий храм обложив він золотом, цілий храм до кінця, та й всього жертівника в Пресьвятому обтяг золотом. І пообтягував він херувимів золотом. А по всіх стінах храму навкруги вирізьбив різьбою херувимів і, пальмових дерев і вислих квіток, що з стіни неначе виходили. А й долівку в храмі обтяг золотом у внутрішній й передній часті”. — 1 *Царів* 6: 20—22, 28—30.

Цей, збудований Соломоном храм був у 606 році до н. Хр. спалений царем Вавилонським. “У пятому ж місяці, на семей день місяця, — се є в девятнадцятому році Навуходозоровому, царя Вавилонського прибув Навузардан, отаман прибічників, слуга царя Вавилонського, в Єрусалим, та й спалив храм Єгови і царську палату й усі будинки в Єрусалимі; і мури навкруги Єрусалиму зруйнували всі полки Хал-

дейські, що були з отаманом над прибічниками”. — *2 Царів 25: 8—10*.

Соломон спокусився чужими жінками і вони відвернули його від Єгови. “Коли Соломон стався старий, то жінки його прихилили серце його до чужих богів, серце його не було вже зовсім віддане Єгові, Богові його, як серце батька його Давида. От і став Соломон служити Астарті, божищеві Сидонському, й Молохові, гідоті Аммонійській. І чинив Соломон таке, що Єгові не до вподоби, й не ходив за Господом, робом свого отця Давида”. (*1 Царів 11: 4—6*) Через невірність Богу було від нього царство забрано: “І сказав Єгова Соломонові: За те, що таке у тебе діється, й ти непильнуєш заповіту мого, що дав я тобі, я розділю на часті царство твоє й наділю його слугі твійому”. (*1 Царів 11: 11*) Через те, що Соломон збудував храм в честь Єгови, але пізніше однак виявився невірним, то диявол, без сумніву, вирішив, що він перешкодив здійсненню намірів Єгови. І дуже помилився! Бог Єгова у здійсненні своїх задумів ніяк не залежить від вірності чи невірності людей. Того, хто залишається йому вірним, він благословляє і тримає в себе на службі. Він часто використовував людей, які пізніше відрікалися від нього і втрачали потім все, чого досягли.

Бог зміг би перешкодити Сатані звабити Соломона до невірності але Бог не діє таким чином. Він дає кожній людині можливість доказати, чи вона є цілковито відданою йому. Він використовував людей, щоб змалювати пророчі картини, які давали уяву про його наміри, які Єгова в свій назначений час і властивим йому

способом здійснюватиме їх. Коли хтось виявить свою невірність, він використає інших людей. Це доказує те, що люди зовсім не є аж такими важливими, важливішим однак є рішення Єгови і, що його благословення спочине на тих, котрі залишаться йому вірними. Єгова може використати для своєї потреби яку-завгодно істоту чи річ, якщо вони йому сподобаються. Бог Єгова використав Навуходносора, який зовсім не був йому відданим, і зробив його своїм слугою, щоб той виконував певні речі і щоб в його постаті зобразити свої наміри, що їх треба виконати. Зруйнування Єрусалиму та храму воїнами Навуходносора — де той був лише знарядом в руді Господа — показує, що Господь Бог використовує вибрані ним самим знаряддя щоб знищити тих, хто виявився невірним своїм обітницям, даним Богу. Ізраїльтяни були зрадливими по відношенню до Бога і тому він післав людей Навуходносора, щоб вони забрали їх геть як полонених. Той зруйнував їх місто, їх храм: і потягнув їх у полон в якому вони перебували протягом сімдесяти років. Потім царство Вавилонське впало під натиском Мідіїв та Персів — це сталося в часі, коли Ізраїльтяни ще були в полоні; і потім у цій країні панували Мідії та Перси. — *Даниїл 5: 30, 31.*

Вірні пророки Єгови, Езекиїл, Даниїл, Аггей та Захарія були серед полонених Ізраїльтян у Вавилоні. Св. Письмо показує, що Єгова використав всіх цих вірних мужів, щоб вони пророчо сповістили про його наміри; і вони чинили це, будучи в полоні. Даниїл був чоловіком, що мав великий вплив в країні Халдеїв, коли його за-

хопили в полон Миди та Перси і йому було надано важливе становище в управлінні царством. (*Даніїл 6: 1—3*) Заздрісники підготували проти Даніїла змову, внаслідок якої його було вкинуто в левину яму, але він чудодійним чином з допомогою руки Господа Бога вирятувався звідти. Це велике чудо справило на вельмож надзвичайне враження. “Оце ж дається від мене наказ, щоб в кожній області мого царства боялись і шанували Бога Даніїлового, він бо — Бог живий і вічний, і царство його неминаюче, а власті його нема границь. Він визволяє й спасає, і творить чуда та знамена на небі й на землі; він спас Даніїла від сили левів. І добре діялось Даніїлові так за царювання Дарія як і за царя Кира Перського”. — *Даніїл 6: 26—28*.

Указ Кира

Нема жодного сумніву, що Даніїл зміг би переконати Дарія Мидянина, та Кира Перського в тому, що Бог Єгова провістив, що вони зруйнують Вавилон, і що вони, дійсно вчинили. Безсумнівно, що Даніїл звернув їх увагу на пророцтво *Ісаїї 45 вірш 1*: “Так говорить Єгова до помазанника свого Кира: Я піддержуватиму тебе за праву твою руку, щоб покорити тобі народи, й познімаю пояси з чресел у царів, щоб повідчинялись перед тобою брами й ворота не зачинялись”. Даніїл добре знав про пророцтво Єремії, що спустошення Єрусалиму триватиме сімдесят років і що після завершення цього часу кара впаде на Вавилон. “Так бо говорить Єгова: Аж як упливе вам повних сімдесят років у

Вавилоні, аж тоді я навідаюсь до вас і справджу моє прихильне про вас слово, завернути вас у се місце”. (*Єремія 29: 10*) Даниїл пояснює, що йому було дано зрозуміти це пророцтво під час першого року царювання Дарія. “На першому році Дарія, сина Ассвирового, з роду Мидийського, що поставлений був царем над царством Халдейським, — першого року царювання його я, Даниїл, дослідив із книг число років, яке було назначене словом Єгови до пророка Єремії, що сімдесят років перейде по спустошенню Єрусалиму”. (*Даниїл 9: 1, 2*) Без сумніву він розповів цареві про пророкування Єремії.

Кир, цар Перський, який здається мав більше влади ніж Дарій, мав би завдяки звістці, переданій Даниїлом, зрозуміти, що Єгова є Всевишнім і що Єгова карає Юдеїв за їх невірність, тому і спустошив їх країну і спустошення це триватиме сімдесят років і, що наприкінці цього періоду дім Господа в Єрусалимі має бути відбудований. Тому Кир, очевидно усвідомив, що він є знарядом в руках Божих; і це, напевно, було причиною того, що коли пройшли ті 70 років, він почав діяти і при цьому настанови Даниїла допомагали йому розпізнати цей привілей. Тому цар Кир видав у 536 р. до н. Хр. указ, за яким Юдеям належало повернутися в Єрусалим і відбудувати храм Господній, що був зруйнований. “Пертого року Кира, царя Перського, — щоб справдилось слово Єгови через Єреміїні уста, — розбудив Єгова дух Кира, царя Перського, й він звелів оповістити по всьому своєму царстві словом і письмом: Так говорить Кир, цар Перський: Єгова, Бог небесний, дав мені

всі царства на землі, й звелів мені збудувати йому дім в Єрусалимі, що в Юдеї. Хто є з проміж вас з усього народу його, — нехай буде Бог його з ним — і нехай йде в Єрусалим, що в Юдеї, і будує дім Єгови, Бога Ізрайлевого, того Бога, що в Єрусалимі. А всі ті, що зі стались, по всіх місцях, де б хто не жив, нехай допоможуть йому осадники того місця сріблом і золотом, і іншим добром та товаром, жертвуючи по добрій волі на дім Божий, що в Єрусалимі! ” — *Єздра 1: 1—4*.

Відбудова храму

На основі повноважень указу та прокламації, яку видав Кир, Юдеї повернулись назад в Єрусалим і почали відбудову храму. В цій справі вели перед Зоробавель, землероб і Ісус, священник. Коли “релігійні позашлюбні діти”, так називали тоді Самарян, запропонували свої послуги в побудові храму, їх допомогу безповоротно було відкинуто. Ці Самаряни розгнівались і після цього вони стали відвертими ворогами Юдеїв і так перешкоджали їм в побудові храму, що протягом 16 років будова не просувалась вперед. В той час, а саме у 521 р. до н. Хр. Дарій слідував за царем Киром, володарем Персії. На другий рік його царювання Бог післав своїх пророків Аггея та Захарію, щоб ті спонукали Юдеїв взятися до роботи і відбудувати храм. Аггей почав свої пророкування на шостий місяць другого року правління царя Дарія, а Захарія почав рівно через два місяця. (*Аггей 1: 1; Захарія 1: 1*) Через те, що Юдеї боялися ворога,

будова храму затрималася на 16 років. Пророцтва Аггея та Захари показують, що Юдеї не повністю повірили Господу Богу, інакше їх ніщо б не затримало. Юдеї чекали на підтвердження виданого Киром указу; аж ось Єгова дав їм зрозуміти, що храм відбудовуватиметься під його керівництвом і що роботи мусять бути продовжені.

Відбудова храму в Єрусалимі не мала на меті просто збудувати місце де Юдеї могли помолитися; вона сталася і не для того, щоб Єгова міг мати місце на землі, де він був представлений. Ця справа пророко говорить про щось інше, вона провіщає більшу справу, яка буде вчинена “того дня”, коли Господь Бог визволить свій народ із ворожого поневолення, з-під влади Сатани і відбудує свій царський дім, який правитиме його царством. На збудований Зоробабелем храм не раз нападали вороги. Цар Палестини, названий Іродом Великим, який правив країною, приблизно від 37 р. н. Хр, до 1 р. до н. Хр. відразу ж на початку свого правління напав при підтримці римських легіонів на храм Зоробабеля, при цьому були зруйновані деякі стіни і храму було завдано значної шкоди. Потім той сам Ірод, який хотів здобути прихильність у певних політичних та релігійних партій Палестини, запропонував на місці старого храму збудувати інший храм, що він пізніше і зробив. Храм Зоробабеля був знесений і на його місці був збудований інший храм. Ірод зібрав будівельний матеріал та розпочав будову будинку на 19-му році свого правління. Будова була закінчена через декілька років. Під час вирі-

шальної битви між Юдеями та римлянами в 70 р. по н. Хр. цей, збудований Іродом храм, був зруйнований. Потім неодноразово бралися за відбудову храму на колишньому місці, але всі вони були безуспішними. Нема ніякого письмового підтвердження для припущення, що на цьому місці має бути коли-небудь збудований храм в честь Єгови. Пророчі картини, що виникли завдяки побудові храму завершено, і нема очевидно жодних підстав вважати, що народ Божий має збудувати там інший храм.

Храм, у який зайшов Ісус за кілька днів перед розп'яттям і з якого він вигнав бичем з мотуззя злодіїв, був храмом, збудованим Іродом. Про це написано: “І прийшов Ісус у церкву Божу, й повиганяв усіх, що продавали та торгували в церкві, й поперевертав столи в міняльників, і ослони в тих, що продавали голуби; і рече до них: Писано: Дім мій дім молитви зватиметься; ви ж його зробили вертепом розбійників”. — *Маттея 21: 12, 13.*

Прихід у храм

Неможе бути ані найменшого сумніву в тому, що збудований Соломоном храм пророче зображає побудову правдивого храму або царського дому Єгови. Храм, збудований Зоробабелем, а також храм, збудований Юдою, зайняли місце Соломонового храму і служили для тієї ж цілі. В останньому храмі Ісус навчав народ. “І навчав щодня в церкві. Архієреї ж та письменники й значні людські шукали Його вбити. І не знайшли, що б зробити Йому; народ бо

ввесь горнувсь до Нього, слухаючи”. (*Муки 19: 47, 48*) Те, що цей храм є пророчим образом правдивого храму Божого, можна зрозуміти зі слів Ісуса, які він сказав до духовних осіб Юдеїв, виганяючи їх з храму: “І, зробивши джгута з мотузків, повиганяв усіх із церкви, й вівці й воли, а міняльникам порозсипав гроші, і столи поперевертав; а тим, що голуби продавали, рече: Візьміть се звідсіля; не робіть дому Отця мого домом торговим... Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Що за знак покажеш нам, що се робиш? Озвавсь Ісус і рече їм: Зруйнують сю церкву, й я за три дні підніму вам її. Казали тоді Жиди: Сорок і шість років будовано церкву сю, а Ти в три дні піднімеш її? Він же глаголав про церкву тіла свого. Як же встав з мертвих, згадали ученики Його, що Він се глаголав їм; і вірували писанню і слову, що глаголав Ісус”. — *Йоана 2: 15—22*.

Ісус сам є наріжним каменем або каменем з фундаменту царського храму Єгови. Ісус сказав до Юдейського духовенства: “Рече до них Ісус: Хіба ніколи не читали в писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, сей стався головою угла. Від Господа сталося се, й дивне воно в очах ваших? Тим я глаголю вам: Що відніметься од вас царство Боже, й дасться народові, що робитиме овочі його. І хто впаде на сей камінь, розіб’ється; на кого ж він упаде, роздавить того” (*Маттея 21: 42—44*) Це цілковито підтверджують слова апостола до вірних послідовників Ісуса Христа, які стали частиною його тіла. (*Єфесян 2: 18—22*) Ці місця св. Письма та факти дають змогу порівняти певні справи, по-

в'язані з пророчим храмом, з тим, що чинить Ісус, Голова правдивого храму.

Соломон заготував заздалегідь камені та інші будівельні матеріали для будованого ним храму; потім він зібрав всі матеріали докупи і провадив будівництво без особливого галасу. “І як будовано храм, то брано до будовання камінне тесане там, де його ламано, так що в храмі при роботі не чути ні молота, ні сокири, ані якого іншого залізного знаряддя”. (1 Царів 6: 7) Правдивий або царський храм Бога зроблено з “живих каменів”, тобто з живих істот, що символізують камені, серед яких Ісус Христос є наріжним каменем. “Коли покушали, що благий Господь. Приступаючи до Нього, до каменя живого, від людей відкинутого, від Бога ж вибраного, дорогого, і самі, яко живе каміння, будуйте дім духовний, священство святе, щоб приношено духовні жертви любоприємні Богу через Ісуса Христа. Тим то й стоїть в Писанню: ”Ось, кладу в Сионі угольний камінь, вибраний, дорогий, і віруючий в Нього не осоромиться”. — 1 Петра 2: 3—6.

Храм збудований з цих живих каменів є царським домом або царським священством та народом святим Єгови. (1 Петра 2: 9, 10) Відбір та підготовка цих живих каменів відбувається з того дня, коли Ісус вибрав собі учнів аж до дня його приходу, щоб зібрати навколо себе людей, з яких складатиметься храм. Ці живі камені, що утворюють правдивий храм збираються без шуму чи галасу і утворюють будову Божу.

Час приходу

Святий храм є будівлею Єгови і прихід Христа до цього храму зазначений спочатку його появою і збиранням навколо нього вірних послідовників. Ті, хто ще перед його приходом помер і залишився вірним аж до смерті, були першими, котрі воскреснуть і зберуться навколо нього. Потім сліднують вірні, котрі живуть на землі. “Благаємо ж вас, браття, ради приходу Господа нашого Ісуса Христа і ради нашого збору до Нього”. — 2 Солунян 2: 1.

Соломон почав роботу будівництва храму на четвертий, рік свого правління, на весні. Ісус Христос, Більший ніж Соломон, назвав себе Царем і наріжним каменем у храмі Божому на четвертий рік після свого помазання на Царя і голову духовного класу Єгови, теж на весні. Однак Юдеї відкинули його і незабаром після цього розіп’яли. Через три і пів років або на четвертий рік після свого помазання, він деякою мірою сповнив пророцтво Соломона про початок будови пророчого храму. Більше за значенням сповнення цього пророцтва має відбутися після другого приходу Ісуса Христа.

Одного дня Ісус вийшов з учнями з храму в Єрусалимі. Вони говорили до нього про храм. “Ісус же рече їм: Чи бачите се все? Істинно глаголю вам: Не залишиться тут камінь на камені, щоб не зруйновано”. (Маттея 24: 2) Ісус відкрито сказав їм під час цієї розмови про будову храму його тіла перед його другим приходом. Тоді скерували вони до нього таке запитання: “Скажи нам, коли це буде і який буде

знак (доказ) твого приходу й завершення віку [інший переклад: кінця світу]”. (*Маттея 24: 3*) Відповідь, яку дав на це Ісус є важливою для тонного встановлення дати. Ісус сказав учням, яким буде знак кінця світу, тобто кінця безперервного володіння Сатани і чим буде позначений початок царства Ісуса Христа, повноправного Володаря землі. Він пояснив їм, що на початку горя прийде світова війна з голодом, мором та землетрусом на рід Сатани, потім на землі пануватиме утиск народів та розгубленість. Кінець світу позначає час, коли Ісус сяде на свій престіл. Те, що промовив Ісус до своїх учнів про кінець світу, почало сповнятися, як ми добре про це знаємо з фактів, восени 1914 р., з початком світової війни.

Учні, без сумніву, знали пророцтво Езекиїла, хоч можливо, не розуміли його значення і вони знали текст *Езекиїла 21: 30—32* (*Лютеранська Біблія, Езекиїл 21: 25—27*) про падіння Седекії. Звичайно, вони очікували того часу, коли сповниться це предсказання і прийде “той, кому належить право панувати”. Вони мусіли знати, що це предсказання має сповнитися в майбутньому в певний призначений час. Як пояснює Езекиїл, вирок Єгови винесений Седекії, останньому царю Ізраїльському, був приведений у виконання в 606 р. до н. Хр., коли був зруйнований храм побудований Соломоном. Інші свідчення св. Письма показують, що з 606 р. до н. Хр. аж до “приходу того, кому від народження дано право царювати” має пройти період, що складається з семи символічних “часів” по 360 років кожен, це є разом 2520 років. Цей

період часу мав би завершитися у 1914 р. (3 *Мойсея* 26: 18) Це є ще одним доказом, який стверджує, що осінь 1914 р. є тією датою, коли Ісус Христос здобуде свою владу і пічне правити світом.

Головною метою другого приходу Господа Ісуса Христа є оправдання імені Єгови. Коли Ісус воскрес з мертвих і за велінням Єгови возвисився на своєму місці в небі, він без сумніву палко бажав розпочати справу оправдання Імені свого Отця. Тоді його Отець сказав йому, що він мусить почекати, поки прийде назначений Богом для початку його справи оправдання час: “Сказав Єгова моєму Господові: Сядь праворуч коло мене, доки не положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги! ” (*Псальма* 110: 1) “Він же, принісши одну жертву за гріхи, сів на завсіди по правиці Бога, дожидаючи далі, доки положаться вороги Його підніжком ніг Його”. (*Жидів* 10: 12, 13) Кінець цього часу очікування має співпасти з кінцем часу чекання, про який згадує пророк Езекиїл в *голові* 21, *вірші* 30—32. Ці два пророцтва мусять отже визначати час, коли Єгова вишле свого царя, якому належить право панувати. “Се ж я помазав царя мого над Сионом, святою горою моєю. Проси в мене, й дам тобі народи в насліддя, а кінці світа у владіння”. — *Псальма* 2: 6, 8.

Перехід влади до Ісуса Христа є переходом влади над всім земним до Господа Єгови. Господь дав подальший доказ, що підтверджує правильність висновку про час, коли Єгова правитиме всім земним через свого царя. Вірні слуги Єгови кажуть: “Дякуємо Тобі, Господи і Боже

Вседержителю, що єси, і був, і прийдеш, що прийняв єси силу Твою велику і воцарився єси. І розгнівалися погани, і настиг гнів твій”. (*Одкриття 11: 17, 18*) Народи розлютувалися восени 1914 р., що є подальшим доказом того факту, що Ісус Христос воцарився тоді на своєму престолі. За вище наведеними словами книги Одкриття слідує пояснення: “І відчинився храм Божий в небі, і видно було ковчег завіту Його в храмі Його; і постали блискавки, і гуркіт і громи, і трясення, і великий град”. (*Одкриття 11: 19*) Ковчег завіту символічно зображає присутність Єгови і де доказує, що Ісус Христос прийшов до храму як основний заступник Єгови і представляв там самого Єгову.

Оскільки Соломон на четвертому році свого правління розпочав будову храму і оскільки Ісус через три і пів роки після цього помазання на царя прийшов і оголосив про себе, ми маємо чекати приходу Господа Ісуса в храмі Єгови на четвертий рік або через три і пів роки після початку його панування у 1914 році. Згідно з цим, час його приходу у храм Єгови припадає на весну 1918 року. Ця дата була, крім цього, ґрунтовно підтверджена подіями, що сталися у 1918 році, і ці події точно відповідають пророцтву.

Було виразною волею Бога, що Ісус Христос перед своїм приходом у храм мусить здійснити приготовчу роботу. Божий пророк описує її як “приготовлення дороги перед Єговою”. Єгова використав пророка Ілію, щоб той вчинив справу, яка була попереду іншої справи, яку має виконати народ Божий під час періоду, який

названо “часом приготування дороги перед Єговою”. Справа Ілії була справою оправдання і йшла попереду справи воскресіння правди для народу Божого, яка довгий час була прихована сатанською релігією. Ісус Христос керував тією справою, яку ми називаємо “працею церкви Ілії”, яка була здійснена його вірними послідовниками. Ісус говорив про цю справу у євангелії від *Маттея 17: 11*. Факти показують, що за 40 років до 1918 р. Божий народ багато зробив серед “Християнських народів”, і це відновило фундаментальні правди, які так довго залишалися для Божого народу прихованими. В період цього відрізка часу члени та правдиві продовжувачі вчення Ісуса Христа покинули сатанські організації і цілковито посвятили себе Господу *Богу*. В цьому полягала місія Ісуса Христа по підготовці шляху перед Єговою; вона мусила бути завершена ще перед приходом Ісуса Христа в храм Божий і про це так згадано в пророцтві: “Ось, я посилаю ангела мого, а він приготує дорогу передо мною, й негайно за сим прийде в храм свій, що його шукаєте, Ангел завіту, що його бажаєте; ось він ійде, говорить Господь Саваот”. — *Малахія 3: 1*.

Ціль приходу

Процитований вище уривок з книги пророка *Малахії 3: 1* остаточно доказує факт приходу Господа Ісуса як післанця Єгови до його храму. Ціль цього приходу до храму Єгови є виконати суд і бути на ньому верховним суддею. Це має статися ще перед Армагедоном; тому що всі

члени його зібрання мусять постати перед його судом, суд має відбутися ще до відходу останніх членів із цього світу. Потім він мусить зважити всі їх вчинки. Звідси випливає єдино вірний висновок, що Господь має прийти до свого храму, в той час, як деякі з його вірних залишаються ще живими. В той час, як післанець Єгови, Ісус Христос, готує йому дорогу, управління царством Божим було передано тим, хто згуртувався для спільного виконання волі Божої і кому було визначено місце в Царстві Божому. Перед тим, як Господь їх вибере і признає, він мусить зважити їх вчинки, і подивитись, чи були вони вірними інтересам Царства Божого чи ні. Написано: “Суд починатись має з дому Божого”. (1 *Петра* 4: 17) Цей суд мав вирішити, чи народ Божий був Йому вірним до того часу. Суд є часом вогнених випробувань чи перевірки, через які кожен проходить мов крізь очищення вогнем. Пророк Єгови так написав про ціль приходу Господа до свого храму: “Хто ж видержить день приходу його, й хто встоїть, як він явиться? Він бо — огонь розтоплюючий і як те зілля очищуюче; І засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левіїних і переплавить їх, як золото й срібло, щоб приносили жертву Єгови в праведності”. — *Малахія* 3: 2, 3.

З поміж синів Левія будуть вибрані священники, а з-поміж Левітів будуть обрані члени царського священства і стануть членами царського дому Божого. Левіти відображають всіх народжених з духа, з рядів яких вийде багато священників, а решта утворять “велику грома-

ду”. Зі слів пророка можна цілком чітко зрозуміти, що прихід Господа Ісуса до храму буде супроводжуватися важкими випробуваннями, під час яких люди вірні будуть відділені від невірних з тим, щоб вірні справедливо служили Господу.

Події, які сталися на весні 1918 р. і які ми вважаємо цілком ймовірним, є точним підтвердженням іншого свідчення, що весна 1918 р. є часом приходу Ісуса Христа до храму Єгови. В той час на посвячений народ Божий впало вогнянне випробування. Він протягом певного часу виконував справу проголошення правди; але того року сталося так, що ця справа, яку ми називаємо періодом праці церкви Ілії і яка образно була представлена в постатях Ілії та Йоана Хрестителя, була знищена. (*Одкриття 11: 7, див. “Світло”, Том 1, стор. 208*) Багато хто зі свідків Господніх були по цілій країні на той час в тюрмах, а багато інших були позбавлені свободи пересування, так що вони не могли свідчити про ім’я Господнє. В той час сталося так, що багато невірних братів, які оголосили себе продовжувачами справи Ісуса Христа, але любов яких до нього охолола, повстали і повернулися проти інших братів, які служили Богу та його Царству. В той час народ Божий через його вірність Господу ненавиділи всі народи навколо; Ісус передбачив це і сказав, що таке має статися на початку кінця світу. “Тоді видаватимуть вас на муки, й вбиватимуть вас; і зненавидять вас усі народи задля ім’я мого. І тоді поблазняться многі, й видаватимуть одно одного, й ненавидітимуть одно одного. І задля

намноженого беззаконня, прохолоне любов многих”. — *Маттея 24: 9, 10, 12.*

Ці пророчі пояснення разом з подіями, що сталися з 1918 р., повністю відповідаючи пророцтву і послідовно сповняючись доказують, що Господь мусить прийти до храму Єгови, щоб вершити суд, і що він прийшов до храму на весні 1918 р. Для цього є ще й інші докази, що стверджують цей факт і деякі з них будуть розглянуті нижче. Після того, як Ісус Христос відповів на поставлене перед ним його учнями питання про кінець світу, він тоді ж застеріг їх бути уважними і пильнувати на його прихід, щоб вершити суд над його народом, що показує, що Він мав тоді на увазі свій прихід до храму: “Ото ж пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь ваш прийде. Який єсть вірний слуга й розумний, що поставив пан його над челяддю своєю, щоб роздавав їй харч у пору? Щасливий той слуга, котрого, прийшовши пан його, застає, що робить так. Істинно глаголю вам: Що поставить його над усім добром своїм”. — *Маттея 24: 42, 45—47.*

В той сам час, коли Ісус пояснив, хто належатиме до “вірного і розумного слуги”, сказав він теж і про “злого слугу”, якого виявить: “А котрий лукавий слуга казатиме в серці своїм: Забариться мій пан прийти, та й зачне бити своїх товаришів, та їсти й пити з п'яницями”. (*Маттея 24: 48, 49*) Факти, що взяли місце згідно цих пророчих слів, показують, що у 1918 році на вибраний народ Божий впало вогняне випробовування, і під час нього багато з людей показали себе як мужні, вірні і непохитні. Вони

мали признання Господа і стали “вірним і розумним слугою”, в руки яких Господь передав справи Царства, а саме справу видачі свідчення про Царство Боже. В той же час, з 1918 р. була група серед вибраних, які можливо і чекали Царства Божого, але своїми вчинками показували, що в своєму серці казали: “Мій пан бариться” і вони почали боротися зі справою вірних людей, переслідувати їх та погано трактувати їх і все це діялося згідно з передбаченнями Ісуса. Те, що Господь прийде до свого храму, щоб вершити суд, і що ангели, що супроводжують його, виконуватимуть його накази, показано в слідуючому тексті: “Як же прийде Син чоловічий у славі своїй, і всі святі ангели з ним, тоді сяде вік на престолі слави своєї”. (*Маттея 25: 31*) Господь Ісус пояснив, що в часі свого суду в храмі він накаже ангелам розділити всіх. “Пішле Син чоловічий ангели свої, й позбирають вони з царства Його все, що блазнить, і всіх, що роблять беззаконня”. (*Маттея 13: 41*) Використанам в цьому тексті словом “блазнить” позначено тих, які ставлять пастку для легковірних, ловлять їх і тягнуть вниз за собою. “Ті, що чинять беззаконня” це ті, які діють беззаконно, в спосіб, що суперечить настановам Господа. Як впливає з вищенаведеного тексту, їх всіх зберуть до купи та виженуть з Царства; цілком можливо, що вони колись послуховавшись заклику були прихильниками Царства Божого.

Апостол застерігав від тою ж і пояснював, що такі люди походять переважно із верхів (старійшин) народу. “Та й з-поміж вас самих

повстануть люди, що говоритимуть згубні речі, щоб потягнути за собою учнів”. (*Діяння св. апостолів 20: 30*) Ці люди з користолобних міркувань викличуть незгоди та поблазні поміж народом Божим. “Благаю ж вас, браття, остерігайтесь тих, що роблять незгоду та поблазні проти науки, котрої ви навчилися, і вхиляйтесь од них. Бо такі Господеві нашому Ісусу Христу не служать, а своєму череву; і ласкавими словами та благословенням обманюють серця нелукавих”. (*Римлян 16: 17, 18*) Як показують факти, такі речі діялись, починаючи з 1918 р. Величезна кількість тих людей, котрі раніше займали визначне місце серед слуг Божих, відвернулися і почали чинити все, що могли, щоб повести за собою інших; вони заперечували справу проголошення правди про Царство Боже та його Царя. Господь пояснив, що такі події стануться після того, як Він ввійде в храм Господній. І, як свідчать факти, таке почалось на весні 1918 р.; а це, в свою чергу, свідчить що весна 1918 р. є датою приходу Христа до храму Господнього.

Подальшим підтвердженням факту, що у 1918 р. Христос прийшов до храму, є висловлені ним порівняння. Вони відомі як порівняння мин і талантів. Висловлюючи ці порівняння, він говорив про себе самого, як він пішов на небо, щоб посісти своє царство і як повернувся звідти, щоб відплатити своїм слугам. (*Луки 19: 12—15; Маттея 25: 14—28*). Ісус оголосив, що сказані ним тоді пророчі слова про час його приходу на землю, щоб віддячити своїм слугам, дійсно сповняться; і сповняться його слова про суд,

який він вершитиме, прийшовши в храм Господа. Тим, хто прийняв угоду, щоб чинити волю Божу і хто слідував заклику про Царство Боже, Господь доручив піклуватися про інтереси його Царства, тобто він надав їм права і привілеї, щоб вони стали його свідками. Декотрі з них були вірними, інші ні. Під час суду в храмі Господь вибирає вірних йому людей і надає їм ще більше прав. Від невірних же забирає всі їх привілеї і віддає їх вірним. Він говорить до тих, в вірності яких він переконався: “Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був єси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радість пана твого”. (*Маттея 25: 21*) Радістю Господа є оправдання імені Єгови. Цю роботу назначений виконувати Ісус Христос. Він був, однак, змушений почекати з початком справи оправдання аж до 1914 року.

Коли він у 1914 р. сів на свій престіл, то Єгова наказав йому негайно йти вперед і царювати серед ворогів. (*Псальма 2: 6; 110: 2*) Його першим завданням було, скинути Сатану з неба на землю; потім він мав провести підготовку до вирішальної битви, битви Армагедон, де організацію Сатани буде знищено. (*Одкриття 12: 5—12*) Тих людей, котрі, були вірні Господу і до яких він поставився схвально, запросив Христос до храму Господа, щоб ввійти в його радість та взяти участь у проголошенні вироків Божих над організацією Сатани. Ці вірні слуги будуть “готовими у день його гніву (суду)”. (*Псальма 110: 3*) Факти, що підтверджують ці пророчі слова показують, що вірні послідовники Ісуса Христа ввійшли після 1918 р. у радість

свого Господа і просвіщають народ про організацію Сатани та Божу організацію, а також про наміри Бога цілковито знищити незабаром прогнівний лад на оправдання свого імені. Правдивою насолодою є для тих людей говорити про Єгови та його діла і проголошувати Царство Боже. Цим помазанникам сказано “проголосити день пімсти нашого Бога і потішити всіх засмучених”. (*Ісаія 61: 2*) Це є власне те, що робили “вірні слуги” Господа з часу приходу Господа до свого храму, і тільки ці люди робили таку справу.

Тільки випробуваних людей було допущено в храм і помазано. Вони стали священниками Господа і Ісуса Христа. (*Одкриття 3: 6*) Їх обрання до групи людей, котрих допущено в храм та визнання їх чеснот можна пізнати по одезі справедливості, в яку сповив їх Єгова і про це так написав пророк: “Велико радуватись буду Єговою, звеселиться душа моя Богом моїм; він бо зодягнув мене в одезу спасення, ризою справедливості обгорнув мене; мов на жениха, вложив вінець, мов княгиню, прибрав окрасами”. (*Ісаія 61: 10*) З того часу, як Ісус прийшов у храм Господній у 1918 р. вірні насолоджувались визнанням Господнім, він огорнув їх в одезу справедливості, одягнув у шати спасення і це відрізняє їх з-поміж інших людей як людей Єгови. Вони ввійшли в радість Господа і їх радістю стало брати участь в оправданні святого імені Єгови.

Далі написано, що після того, як храм Божий відкриється на небі “настануть блискавиці і голоси і громи” (*Одкриття 11: 19*) “Блиска-

виці” символізують відблиски з престолу Господнього. (*Одкриття 4: 5; див. “Світло”, Том 1, ст. 56*) “Голоси” з храму Господнього є офіційні, повноправні післанці Господньої правди. Пророча картина в *11: 19 Одкриття* змальовує, як Ісус Христос, післанець Єгови вершить у його храмі суд. “Єгова у храмі своєму святому — хай мовчить перед ним, уся земля”, (*Аввакум 2: 20*) Світло з храму Єгови освітлює людей в храмі, воно показує і висвітлює ту правду, якої вони раніше не знади. Згідно з пророцтвами, народ Божий на землі був освітлений цим світлом з 1918 року так, як ніколи до того. Дійсність є часом радості і вірні ввійшли в радість Господа і радіють там,

Сион — це місце перебування влади або найголовніша частина великої організації Єгови, головою якої є Ісус Христос. Його прихід до храму Господа зазначає початок будову Сиону і про це написано: “Єгова Сион відбудує і з’явиться в своїй славі”. (*Псальма 102: 16*) Будова Сиону означає утворення офіційної організації Єгови, а “народження дітей Сиону” означає народження випробуваних які об’єдналися для справи Царства Божого, Пробудження до життя вірних святих та перевілення вірного останку Господа в організацію Господню і є побудова Сиона, яка відбудується після того, як Господь прийде в свій храм. Про цей час сказано в пророцтві: “Із Сиона звершеної красоти засияв Бог”. (*Псальма 50: 2*) Це станеться, звичайно, після того як Сион буде збудовано. Сяйво з Сиона означає, що його слово і його ім’я, проголошені дітьми Сиона, возвисяться, щоб ре-

шта людей пізнали його. До 1918 року послідовники Ісуса Христа прославляли ім'я Христа навіть більше, ніж ім'я Єгови. Однак, після того як Господь прийшов у свій храм, клас “вірного слуги” чітко зрозуміли, що найважливішою частиною їх роботи має бути оправдання імені Єгови. З того часу ці люди проголошують хвалу Єгові та підносять його ім'я, бо зрозуміли, що їх було зібрано саме для цього. (1 *Петра* 2: 9, 10; *Діяння Апостолів* 15: 14) Це буде в день, визначений Єговою для оправдання свого імені. (*Псальма* 118: 24) Вибрані у храм Господній розпочали пісню: “Оце Бог — спаситель мій: я вповаю на його й не збоюся; Єгова бо — сила моя, й пісня моя — Єгова; він стався мені спасенням. І будете в radoшах черпати воду з жерел спасення, і скажете тоді: Славте Єгову, призывайте його ім'я; розповідайте між народами про ціла його; наминайте, що імя його велике! Співайте Єгові, бо він учинив велике, — нехай дізнаються про се по всій землі! Радуйся і веселися, осадничко Сионська, бо величний серед тебе Святий Ізраїлів! ” (*Ісаїя* 12: 2—6) Єгова і сьогодні сяє серед людей своєї організації, і “в його храмі усе каже: Слава! [кожен про його славу; англ. переклад]”. — *Псальма* 29: 9,

Вищеназвані факти свідчать, що у 1918 р. Господь прийшов до свого храму, щоб вершити суд; цей суд почався з дому Божого і незабаром він прийде на всіх так званих “християн”, яких ще називають інакше “Організованим християнством”. Пророк Ісаїя мав видіння Господнє у храмі і згадані ним річі побаченого дають можливість чітко встановити час. (*Ісаїя* 6: 1) Згада-

ний в цьому пророцтві Озія явно є прообразом “Організованого Християнства”. (Див. “*Варшаву Башту*” 1926 р. видання, ст. 263) Цар Озія допустився помилок, будши священником в храмі Господньому і був вигнаний звідти невиліковно хворий на проказу. Під час світової війни “Організованому Християнству” було дано достатньо обґрунтований доказ присутності Господа. Окремі духовні особи видали маніфест, в якому звернули увагу на ці факти і розповсюдили цей маніфест по всіх країнах. У 1919 р. “Організоване Християнство” примірялося, цілком як Озія, свого часу, до місця священника в храмі Господньому і поставило на місце Царства Божого Лігу Народів. “Організоване Християнство” відкинуло тоді Ісуса Христа, який має бути наріжним каменем у святому храмі Господньому.

Аггей пророкує

Побудова храму в Єрусалимі Зоровавелем та Ісусом була пророчою картиною, що зображала царській дім Божий. Вірне зрозуміле пророцтво, сказане про будівництво храму Зоровавелем, пояснює, з чого складається Божий дім і для чого він є. Аггей висловив пророцтво пов’язане з будовою храму і воно показує, що храм буде готовий в часі, коли вірні послідовники Христа будуть прийняті “в радість свого Господа”. Це є час, коли до вірних будуть сказані слова: “Привяжіть жертву на празник мотузами до рогів жертівника”. (Псальма 118: 27) Це є час, коли вірні мусять стати в своєму служенні Єгови

живими жертвами, принесеними для хвали Єгови. (*Римлян 12: 1*) Час з 1918 по 1919 рік був часом випробувань для народу Божого, і тільки з цього часу справа проголошення правди про Всевишнього та Царство Боже почала виконуватися із належним старанням. З часу, коли помазаний народ Божий зрозумів про що в дійсності йдеться, що це стосується імені Єгови, яке тепер має бути оправданим, він почав виконувати дану йому роботу енергійно і з великим старанням. Господь провістив через своїх пророків про цю роботу.

Право Зоровавеля на престіл Юди доказано тим фактом, що він був сином Салатіїленка, а той був внуком Йоякіна, тобто сином його доньки. Зоровавель був по чоловічій лінії нащадком роду Натана. Лука показує, що Ісус був нащадком Зоровавеля через доньку Ілії, діву Марію. Зоровавель, будівничий пророчого храму був прообразом Ісуса Христа, що збудував під керівництвом Єгови дім Господній. Всі помазані члени тіла Христового вважаються (членами) Христа і цим пророцтво про храм включає сюди і останок, який тепер є на землі, пророцтво показує також, що він теж виконує певну роботу для оправдання імені Єгови.

Єгова назвав Зоровавеля “своїм слугою, якого він вибрав”. Це показує, що Зоровавель був прообразом Ісуса Христа, про якого Єгова говорить: “Мій вибраний слуга, якого вподобала моя душа”. (*Аггей 2: 23; Ісаія 42: 1*) Останок став частиною “вибраного слуги”. Ім’я Зоровавеля та його характеристика показують, що він був невмолимим ворогом організації Сатани.

Деякі дослідники розглядали значіння слова “Зоровавель”, що означає “чужинець у Вавилоні”, “розсіювач Вавилону” або “біль Вавилонна”. Всі ці імена пасують до людей, “вибраного слуги” Єгови, на чолі яких стоїть Ісус Христос. “Вавилон” — назва яку вживають, маючи на увазі організацію Сатани, яка має бути знищена Ісусом Христом, більшим ніж Зоровавель. “Перед Зоровавелем станеш ти [організація Сатани] рівниною”. (*Захарін 4: 7, Цюрихська Біблія; Єремія 51: 25*) Зоровавель був володарем Юдеїв та ініціатором “хвалення Єгови” в справі його оправдання. Ісус Христос стоїть на чолі тих людей, що приносять хвалу Єгові; до них входить і останок, що живе сьогодні, вони всі виконують справу оправдання імені Єгови. Йозуя, первосвященник, згадується в післанні пророка разом із Зоровавелем. Ім’я “Йозуя” означає теж, що й ім’я “Ісус”. Останок, що є тепер на землі, є частиною Ісуса Христа, тому пророче післання спрямоване і до цього класу. Ім’я батька Йозуї, “Йозадак”, означає “Єгова справедливий”. Олюблений Син Єгови Ісус Христос, є найбільшим суддею, до якого перейшло право вершити суд, і це ім’я має означати, що його суд є правим і справедливим і що пророцтво сповниться в часі, коли Господь з’явиться в своєму храмі, щоб вершити суд,

Перед 1918 роком були в країні люди, котрі оголосили себе дітьми Божими і казали, що вони зв’язані з народом Божим; але вони не робили нічого для слави Господа, а проповідували правду для задоволення самолюбних бажань. Це ті люди, про яких сказав Ісус Христос:

“Остерігайтеся, щоб часом не обтягчилися ваші серця прожорством, та п’янством, та журбою життя сього, й щоб несподівано на вас не настиг день той. Бо, як сітка, впаде на всіх, що живуть на лиці всієї землі. Пильнуйте, по всяк час молячись, щоб удостоїлися втекти від того всього, що має статись, і стати перед Сином чоловічим”. (*Лука 21: 34—36*) Однак ці люди не зважили на слова перестороги і потім вони сказали собі в серці: “Мій пан бариться з приходом” і потрапили в пастку ворога.

Єгова подав цареві Кирові думку, відіслати Юдеїв назад до Єрусалиму, щоб вони відбудували храм; відбудова храму стала для них з того часу найважливішою справою в їх житті. Так само і в 1918 р. після завершення справи підготовки дороги перед Єговою, робота по спорудженню храму Господнього стала найважливішою справою, яку мав виконати останок. У 1918 р. головний післанець Ісус Христос прийшов “раптово [просто з дороги] до храму”. Єрусалим ще інакше називають Сионом. До народу Божого, що слідував за закликом Єгови до Царства Божого звернені такі слова: “Ви прийшли до гори Сион..., небесного Єрусалиму”. (*Жидів 12: 22*) Бог післав Ісуса, щоб він побудував Сион, і коли послідовники Ісуса підійшли до визначеної поворотної точки, їм була доручена справа найважливіша зі всіх, яку вони коли-небудь виконували.

Юдеї боялись своїх ворогів, представників організації Сатани; тому вони казали: “Ще не надійшов час відбудувати дім Єгови”. (*Аггей 1: 2*) Юдеї знаходились тоді у милості Єгови і

вони самолюбно користались цим, не стараючись возвисити Його ім'я. З тієї причини вони 'не помітили як настав час їх випробування' і припинили виконувати свою роботу. Подібно до цього, багато з тих, хто посвятився, щоб чинити волю Божу і слідувати за закликом про Царство Боже, злякались перед організацією Сатани і у 1918 р. їх охопив такий ляк, що вони більше не наважились робити будь-яку справу, що служила б славі Єгови. Коли Господь викрив всю правду про організацію Сатани і показав останкові, його обов'язок, який він повинен виконати, то деякі самолюбні піддалися бажанню зберегти себе і не ускладнювати собі життя і замовчуючи правду як про організацію Сатани, так і про організацію Божу, своєю поведінкою немов казали в глибині душі: 'Господь бариться з приходом, а час збудувати дім Божий ще не настав'.

Тоді Єгова післав Аггея, свого пророка, щоб той настановив на правильний шлях народ Юдеї; і ті хто змирився і хотів послухати, взяли собі до серця настанови. Пророк Божий сказав до Юдеїв та покликаних до Царства Божого, які виявилися невірними: 'Вам послано правду і визволено вас із Вавилону, організації Сатани. Як можете ви сидіти, склавши руки і приймати всі блага, занедбавши справу, котру поклав на вас Господь? ' (*Аггей 1: 3, 4*) Ці слова докори зворушили серця вірних і спонукали їх до виконання даних їм завдань, після цього пророк нагадав Юдеям: "Зверніть ваше серце до ваших доріг! " (*Аггей 1: 5*) Це треба розуміти як виразну пересторогу до народу Божого, який живе

тепер на землі, щоб він перевірів сам себе. (2 Коринтян 13: 5; 1 Коринтян 11: 31) Той, хто перевіряє себе, є свідомий своїх прав та обов'язків.

Хоч милість Єгови і була дана Юдеям, однак вони: не отримали того, на що могли б розраховувати, якби залишалися вірними. Причиною цього було те, що вони не повністю виконали свої обов'язки; тому Аггей сказав до них: “Ви сієте багато, а збираєте мало; їсте, та не засичуєтесь; п'єте, та не напиваєтесь доволі; одягаєтесь, та вам не тепло, а хто ходить на заробітки, заробляє в дірявий мішок”. (Аггей 1: 6) Після того, як закінчилася у 1918 р. негода світової війни та всі злигодні, багато хто вирішив собі; що 'ми вже маємо правду і знаємо, що готує Бог для свого народу, і нам нічого більше не треба. В минулому ми багато зробили і за це ми тепер отримали плату. Тепер ми почекаємо на Господа, щоб він нас забрав до себе'. Вважаючи так, люди нічого не робили. Однак Господь хотів, щоб Його вірний народ продовжував свою роботу; тому словами пророка він сказав: “Зверніть увагу вашу на ваші поступки”. (Аггей 1: 7) Час суду прийшов і головний Суддя, Ісус Христос, прийшов, щоб чинити суд. Тут слід навести слова звернення до Лаодикії: “Бо кажеш: Я багатий, і збагатів, і нічого непотребую; а не знаєш, що ти бідолашний, і мізерний, і вбогий, і сліпий і голий. Раджу тобі купити в мене золото, огнем перещищене, щоб збагатився; і білу одіж, щоб зодягнувся, щоб не було видно сорому нагоди твоєї; і мастю від очей намасти очі твої, щоб

бачив. Я, кого люблю, докоряю і караю; будь же ревний і покайся”. (*Одкриття 3: 17—19*) Звідси можна чітко встановити, що пророцтво Аггея сповнилось в часі, коли появився Господь в своєму храмі, щоб вершити суд.

Хоча вже настав час збирати в низовинах оливи, фініки, фіги та виноград, Бог ще не післав Юдеям достатньо багатого врожаю і не дав свого благословення, бо вони занедбали свою основну роботу — відбудову храму — яку доручив їм Господь. Через те сказав їм пророк: “Ось, ви надієтесь багато, а виходить мало, а що приносите домів, те я розвіаю. Чого ж воно так? говорить Єгова сил; се за мій дім, що стоїть пусткою, а ви хапаєтесь — кожен до свого дому. Тим то небо зачинилось над вами й вдержує свою росу, а земля вдержує свій урожай. І покликав я посуху на землю й на гори, — на хліб й на сік виноградний, на олію й на все, що родить земля, — на людину й скотину й на все, що порають руки”. — *Аггей 1: 9—11*.

Так само якийсь час після 1914 р. народ Божий на землі не зумів правильно оцінити, в чому полягає його основне завдання, яке Єгова має зробити його руками. Їх було навчено і вони вірили, що нібито їх основним завданням і обов’язком є так званий “розвиток характеру”. Пізніше вірні зрозуміли, що безкорислива посвята Богу Єгові у дотриманні його заповідей є значно більш важливою, ніж який би то не було саморозвиток (самовдосконалення). Далеко не так важливо потрапити на небо, як оправдати ім’я Єгови. Найбільше значення має Господній дім чи Господнє Царство, яке Бог використає

для оправдання свого імені. З цією метою Він вибрав собі з-поміж усіх народів народ для свого імені; і цей народ мусить дотримуватись його заповідей і особливо в тому, що стосується його роботи, пов'язаної з домом Господнім.

Потім Господь промовив до Юдеїв вустами Аггея: “Ідіть лишень у гори, добувайте дерево та будуйте храм, щоб мені був до вподоби й я прославлявся в йому, говорить Єгова”. (*Аггей* 1; 8) Вірний останок Господа, що живе тепер на землі, може побачити, як це пророцтво сповнялося для народу Божого з 1918 року. У 1922 р. через свого ангела Господь дав своєму відданому народові виразний наказ зібратися з силами і розпочати роботу. Він не закликав його формувати характер, так, немов збирати дрова, а робити справжню роботу для побудови храму і наскладати добре дерево для будівництва. Тоді народ довідався, що вони мусять активно взятися за службу Господню, яка полягає в проголошенні правди про Господа та про Царство Боже. Як показано в іншому місці, у вересні 1922 р. сталося так, що народ Єгови на землі пробудився для правдивого сприйняття своїх великих переваг у служенні Господу. З того часу віддані Господу Богу та його Царству люди ревно і з радістю взяли за роботу, так як це передбачив пророк: “І послухав Зоровавель Салатіїленко та Ісус Йоседекенко, первосвященник, як і ввесь люд голосу Єгови, Бога свого, й слів пророка Аггея, яко посла Єгови, й збо-вся люд Єгови”. — *Аггея* 1: 12.

Як Зоровавель, так і Ісус, першосвященник, були прообразами останку народу, що живе

тепер на землі і який стане духовною частиною Господа, проявляючи ревність, властиву всім, хто належить до дому Господнього. Ці вірні правильно розуміють післання, котрі посилає Господь, не діють себелюбно і не слухають вказівок людей. Вони слухають тільки приказів Божих, які Він надсилає через його організацію. Вони з радістю віддають себе в розпорядження Боже і беруть посильну участь в Його роботі. Богові до вподоби їх ревність та їх вірність, тому, свого часу, вустами свого пророка Він сказав до Юдеїв: “Я з вами, — каже Єгова”, (*Аггея 1: 13*) До 1918 р. і в часі, відомий як “період церкви Ілї”, була незначна кількість людей, що мали особливі заслуги в служенні Богу. Однак настав час, коли зникла всяка різниця між старійшинами і вірними піонерами. Господь проголосив через своїх пророків про свій намір вилити свій дух над всяким тілом, тобто над всіма вірними, “над слугами і [його] служанками”. (*Йоїль 2: 28, 29*) Віщування Йоїля сповнилося у 1922 р., коли Господь зібрав свій народ для ще важливішої роботи, як він і провістив словами Аггея: “І збудив Єгова духа в Зоровавелі, сині Салатіїловому, правителі Юдейському, й духа в Ісусі Йоседекенкові, первосвященникові, так як і в усьому остальному людові, й узялись вони до роботи коло дому Єгови, Господа сил Бога свого”. (*Аггея 1: 14*) Останок, що перебуває тепер на землі може виразно побачити, що справа яку вони виконували, починаючи з 1922 р. була задовго до того часу предсказана Єговою. Це значною мірою скріплює його.

Описують, що храм Соломона був прекрасною спорудою. Коли було закладено фундамент у храмі Соломона, священники заграли на сурмах, а левіти, сини музиканта Азана, грали на музичних інструментах і співали разом хвалу Господеві, народ радів і гукав слова радості. (*Єздра 3: 10—13*) Приблизно через шістнадцять років Аггей вийшов за наказом Господа до жителів Єрусалима і сказав до них: “Хто zostавсь між вами, що бачив сей храм у колишній величі його, й як ви дивитесь на його нині? Чи не здається, він в очах ваших як би ніщо? ”. (*Аггей 2: 3*) Пророк Господа говорить і про храм Соломона, і про храм Зоровавеля як про “дім Господа”. Цією промовою він хотів дати Юдеям науку віри в Єгови та його Слово. Він попросив їх вірити в те, що хоч фундамент був закладений задовго до цього, однак з нього виросте щось набагато прекрасніше, ніж храм Соломона. Ці слова вимагали дійсно глибокої віри. Пророцтво змальовує, звичайно, споруду, прообразом якої були храм Соломона та Зоровавеля. Жодна людська істота ніколи не мала будь-якої підстави хвалитися тим, що вона вчинила щось для справи Господа та його дому. Співзвучно з цим говорить пророк: “Коли Єгова не буде дому, марно трудяться його будівничі”. (*Псалма 127: 1*) Коли б Юдеї продовжили потім роботу над побудовою матеріального храму, то проявили б цим свою віру в Бога та свою готовність слідувати його заповідям. Це є наука віри і вона піде на користь останка Божого,

котрий є на землі і, як свідки Єгови, зайнятий проголошенням правди про Царство Боже.

Аггей виголосив до Юдеїв промову і проникливо закликав їх до старанності та вірності в службі: “Та ти, Зоровавелю, кріпися, говорить Єгова, кріпись і ти, Ісусе Йоседекенку, первосвященниче, кріпися, весь народ землі, говорить Єгова, і заходітесь коло діла: я бо з вами, говорить Єгова сил небесних. Завіт мій, що його зложив із вами, як виходили ви з Єгипту, й дух мій пробуває між вами; то ж не бійтесь! ” (*Аггей 2: 4, 5*) Ці пророчі слова є корисними і сьогодні для останку, для підкріплення його про те, що Бог Єгова є з тими, що будують храм Господній і вірно Йому служать. Єгова спонукав іншого пророка написати саме про теперішній день для підкріплення останку: “Тоді скажуть Єрусалимові: Не бійся, а Сионові: Нехай не опадають руки в тебе! Єгова, Бог твій, посеред тебе; у нього сила, рятувати тебе; він радістю радуватись буде тобою, буде милувати по своїй любові, буде за тебе веселитись веселістю великою”. (*Софонія 3: 16, 17*) Зараз не час мріяти про минуле благополуччя яке народ Божий, на його думку, мав колись, або плакати над цим, як старці плакали над храмом Соломона. Вірний останок виконає справу, яку Бог вручив йому в руки. Господь пробудив Юдеїв і спонукав їх до роботи по відбудові пророчого храму; він згуртував свій останок, правдивих Юдеїв, які восхваляли його ім'я; вони проголошували, як їм було Богом наказано, свідчення Христа про храм Господній. — *Одкриття 12: 17; 14: 1.*

Опозиція

Народ Єгови, останок, не має жодної причини очікувати, що при виконанні, в теперішніх умовах, дорученої роботи, не наштотхнеться на сильний опір ворога. Сатана — ось дійсний противник зібрання народу Божого в його святому храмі, бо цей народ Бог використовує для викриття і знеславлення Сатани і оправдання імені Єгови. Так як колись Сатана дослужився самарянами, щоб вони перешкодили Юдеям, при відбудові пророчого храму і переслідували їх, так він і тепер використовує подібних до них, релігійних байстрюків, духовенство та його спільників, “чоловіка гріха”, щоб погрожувати, переслідувати та ув’язнювати останок, який живе тепер на землі і захищає інтереси Царства Божого. Останок мусить тепер мати сильну віру, щоб енергійно виконувати свою справу. “Віра — дар Божий”. (*Єфесян 2: 8*) Не може бути віри без пізнання, і пізнання це народ Божий повинен безкорисливо отримувати і використовувати. Бог Єгова подарував своєму народові останніми днями достатньо пізнання, щоб віра народу в Бога була міцною.

Тут наведено цитата про віщування Захарії, Єгова подав пророку Захарії видіння про свої наміри, вчинив він: це, щоб скріпити і посилити віру свого вірного останку, що живе тепер на землі і займається всім, що має зв’язок з храмом Господнім. Єгова дав Ісусу Христу Одкриття, щоб вказати своїм слугам на ті справи, які мусять бути якнайшвидше виконані; ангел Господній передав Одкриття Йоанові і наказав йо-

му записати його. (*Одкриття 1: 1*) Так само, вустами Захари, Бог передав післання, яке стосується цієї справи. “У восьмому місяці, в другому Дарійовому році надійшло слово Господнє до пророка Захарії Варахієнка, сина Аадового”. (*Захарія 1: 1*) “Ангел, який з ним говорив”, був зісланим з неба післанцем, що зображав Ісуса Христа. “І спитав я: Хто вони, пане мій? і сказав мені ангел, що розмовляв із мною: Я скажу тобі, хто вони”. (*Захарія. 1: 9*) Ангел післав Захарії видіння. В ньому Ісус належав до Ааронських священників, звідси зрозуміло, що ім’я “Ісус, первосвященник”, стосується Ісуса, який приносить в жертву своє тіло, а не в зв’язку з організацією Господньою. Під словами “Ангел Єгови” треба розуміти виключно “ангела [післанця] завіту”, який прийшов в храм Єгови, щоб чинити суд. (*Малахія 3: 1, 2*) Всі члени народу Божого повинні предстати на суді перед суддівським кріслом Ісуса Христа. (*Римлянам 14: 10, 12*) Сатана є звинувачувачем і у видінні Захарії він стоїть праворуч Ісуса, щоб його обвинувачувати. “І показав мені первосвященника Ісуса, що стояв перед ангелом Господнім, та й сатану, що стояв праворуч його, щоб його винуватити”. (*Захарія 3: 1*) Єзра теж засвідчує про існування ворожого класу. (*Єзра 5: 3—6*) Так само і тепер Сатана використовує духовенство, щоб боротися з народом Божим. Спроба Сатани перешкодити Зоровавелю в побудові пророчого храму в Єрусалимі невдалася; такими ж невдалими будуть його підступи проти більшого храму Господнього.

У 1914 р. закінчився час очікування і Єгова післав свого післанця царювати і чинити правосуддя. (*Псальма 110: 2*) Цього часу стосується пророцтво *Захарії, розділ 3, вірш 2*: “І сказав Єгова (*через ангела*) до сатани: Нехай загрозить тебе, сатано, Єгова, нехай загрозить Єгова, вибравши собі Єрусалим! Хіба він не головня, вихоплена з огню?”

Єгова промовляє через свою ангела, до Судді Ісуса Христа, завданням якого є чинити суд, говорить він і до Сатани і до всіх його видимих і невидимих прислужників: “Вас треба покарати” — “Бо погляньте, Єгова прийде у вогні вилити свій гнів пожаром, свої погрози — полум’ям вогненним”. (*Ісаія 66: 15; Псальма 80: 16; 76: 6; 9: 5, 6*) Погрози ці не могли збутися до того часу, поки Ісус Христос не прийшов і не сів у 1914 р. на свій престіл; коли він у 1918 р. з’явився у своєму храмі, щоб вершити суд, прийшов визначений час, щоб покарати Сатану та його організацію. Сатана, зі всіма своїми прибічниками, перешкоджають сьгодні останкові у виконанні його справи, робленій во ім’я Єгови і знищили б останок дуже швидко, якби не найбільший післанець і Суддя Єгови, післаний ним останкові для захисту. (*Ісаія 51: 16*) Духовенство радо знищило б протягом одного дня всіх свідків Єгови, якби йому в цьому не перешкодив Господь.

Так само, як до Єрусалиму повернувся лише останок Юдеїв, щоб відбудувати храм, так і сьгодні лише останок тих, хто ввійшов в завіт з Богом, щоб чинити Його волю, стоїть на службі в Бога. Цей останок, що живе тепер на

землі, є згаданий в пророцтві Захарії як головешка, що вціліла від вогню”. Цією головешкою, що витримала вогонь, очистив народ Божий немов ливар, є той, хто з’явився в храмі Господньому. (*Малахія 3: 3*) Ця головешка вціліла з вогню в часі гніву Господнього на всіх невірних і була збережена, щоб проголосити згідно слова Божого його кару і виконати його волю. Витягнутий з вогню одяг останку був звичайно забруднений; тому пророк каже, що він був одягнутий у брудний одяг, однак це не було причиною, щоб його у цьому звинувачувати. “Ісус же був у замазаній одежі, стоячи перед ангелом”. (*Захарія 3: 3*) Клас Ісуса (останок, що втік з організації Сатани) був порятований завдяки своїй вірності і в своїй святості стоїть перед Господом. (*Ісаія 4: 3, 4*) У релігійній частині організації Сатани є ті, які “розвивають характер” і начебто, здаються чистими, але є в грязних одежах. “Є такі, що в себе в очах чистими здаються, хоч вони не вмиті з погані своєї”. (*Припавістки 30: 12*) Вірний останок Бога зображений у вигляді “головешки, вцілілої від вогню” і стоїть перед Господом, великим ангелом-суддею, Ісусом Христом. Вони є тими, хто “встоїть” при появі Господа в храмі. — *Малахія 3: 2*.

Великий ангел-суддя, Ісус Христос, говорить: “І озвався сей і сказав до інших (ангелів), що стояли перед ним: Поздіймайте з його замазану одіж! а йому сказав: Дивись, я зняв із тебе неправедність твою, й вдягаю тебе в одіж святочну”. (*Захарія 3: 4*) Ісус Христос дав наказ своїм ангелам, зняти з вірного останку “брудну

одежу”, щоб вони виділялись серед інших як частина чистої організації Божої. Це співзвучно із словами *післання до Єфесян 5, вірш 26, 27*: “Щоб освятити її, очистивши купіллю води у слові, люб поставити її перед собою славною церквою, що не має казни або пороку або чого такого, а щоб була свята і непорочна”. Тоді говорить Господь Ісус до вірного класу останку і каже так: “Дивись, Я зняв твої провини з тебе”. Ці слова повністю співпадають з пророцтвом Ісаїї про тих, які виявляються вірними під час приходу Господа до храму і мусять бути очищеними. “На це прилетів до мене один серафим із жаріючим углем у руці,... і приторкнувся ним до моїх уст, і промовив: Приторкнулось оце до твоїх уст, і взята від тебе беззаконність твоя й з гріха твого ти очищений”. (*Ісаїя 6: 6, 7*) “Провина відкуплюється через доброту та правду; і страх перед Єговою відводить від злого”. (*Приповістки 16: 6*) “Блаженна людина, якій Господь гріха не зарахує і, що нема в її душі лукавства”. (*Псалма 32: 2*) Єгова чинить цю очищувальну роботу через Ісуса Христа. — *Михей 7: 18, 19*.

Останок отримав “святкову одежу” [інший переклад: одяг на зміну]. Це може означати, що прийшов час діяти та дуже тішитися, і це підтверджують слова пророка *Ісаїї (61: 10)*. Захарія у захопленні своїм післаним духом Божим видінням про відповідний одяг, який належить носити первосвященнику: “І говорив далі: Вложіть йому на голову чистий кидар! і вложили йому на голову чистий кидар, і наділи ризи на

його; ангел же Єгови стояв при цьому”. (*Захарія 3: 5*) “Завій” означає “сувій” або “шати”, отже обгорнутий навколо голови, прикрашений тюрбан, який ще називають “діадемою”. (*Ісаія 62: 3*) Цей головний убор або “завій” є символом видіння, яке дає право останкові діяти і просвіщати голови або свідомість останку про ціль його доручення; і це мусить бути відблиск тої часті, яку Господь не виявляє нікому іншому, крім своїх слуг. (*Ісаія 42: 8*) Коли Юдейський нарід було відведено до Вавилону і храм був зруйнований, то було відмінено посаду первосвященника. Коли завій (діадему) знову було покладено на голову священника, то це сповнило його мабуть великою радістю. Це може означати визнання останку, яке прийшло тепер і радість з цього приводу, радість в Бозі, якою вони освіжаються і скріплюються. (*Приповістки 10: 6*) Одягнутий в таку одєжу Ісус, який зображає одягнутий в шати останок, показує визнання останку і відрізнєння його як члена Божої організації в службі в храмі. Пророк показує, що цей одяг є символом плаща справедливості і є одягом спасення. — *Ісаія 61: 10*.

“І заповів ангел Єгови Ісусові”. (*Захарія 3: 6*), який представляє останок, Слово Боже, щоб дати йому зрозуміти в чому полягає завіт Царства Божого і його роль у ньому. “Так говорить Єгова сил небесних: Як ходитимеш дорогами моїми й будеш пильнувати сторожі моєї, то будеш судити дім мій й наглядати над моїми дворами. І дам тобі в підмогу з тих, що стоять отгуг”. (*Захарія 3: 7*) Це доказує, що все ще можливо, щоб члени останку ухилилися,

відреклися чи були знищені, і що від кожного, хто хоче зберегти своє місце в рядах останку, вимагається вірність у виконанні свого обов'язку у службі в храмі. Те, що було сказано Ісусу, говориться тепер і до останку, а саме ось що: якщо він “підє за Агнцем, куди б він не пішов”, і буде захищати інтереси Царства Божого, тобто оберігати, охороняти і берегти, “то будеш ти судити мій дім”. Це показує, що вірний останок мусить брати участь у проголошенні чи об'явлені написаних вироків Єгови проти номінального дому або проти “Організованого Християнства”. “Це честь для всіх його угодників”, (*Псальма 149: 9*) Останок мусить з радістю дотримуватись всіх заповідей Божих і видавати свідоцтво Ісуса Христа, хоч Сатана і намагається йому в цьому перешкодити. (*Одкриття 12: 17*) Якщо останок вірно виконає дане йому від Бога завдання, то “буде стерегти мої подвір'я”, це означає, що останок в часі свого перебування на землі, має залишатися в храмі, і що йому під кінець буде дано постійне місце в “палатах” нагорі, і “вони мають прийти до мене у святиню і приступатимуть до мого столу, щоб мені служити: вони будуть у мене на службі”. (*Езекиїл 44: 15, 16*) Далі Господь каже до останка: “Я хочу дати тобі доступ [інший перекл. —місце] серед цих, які стоять”. (*Мініатюрна Біблія*); “Я хочу забезпечити тобі вільний доступ до мене серед цих, які стоять тут, як мої слуги” (*перекл. Менге*), тобто місце між великим ангелом Ісусом Христом та світою Його святих слуг.

“Пагінець”

Господь закликає всіх, котрі належать до класу священників бути уважними і послухати важливе повідомлення, яке він має на думці зробити. На це він вказує, вживаючи слова: “Слухай же ввалено, ти первосвященниче Ісусе, ти й товариші твої, що засідають перед тобою, — сі мужі знаменні: Ось, я приведу слугу мого, Пагонця”. (*Захарія 3: 8*) у *Одкриттю 4: 4* написано: “А кругом престола двайцять і чотири престолів; а на престолах бачив я двайцять і чотири старців сидячих, зодягнених у білі одежі; а на головах своїх мали золоті вінці”. Де ті, хто був вірний аж до смерті, які були розбуджені для величі. (*див. “Світло”, Том 1, ст. 56*) Вираз “твої товариші”, який вживає пророк Захарія позначає вірний останок на землі, бо ці люди є товаришами тих вірних, які були розбуджені. Останок мусить свідчити про сповнення того, що проголошує Єгова. Слова “послухайте, но” співпадають зі словами *Одкриття 3: 22*: “Хто має вуха, хай чує, що дух говорить церквам”. Останок не зміг би залишитися вірним, якби він пропустив нагоду і не звернув увагу на ці важливі справи. Повідомлення звучить так: “Дивись, я хочу впустити мого слугу, названого Пагінцем”. — “Дивись, я приведу сюди мого слугу, Пагінця”. (*Цюріхська Біблія*) Вжиті тут слова “приведу” і “впущу” мають значення “завести в середину” і часто їх передають словами “заходити”, “входити” і “впускати”. В основі всіх цих перекладів лежить гебрійське слово (*boh*), яке в

Малахії передане словом “приходити”: “Зне-нацька прийде [він] у свій храм”. Це слово і в Аггея 2: 7 перекладено словом “приходити”. Слова “мого слугу, Пагінця”, відносяться до Ісуса Христа, вибраного слуги Єгови. (*Ісаія 42: 1*) Звідси чітко випливає, що слова: “Дивись, я хочу впустити мого слугу, названого “Пагінцем” означають, що Ісус Христос, післанець Єгови, має бути приведений або прийде до його храму. Це місце в св. Письмі означає, що “ангел [післанець] завіту” прийшов до храму і всі члени організації Єгови довідались про це і мусять свідчити про цю велику подію. Це означає також “появу у своїй славі нашого великого Бога [Єгови] та спасителя Ісуса Христа” у храмі. (*Псалма 102: 16; Тита 2: 13*) Це остаточно доказує, що “Ісус, первосвященник” був прообразом на Ісуса Христа, а вія є Пагінцем. Він є будівничим храму, який пророко предвіщали храм Соломона та Зоровавеля; тому в назначений Богом час він неодмінно мусить прийти в храм. “І скажи йому: Так говорить Господь Саваот: Ось, муж — ім’я йому Пагінець, він виросте з свого кореня й збудує храм Єгові”. (*Захарія 6: 12*) “Ось настане час, говорить Єгова, і я пробуджу для Давида правильний пагінець, що владарюватиме як цар і буде мудрим, буде чинити на землі суд і справедливість. За його днів спасеться Юда, й Ізраїль житиме безпечно; і ось ім’я його називатимуть: Єгова, оправдання наше. (*Єремія 23: 5, 6*)” В ті дні і в той час зрощу для Давида пагінця праведного, що вчинить суд і справедливість на землі. Тому так говорить Єгова: Не переведеть-

ся у Давида потомок, що сидітиме на престолах дому Ізраїля”. — *Єремія 33: 15, 17.*

Ісус Христос в дійсності не є пагінцем Юдейського царя Давида, а пагінцем Єгови через вічний (Давидів) завіт для Царства Божого. (*Ісаія 55: 3*) Він є Пагінцем Єгови, як первородний і єдиносвідчений син. Члени тіла Христа є пагінцями від пагона. В очах вірного останка він є найгарнішим із десятків тисяч, “все у ньому є милим”, і ним дорожать у цей день, який зродив Єгова. “В той день пагінець Єгови буде в красі і честі; і плід землі — в величності і красі [або: славі, примітка] на радість тих, що zostалися цілі [останка] в Ізраїлі”. (*Ісаія 4: 2*) Останок на землі мусить тепер проголошувати, що Ісус Христос прийшов в храм Єгови і він це чинить з радістю.

Ісус Христос є “наріжним каменем у храмі Божому”. (*Ісаія 28: 16*) Господь Бог говорить до вірного останку на землі: “А ось, і камінь, що кладу перед Ісусом; на камені семеро очей; і виріжу на йому начерки його, говорить Єгова сил небесних, і зітру гріх землі сієї одного дня”. (*Захарія 3: 9*) Це є той самий камінь, який пророк згадує в таких словах св. Письма: “Хто ж ти, велика горо, перед Зоровавелем? Ти — низина, а він положить углового каменя при веселих викликаннях: Ласка, ласка па ньому!” (*Захарія 4: 7*) “Камінь, що відкинули будівничі став каменем наріжним”. (*Псалма 118: 22*) “Ти дивився на нього, аж він відірвався від гори, без допомоги рук, і вдарив боввана в його ноги з заліза і глини і розбив їх”. (*Даніїл 2: 34*) “Камнем” є цар Єгови, якого він посадив у

1914 р. на престіл, який з того часу до 1918 р., до часу приходу в храм, був наріжним каменем у храмі. Останок мусить знати про це і звертати на це увагу або проголошувати це для всіх. Бог Єгова в назначений час дав це пізнати останкові, а саме 8 вересня 1922 р. і цей час названо “днем”. “Вартова Башта” за 1926 р. та інші роки мала багато що сказати про цей камінь. Це є витесаний з універсальної організації Єгови камінь і останок вигукує: “Дивись, ось твій Цар! ” (*Захарія 9: 9*) Єгова відкриває цей великий Камінь останку, щоб вони побажали бути збудованими на ньому живими каменями. (*1 Петра 2: 2—8*) Єгова сказав Захарії повідомити про це свідчення первосвященнику Ісусу в часі, коли Зоровавель будував храм, щоб вигнати будь-який страх із душ зайнятого важливою працею народу і скріпити його, щоб ще старанніше будував храм. Так само, останок, пізнаючи значіння цього свідчення, відкидає всякий страх і наповнений вірою в те, що Божі задуми мають бути виконані так, як він про це оголосив.

У тексті вжито слова “сім очей”; однак це не означає, що камінь має сім пар очей. Число сім зображає символічно всі очі всесвіту, які спрямовані тепер на цей камінь, щоб спостерігати його хід чи спосіб дій. Це означає, що особливо очі Єгови спрямовані на цей камінь, бо саме цьому каменю доручено важливу справу оправдання імені Єгови і знищити під час виконання цього завдання велетенську організацію Сатани. Це є “коштовний камінь” Єгови. “Ці сім є очима Єгови, що оглядають

всю землю”. (*Захарія 4: 10; Паралельна Біблія*) Це означає, що камінь має цілковиту підтримку і признання Єгови. (*Паралипоменон 16: 9*) Останок мусить це проголошувати для Царя та його Царства.

Єгова є великим художником, тому Він каже: “Дивись, я хочу вирізьбити різьбу”. Ця різьба є, без сумніву, його написом, “вирізаною печатною різьбою” (2 *Мойсея 39: 6*) Вирізьблені на камені слова є знаком Єгови про його прихильність до каменя, який ніхто не зможе стерти; вони теж є уповноваженням Ісуса Христа, бути великим первосвященником і діяти за встановленим порядком Мелхиседека на благо Єгови. Таким чином Єгова накладає на камінь печать і цей камінь стає основним каменем його організації, яка змальована в образі храму. “Син чоловічий,... його ознаменував його Батько Бог”. (*Йоана 6: 27*) Тому жодна істота в цілому всесвіті не може мати прощення, якщо вона відкидає Ісуса Христа як камінь або як Царя Єгови і повноправного володаря землі. “Очі” вказують також на те, що всі Біблійні пророцтва тримали у центрі уваги Ісуса Христа та Його Царство, і що останкові було дано Одкриття про це і розуміння цього і від останку тепер вимагається проголосити про це на увесь світ. Господь Бог говорить до вірних “слуг”, які з великим старанням проголошують правду про Владику та Царство Боже. “[Я] хочу забрати в один день всі несправедливості з цієї країни”. Цей “один день” є день, який створив Єгова. “Камінь, який відкинули будівничі, стався наріжним каменем [дослівно: вершина кута,

тобто головний наріжний камінь; примітка Ельберфельд. Біблії]. Це сталося за наказом Єгови; дивовижним це [або: він; примітка] здається в наших очах”. — *Псалма 118: 22, 23*.

У 1919 р. Господь геть забрав всю несправедливість вірних. (*Ісаія 6: 7*) Вірний народ Божий взявся тоді за роботу і досяг з того часу успіхів у проголошенні Царя і Царства Божого. Коли Ісус та Зоровавель почули це післання яке їх скріпило, вони із новими силами взялися за будову храму і Господь поблагословив їх і післав їм успіх. (*Аггея 2: 18, 19*) “Країна” зображає стан вірних і Господь, забираючи всіляку несправедливість дає можливість вірному останку жити в “країні, над якою розпростерті крила”. (*Ісаія 18: 1; англ. Біблія*) Цих вірних возніс Господь у потаємне місце і одягнув їх у плащ справедливості. Після усунення всілякої несправедливості країна приносить подяку, це значить, що становище народу Божого з ній з цього часу стало процвітаючим і щасливим. “В той день, — говорить Єгова сил, — ви запрошуватимете один одного під кущ винограду чи фігове дерево”. (*Захарія 3: 10*) Віддані Богові люди об’єднані в Ісусі Христі. (*Єфесян 4: 13*) Браття в Христі запрошують один одного, взяти участь у службі Богу і заохочують при цьому один одного. Вони знають, що не беруть ніякої участі в хитрій книжковій торгівлі, хоч сучасні самаряни звинувачують їх у цьому, а що виконують заповіді Божі, співаючи йому хвалу і розповідаючи про його діяння та його Царство. (*Ісаія 12: 4*) “Запрошувати своїх сусідів під кущ винограду або фігове дерево” означає заохочення для всіх, щоб

вони прийшли в безпечне місце, місце спокою і радості і насолоджувалися правдою. “А Дух і невіста глаголють: Прийди! і хто чує, нехай каже: Прийди! Хто жадний, нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя даром”. (*Одкриття 22: 17*) Царство Боже — надія світу. Ніщо не є важливішим. Фігове дерево означає солодощі і плодовитість, що лежить у сповненні волі Божої. (*Суддів 9: 11*) Куш винограду символізує великий настрій та радість, які приносять служіння Царству Божому. (*Суддів 9: 13; Йоана 15: 1—8*) Обіцяне місце “під кушем винограду і фіговим деревом” означає сповнення молитви вірних: “Просимо, Єгово, пошли нам свою ласку!” (*Псальма 118: 25*) Коли після 1919 р. вірні Божі слуги ревно взялися до роботи, Господь післав їм благословення і привів їх “під куш винограду і лід фігове дерево”. З того часу вони не бояться ні людини, ні Диявола, бо знають, що чинять добру справу, проголошуючи про прихід Царя та його Царства; і вони будуть послухними Богу, не зважаючи на те, що скажуть чи вчинять інші. — *Михей 4: 4*.

‘Жаданий’

Тепер повинно бути зрозумілим всім людям доброї волі, що справедливість і мир на землі ніколи не настануть, поки організація Сатани не буде на землі з нищена. Побудова пророчого храму була для Юдеїв знаком того, що прийшов близький кінець їх гнобленню. Ця пророча картина предвіщає, що незабаром після побудови правдивого храму припиниться гноблення люд-

ського роду. Єгова наказав пророкові Аггею і надалі заохочувати Юдеїв і останок, як сказано: “Так бо говорить Єгова сил: Ще трохи, — се станеться борзо, — затрясу небом і землею, морем і суходолом”. (*Аггея 2: 6*) Невидима влада Сатани, зазначена словом “небо”, що символізує видиму частину його організації теж зазнає потрясення; однак воно ще попереду. “Море” зображає народи землі, що віддалилися від Бога, в той час, як “суша” є образом тих, що схвально ставляться до справедливості. Все, що можна потрясти, зазнає потрясення, щоб видимими стали ті, що пройшли випробовування. (*Жидів 12: 19—27*) Коли Ісус Христос у 1914 р. сів на свій престіл, почалось потрясення в небі, і його наслідком було вигнання Сатани та його ангелів з неба на землю. — *Одкриття 12: 7—12*.

Після світової війни народи землі спробували встановити мир і благополуччя; але всі їх змагання були безуспішними. Потрясіння у політичній, фінансовій і релігійній частинах триває й досі. Володарі знаходяться в стані великого страху і безпорадності, народ у великій біді. Народи утворюють видиму організації Сатани і попереду в них стоять народи “Християнського світу”. Потрясення “Християнського світу” буде сильнішим, ніж інших частин землі. Після початку потрясення народів, можна згадати слова пророка Аггея. “Потрясу всі народи, — й прийде Той, що його бажають усі народи, й сповню дім сей славою, говорить Єгова сил небесних”. (*Аггей 2: 7*) Все, що можна потрясти, розтрясється остаточно, і тільки вірний останок Бога зможе встояти під час цього трису завдяки

милості Господа. Як храм Соломона, так і храм Зоровавеля були зруйновані; але правдивий храм Божий, частиною якого є останок, зруйнований не буде, бо він збудований Єговою на Ісусі Христі, надійному фундаменті і стоятиме вічно. Ельберфельдський переклад звучить “Найбільш жаданий всіма народами прийде”. Інші перекладачі по-різному перекладають цей текст, однак викладання фактів та інших місць св. Письма співпадають з Ельберфельдським перекладом переклад Лютера та Ротергама. “Має прийти потіха всіх язичників [народів]” (Лютер) “Захоплення всіх народів мусить прийти” (Ротергам) “Коштовні речі” або “речі варті того, щоб їх бажали” (як звучать інші переклади) не є тим, що всі народи могли б створити. Народи були не здатні створити щось дійсно варте того, щоб його бажали. Вжите в цьому тексті слово “народи” означає, очевидно народи різних національностей. Народ бачить тепер, що сучасна земна форма правління не може принести того, чого варто бажати. Люди прагнуть життя і щастя; і є тільки один шлях, яким можна цього досягнути, а це є шлях Єгови через Ісуса Христа, визволителя і повноправного Володаря, землі. Цей текст означає, власне кажучи, що після початку потрясання Ісус Христос прийде до храму Єгови. Факт його приходу до храму є незаперечний. Він прийде в часі, коли закінчиться справа підготовки дороги перед Єговою. Мета його приходу є вершити суд і наслідком його приходу є час вогневих випробувань і потрясання. У цьому потрясенні відпадуть усі ті, хто претендує на Царство Бо-

же, але приєднались вони лише з корисливих міркувань, і тільки вірний випробуваний останок встоїть. — *Малахія 3: 1—3; Жидів 12: 22—27.*

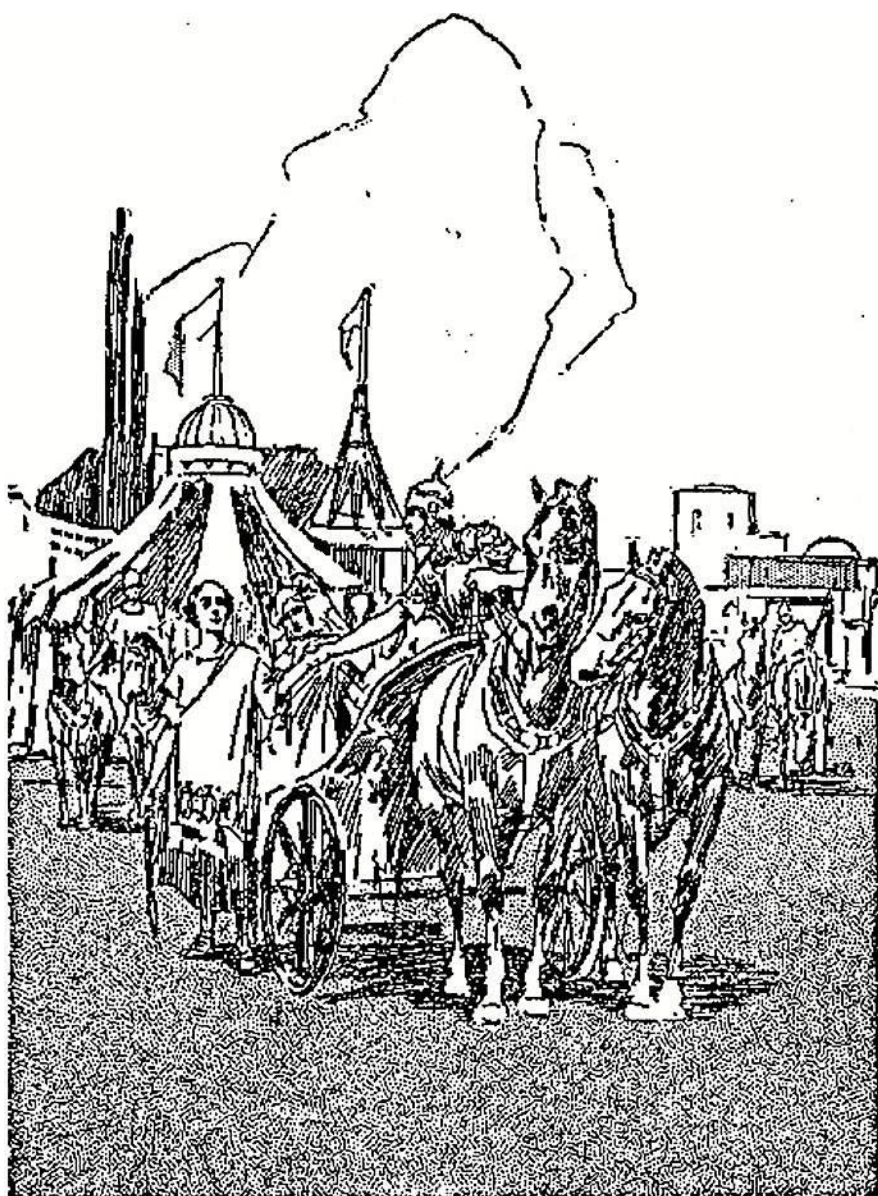
Цілий ряд німецьких перекладів звучить: “Той Жаданий, кого нетерпляче чекають усі народи прийде”; англійський переклад Леєзера звучить: “Повинен сюди прийти” і Ротергам перекладає: “Повинен увійти”. Всі ці переклади тексту підтверджують висновок, що мова йде про прихід Ісуса Христа до храму Єгови. Народ Божий, сповнений віри в нього нетерпляче очікував прихід Господа і, роблячи свою справу, виглядав його, бо Він є його великим прагненням; і коли народ довідався, що Він прийшов до свого храму, то людей охопила велика радість. Люди землі, котрі люблять порядок, мають причину бажати приходу Царя і Царства справедливості. Організація Сатани, особливо її релігійна частина, перешкоджали людям у пізнанні правди. Аж ось нарешті багато хто почав розуміти, що Царство Боже є єдиною надією світу. Клас Йонадаба пробуджується і сідає на запрошення останка, в колісницю до Єгуя. (2 Царів 10: 15, 16) Останок має тепер великий привілей, що робить його щасливим, — оголошувати людям, що Бог є у своєму святому храмі і чинить суд. “Єгова є у своєму святому храмі — замовкни перед ним уся земля!” (Аввакум 2: 20) “Господь є у святому храмі своєму, на небесах престіл Господній; очі його дивляться, повійки його розглядають синів людських. Господь випробовує праведного, а безбожного й того, хто любить насилле, ненавидить душа його”. (Псальма 11: 4, 5) Привілеєм свідків Єгови є проголошувати гелер людям правду і за-

прошувати їх, стати на сторожу Господа і Його Царства. Бог наказав останкові робити цю справу з допомогою радіо, потім через звернення до людей з промовами, і закликав своїх свідків іти від дому до дому і передавати людям післання, поміщене в книжках, і читати їх разом з Біблією. Єгова доручив це своєму вірному останку і сказав так: 'Ви — мої свідки, щоб сказати людям, що Я є Бог'. (*Ісаія 43: 10, 12*) Ця справа свідчення є тією справою храму Божого, яку тепер виконує останок.

Армагедон, який вже близько, означатиме кінець організації Сатани і тоді зникне сліпота з очей людей і всі матимуть можливість здобути визнання Боже. Святий храм Єгови, пророчими картинами якого були храм Соломона і Зоровавеля є посередником між Богом Єговою і повним недоліків людством. Люди прийдуть до Бога Єгови через храм Божий, і про це так написано: "Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів". (*Ісаія 56: 7*) Перш, ніж це станеться, Бог Єгова показує своєму вірному останкові, що той довгоочікуваний час вже близько і це він робить, щоб потішити останок. (*Римлян 15: 4*) Тепер, володіючи цим знанням про майбутнє, останок може цілком авторитетно і з абсолютною певністю сказати народу, що Царство Боже наступило і що це є нагода для людей отримати благословення. "Схаменуться і навернуться до Господа всі кінці землі; і перед тобою поклоняться всі покоління народів. Бо Господнє є царство, і він царює над народами". (*Псалма 22: 27, 28*) Народні маси є тепер бідні і в потребі, вони страждають від гнету, однак багато хто залишився високомірним. Якщо вони

стали бідні духом і шукатимуть Господа через Його храм, то їх треба визволити. “Він бо спасе бідного, що о поміч кличе, і пригнобленого, що жадного помічника не має. Він змилюється над мізерним і бідним, і спасе душі бідних. Від гнету і насилля вибавить їх душі, і кров їх буде дорога перед його очима”. — *Псалма 72: 12—14.*

Захарії, який пророкував в той же час, що й Аггей, наказав Господь сказати таке: “І приходитимуть многі племена й сильні народи *шукати* Господа Саваота в Єрусалимі й благоді Господа. Так говорить Єгова сил небесних: У ті часи буде так, що десятеро з усяких різномовних народів ухоплять за полу Юдея, й казатимуть: Пійдемо й ми з тобою, ми бо чули, що з вами Бог”. (*Захарія 8: 22, 23*) Вжитий в цьому тексті вираз “Юдей” означає не те, що ми звичайно розуміємо під словом “Юдей”, а людину, яка має віру Авраама і вірно віддана Богу. Це є клас людей храму, який проголошує тепер на землі післання про Царя і Його Царство; вони є єдині до кого Бог виявляє свою особливу прихильність. Сьогодні є люди, які слухають післання правди про Царство Боже і кажуть до свідків Єгови, які приносять їм правду: ‘Ми бачимо, що Бог є з вами. Ми хочемо піти з вами і вчитися’. Це є представлений Йонадабом клас. Ось ім’я Єгови починає ставати серед людей відомим. Проголошення здійснюється в більших розмірах доки не прийде час, коли сповниться слово: “Від сходу сонця аж до його заходу [що символічно означає всі часи] буде Моє ім’я великим серед народів,... каже Єгова сил”. — *Малахія 1: 11.*

Розумні приєднуються до більшого Єгуя.

Святе ім'я Єгови є великим питанням, яке треба вирішити. Його ім'я мусить бути оправдане і Ісус Христос, голова класу храму є найголовнішим з тих, хто повинен займатися оправданням святого імені Божого. Коли пророк Аггей стояв перед народом і пророкував, то люди зрозуміли це так, що храм Зоровавеля, який тоді саме будувався буде храмом, величнішим, ніж храм Соломона; але таке розуміння було помилковим. Як Господній пророк Аггей сказав: “Я наповню цей дім славою, — каже Єгова сил”. Дім, про який ідеться мова в цьому тексті і є царський дім або храм, який в загальних рисах зображений у вигляді храму Зоровавеля. Нема жодного доказу того, що Бог коли-небудь наповнив храм Зоровавеля славою; і це є ще одним доказом того, що слова цього тексту вказують на царський дім Єгови. З приходом Господа Ісуса і початком згуртування навколо нього тих, хто під час випробування були визнані вірними Господу Єгові і Його угоді починає слава Господа наповнювати дім. Ісаія мав видіння цієї величі, яка наповнює храм, (*Ісаія 6: 1—4*) Тоді почали сповнятися такі слова Господнього пророка, які він сказав до останка: “Встань, заясній, Єрусалиме; зійшло бо світло твоє, і слава Єгови зійшла над тобою”. (*Ісаія 60: 1*) Слухаючись цієї заповіді Божої, останок піднявся у 1919 р. з мертвого стану і почав підготовку своєї справи, і ці вірні свідки Єгови з 1922 року з особливою ревністю проголошували серед людей землі Його велике ім'я.

Єгова наказав Аггею під час побудови пророчого храму сказати Юдеям для заохочення: “Мое є срібло і моє золото, говорить Єгова сил”.

(Аггей 2: 8) Ці слова особливо спрямовані до вірних, що перебувають тепер на землі і є свідками Єгови і, цим самим, будівельниками у великому храмі Божому. Це пророцтво є правдивим як у буквальному, так і в переносному розумінні, бо всі матеріальні і всі духовні речі належать Єгові. Правда символічно порівнюється зі сріблом. “Слова Єгови — слова чисті, срібло очищене від землі, в горнилі сім раз перетоплене”. (Псалма 12: 6) Правда належить Богу, а не якійсь людині. Через помилкові вчення правда довгий час була захована від людей, навіть від тих, котрі люблять Бога. Але, ось нарешті, Господь Ісус Христос є в храмі Єгови і очистив “срібло” (правду) і тому правда сьогодні ще більш зрозуміліша, ніж будь-коли раніше. Вся подяка і хвала за це мусить бути віддана Господу. Золото є символом Божих речей і Бог показує своєму народу, що Він може здобути Божі речі тільки вірно і охоче дотримуючись Його заповідей. (Одкриття 12: 17; 3: 18) Клас людей храму, свідки Єгови, не опускають руки, а крокують сміливо вперед у виконанні своєї справи, знаючи, що Бог є з ними і, що вони виконують Його волю. Вороги Бога і Його Царства висувають фальшиве звинувачення, що нібито люди, які дають гроші на справу проголошення свідчення про Царство Боже, є корисливими, безбожними людьми. Це звинувачення є не тільки неправдиве, воно ще й підле і підступне. Все золото і все срібло належить Єгові, і Він далі надаватиме все необхідне для продовження Його справи.

Мир і благополуччя

Для заохочення будівничих пророчого храму Господь сказав через свого пророка: “Велич сього останнього храму буде більша, як давнішого, говорить Єгова сил, й на се місце пошлю мир, говорить Єгова небесних сил”. (*Аггей 2: 9*) Господь чинить у цей день саме так. Свідки Єгови бачать, що храм Бога складається з тих, які є в Христі і залишаються вірними до кінця і далі, вони бачать, що Ісус Христос є тепер у храмі і що царський дім має набагато більше слави, ніж храм Соломона. Своїми власними очима останок бачить дуже мало, але очима віри він бачить, що Царство Боже прийшло і що його привілеєм на даний час є служити Царству Божому, проголошуючи, згідно заповіді Божої, післання Його правди.

Мир на землі ніколи не встановиться поміж сьогоднішніми народами землі. “Мир на землі, благополуччя людям” — ось що прийде, з абсолютною певністю, разом з Царством Божим. Коли народився Ісус, небесні війська співали: “Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволення”. (*Луки 2: 14*) Це було пророцтво, його сповнення починається тепер. Ісус Христос, Цар, є присутній, слава Єгови зійшла на вірних членів тіла Христового, які є тепер на землі і через свій царський храм Христос встановить мир на землі. Ця добра звістка повинна дійти до всіх людей, бо вуста Господа виповіли. Одним з імен, яке Єгова дав своєму Олюбленому Синові є “Князь миру”; і Його царювання, яке тепер розпочалося ніколи

не закінчиться. “Бо хлопятко народилось нам — син даний нам; власть на раменах його, а дадуть ім'я йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царству його й миру не буде границь; на Давидовім престолі й царстві він сяде, щоб утвердити й укріпити його судом справедливим від тепер по віки. Ревнива любов Єгови сил се вчинить”. — *Ісаія 9: 6, 7.*

Народи “Християнського світу” неправдиво стверджують, що вони служать Богу; але вони цілий час воюють між собою і нема там миру, хоч вони цілий час гукають “мир, мир”. (*Єремія 8: 11*) Колісниці вживаються як символ війни. Ісус Христос, великий Князь миру, боротиметься за мир і встановить його неодмінно. Господь сказав так пророкувати пророку Захарі: “Я знищу колісницю з Єфраїму й коня з Єрусалиму; воєнний лук буде зламаний. І він [Князь миру, Ісус Христос] оголосить мир народам; і влада Його буде від моря до моря, і від ріки до кінців землі”. (*Захарія 9: 10*) Царство Боже з Христом на чолі обійме цілу землю, і як каже Єгова: “На цьому місці Я встановлю мир”. З того часу пануватиме вічний мир.

Народ прагне благополуччя і миру; і фальшиві пророки серед народів пообіцяли принести благополуччя, але вони без сумніву, помилилися. Інший перекладач такими словами передає цей текст: “На цьому місці я дам благополуччя, оголосив Єгова сил”. (Ротергам). Тривалий мир і тривале благополуччя ідуть поряд. Ніхто з тих, хто любить Бога Єгову, ні на мить не може обманутися, сподіваючись, що будь-який в про-

ваджений людьми лад може принести людям землі мир і благополуччя. Сама, нічим не підкріплена, симпатія до ідеї миру у цілому світі була б проти волі Бога і Його шляху. Ліга Народів є нікчемним витвором Сатани і великим фарсом; Бог пояснив, що Ліга Народів не принесе жодної користі. (*Єзекиїл 8: 9—12*) Мир між Богом та людьми, між людиною і людиною, між людиною і твариною повністю запанує через Царський дім Єгови, прообразом якого був храм Зоровавеля. Якби ж то народ слухав лише слова Божого і вчився з нього, що мир і благополуччя придуть лише через Царство Боже.

Через три місяці і двадцять чотири дні після того, як Аггей почав пророкувати, він знову став перед старійшинами і перед народом і говорив від імені Бога. Той час співпадає з нашим місяцем груднем і був там періодом дощів. (*Єздра 10: 9—13*) За наказом Єгови Аггей поставив перед священниками питання про закон, яким вони мусіли керуватися. (*Аггей 2: 10, 11*) Божий закон визначив, що ті хто входять до числа священників мають розрізняти святе і нечестиве, чисте і нечисте. (*3 Мойсея 10: 10*) Питання, яке підняли, було: “Коли б хто в полі одєжини своєї та ніс посвячене м'ясиво та й доторкнувся полото до хліба, чи до чого вареного, чи до вина або олії, чи до якої небудь їжі, то чи воно через те освятиться? І відказали священники: Ні! (*Аггей 2: 12*) Відповідь священників була правильною і відповідала закону.

Пророцтво цілковито пасує подіям теперішнього часу. Священники так званого “Організованого Християнського світу” неправдиво

стверджують, що нібито вони мають якусь певну силу природну якою вони не можуть пояснити і якою не володіють, перетворити біфштекс у рибу; і, так неправдиво твердячи, шукають самі собі оправдання, коли, всупереч своїй власній забороні, насолоджуються в п'ятницю м'ясом. Так і серед вчителів Слова Божого є такі, які мають себе за таких важливих, що уявляють собі, ніби всяка духовна їжа, яку вони подають народові, має бути доброю вже завдяки їх особистим чеснотам. Вони сприймають себе занадто серйозно і приписують собі те, чим вони не володіють. Вони оправдовують самі себе, кажучи, що теж чинять роботу в ім'я Бога, хоч і не дотримуються Його заповідей. Вони не бачать різниці між нечистою організацією Сатани, бога цього світу і чистою організацією Єгови. Вони стверджують, що є слугами Бога і одночасно беруть участь у неподобствах організації Сатани. Ніхто не може служити двом панам. Сатана та його організація є смертельними ворогами Бога і справедливості. Ніхто не може бути замішаний в погані справи і, одночасно подобатися при цьому Господеві. *(Яків 1: 27)* Ніхто не може вважати себе таким важливим, щоб виконувати будь-яку роботу від імені Господа і при цьому робити правильно. Бог явив свою волю і пояснив, яка дорога є правильною, щоб Йому служити. Іншої дороги нема. Божий народ повинен зробити собі з цього висновки, що Бог вимагає слухняності, і що така слухняність для нього набагато більш приємна, ніж будь-яка жертва. Аггей поставив ще

інше питання: “Потім поспитав Аггей: Коли ж хто станеться нечистим через дотик до трупа, й доторкнеться чого з того, то чи буде воно через те нечисте? І відказали священники: Буде нечисте. І сказав на те Аггей і промовив: Такий же й сей люд, таке й се племя перед моїми очима, говорить Єгова, та й такі й діла рук їх. Що вони в жертву приносять, все воно нечисте”. (*Аггей 2: 13, 14*) Це доказує, що людина сама по собі є нечиста перед Господом, і що можна стати чистим через пролиту кров Ісуса Христа і ласку Божу, яку Він посилає сотворінню, яке має віру і є послухним. Ті, хто йому не служить і не виконує тієї роботи, яку Він наказав чинити, є перед ним нечисті і це є так дійсно, незважаючи на їх пишні одєжі, свячену воду, побожний вигляд чи приємні слова. Бог подарував Юдеям великий привілей — працювати над побудовою Його храму; але протягом шістнадцяти років вони занедбували цю роботу і тому були нечистими. Народу Божому дано великий привілей бути вірними свідками Єгови, проголошувати Його післання і виповідати Його пімсту над організацією Сатани. Будь-які інші справи в ім'я Господа суперечать Його волі і такі справи є нечистими.

Пророк Єгови запропонував потім Юдеям порівняти нестачі, лиха і біди шістнадцяти років їх бездіяльності з благословенням, яке їх чекає, після того, як вони відновлять роботу над побудовою храму. (*Аггей 2: 15—18*) Під час шістнадцяти років бездіяльності Юдеї боялись гніву людей і шукали для себе оправдання, кажучи,

що час для побудови ще не настав. Вони займалися буденними справами, через що Бог не надсилав їм свого благословення. Але, від того дня, коли робота над храмом була знову розпочата, Господь поблагословив їх і Аггей закликав народ рахувати блага, які їм будуть післані, починаючи з цього дня.

Потім Аггей поставив перед ними ще одне запитання: “Чи є ще в коморі зерно на посів? Досі ні виноградина, ні фіговина, ні гранатина, ні маслина не родили в вас, а з сього дня я буду благословити”. (*Аггей 2: 19*) Тоді не було зерна в коморах, бо якраз була пора дощів. Час збирання врожаю ще не прийшов, але це був якраз вдалий час, щоб порахувати благословення Божі, як докази прихильності Бога і обдумати, що Господь міг би ще для них зробити, якби вони були вірними і що їх чекає в майбутньому, якщо вони надалі будуть вірними. На ці речі вказано в пророцтві, щоб закликати народ Божий бути разом, в одному союзі, з тими, хто стоїть за Бога і зрозуміти, що Його робота має бути тісно пов’язана з побудовою Божого храму, бо Царство Боже вже настало. Робота по розповсюдженню післання про Царство Боже є для народу Божого не тільки привілеєм, а й абсолютною необхідністю для кожного, хто хоче досягнути ласки Божої. (*Псалма 29: 9*) Бог Єгова поблагословив свій вірний народ на землі, особливо після 1922 р., бо з того дня він пробудився до правдивого розуміння його привілеїв та обов’язків по проголошенню правди про Царя та Його Царство.

Велике потрясення

В гой самий день Бог наказав пророку Аггею знову виступити перед народом і оголосити; “Промов так до Зоровавеля, правителя Юдейського: Потрашу небом і землю, поперевертаю царські престоли й зітру потугу царств невірних; поперевертаю колесниці й тих що на їх їдуть, і попадають коні й ті, що сидять на їх — кожний од меча в ближнього (інший переклад: свого товариша, ближнього, брата)”. (*Аггей 2: 21, 22*) В цьому пророцтві Бог показує своєму останку, який є тепер на землі, що він незабаром знищить організацію Сатани. Велике потрясення почнеться в перші дні царювання Ісуса Христа, після побудови храму. Поки не настав цей великий час горя у цьому світі, Єгова показує своєму вірному народові, що може статися і чим це закінчиться.

Сатана створив на землі потужну організацію. Її політичні, релігійні і комерційні елементи утворюють панівні владні групи, і вони пригноблюють народ. “Колісниці і ті, хто на них їздить” символізують очевидно військові сили і бойове спорядження (зброю), які розрослися до страхітливих розмірів, що самі правителі держав охоче позбулися б їх, якби могли. Це все буде повністю знищене в Армагедоні. Всі ці пророчі структури вишикувалися сьогодні в бойовому порядку проти Бога, Його Царства і Його вірного народу. Великий будівничий храму Ісус Христос, прообразом якого був Зороваель, поведе наступ на ворога і його збройні

сили і вийде з цього бою абсолютним переможцем.

Це пророцтво має сповнитися безпосередньо після закінчення спорудження царського дому Божого, прообразом якого був храм Зоровавеля. Зі Святого Письма та правдивих фактів ми черпаємо велику кількість доказів про те, що Господь Ісус Христос мусить спочатку збудувати храм Господній, перед тим, як знищить організацію Сатани; потім докази свідчать, що Він щойно прийшов до свого храму, і що, починаючи з 1918 р. Він вершить свій суд, спочатку над тими, котрі належатимуть до дому Божого. Коли це буде зроблено, і коли всі камені величного і славного храму будуть знаходитись на належному їм місці, тоді розпочнеться битва великого дня Бога Вседержителя. Це буде бій до остаточного кінця; Божий воєначальник переможе, і як “Князь миру” запровадить на землі вічний мир. Володіючи цим запевненням Бога, вірний останок правдивих свідків Божих відкидає геть всілякий страх і іде вперед зі своєю справою видачі свідчення про Царство Боже, повний сили, мужності і радості. Це є причиною того, чому вірні ідуть від дому до дому, щоб принести людям правду.

Зоровавель є прообразом ‘обраного слуги’, який має благословення Бога, і який є образом на Ісуса Христа і вірних аж до смерті Його послідовників, що йдуть по Його стопах. Для піднесення духу цих вірних свідків пророцтво Аггея продовжується такими словами: “Того дня, говорить Єгова сил небесних, возьму тебе Зоробабелю Салатіїленку, слуго мій, говорить

Єгова, й держатиму тебе, як перстень печатний; я бо вибрав собі тебе, говорить Єгова сил”. (Аггея 2: 23) Це є ще одним доказом того, що храм Зоровавеля був пророчим, і що пророцтво повністю сповниться ’в той день війни і битви’, коли Господь скине ворога на землю. — *Псалма 24: 8; Одкриття 19: 11—21.*

Побудова храму Юдеями під керівництвом Зоровавеля була прообразом роботи останку, який тепер є на землі і активно працює в організації Єгови під керівництвом Ісуса Христа. Так як представники Сатани намагалися посварити образний народ Божий, так сьогодні “Організований Християнський світ”, який нібито, молиться до Бога, але в дійсності є знаряддям диявола, зі всіх сил бореться проти справи побудови храму Божого, яку виконує народ Божий. Безбожні знаряддя Сатани зловживають Біблією прикриваючись нею або маскуючи свої ганебні комерційні махінації; при цьому вони зі злими намірами звинувачують свідків Єгови, що нібито вони займаються корисливими справами. Ворог шукає способів, щоб спинити свідків Єгови, через це багато з них були арештовані і ув’язнені; і суддівські чиновники ворога не пропускають нагоди, щоб в розпалі збудження висловити погрози на адресу Бога Єгови та Його Царства, Єгова відплатить за це свого часу. Для заохочення своїх вірних свідків, що живуть тепер на землі, Господь каже: ’Я візьму тебе, мій вірний слуго, і зроблю тебе печатним перстнем’. Це означає, що Єгова в день, в якому ми сьогодні живемо, зверне особливу увагу на своїх вірних слуг. Господь зробить це

для: класу свого “слуги”, щоб все живе на землі знало, що Єгова — Бог, і що Він має небагатьох обраних на землі, які дотримуються Йому вірності. Перстень з печаткою, що одягається на палець, вживається в пророцтві як прекрасний символ. В Мініатюрній Біблії текст перекладено так: “В той день... Я Тебе... візьму і одягну як перстень з печаткою [на свій палець]”. Цей символ має довести класу слуг, останкові, що вони повністю посвячені Богові і Його Царству і будуть брати певну участь у оправданні Його імені. (2 *Мойсея* 28: 11, 36) Перстень з печаткою є знаком, що відрізняє і символізує вірних. (1 *Мойсея* 38: 18) Це може також означати, що останок відзначений як частина організації Єгови і отримав Божу за поруку вірності. Перстень з печаткою використовується, щоб ставити печатку на документах, і це може означати, що останок нестиме ім'я Господа в храмі. (*Одкриття* 3: 12) Печать Всевишнього є ще одним доказом того, що Єгова є Богом і що клас слуг повноправно Його представляє. — *Одкриття* 14: 1.

Це є ще один доказ того, що Зоровавель був прообразом царського Божого дому по порядку Мелхиседека. Оскільки перстень з печаткою є символом повноважень, це показує що клас “обраного слуги” використовується Єговою, щоб зв'язати і скріпити правду: “Хіба се не сховане в мене, не запечатане в коморах моїх? ” (5 *Мойсея* 32: 34) “Завяжи ж се свідчення, й запечатай об'явлення при учениках моїх”. (*Ісаія* 8: 16) Оскільки останок є частиною “слуги”, Єгова каже до нього: “А мої свідки, — говорить Єгова — ви й слуга мій, що я його вибрав, щоб

ви знали й вірили мені та й зрозуміли, що се — Я; передо мною не було Бога, та й опісля не буде”. (*Ісаїя 43: 10*) Вірність останка є тим, що приносить йому прихильність Єгови. Ці свідки без жодної користі для себе слідувають за Христом; тому Ісус каже: “Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили, й увірували, що я від Бога вийшов”. (*Йоана 16: 27*) Ім’я Єгови буде оправдано і ті, хто дійсно Його любить, будуть збережені і братимуть участь у прославленні імені Всевишнього.

Храми, збудовані Соломоном, Зоровавелем та Іродом давно вже зруйновані і їх слава давно пройшла. Ці будови були пророчими картинами великої будівлі, яка буде споруджена в майбутньому. Те, що збудовано недосконалими людьми, може вистояти лише короткий час, і славу людей і їх творінь можна порівняти з в’янучою квіткою. Те, що збудував Бог Єгова, існуватиме в віках, сяє вічно своєю славою і є честю для Його імені. Пророку Езекиїлу Бог дав видіння про великий, збудований на горі дім і про місто на південь від гори. Хто тепер на землі любить Бога і радісно дивиться в той час, коли Царство Боже справедливості, без жодних обмежень пануватиме на землі, роздивлятиметься з глибоким інтересом храм, який побачив Езекиїл і описав у своєму пророцтві і вивчатиме його значення.

Голова 12

ЦАРСЬКИЙ ДІМ

(Езекиїла, голова 40 до 48)

Бог Єгова є віковічним Царем, отже безконечним Владикою. “Єгова же справдешний Бог, се живий Бог й віковічний цар. Од гніву його тремтить земля, і погрози його не здоліють видержати народи”. (*Єремія 10: 10*) Він є Бічний, Бог порядку; Він має організацію в вічності, яку ми, не змігши знайти кращої назви, називаємо її універсальною організацією. Своїм словом Він дає зрозуміти, що за Його наказом з Його універсальної організації “без допомоги людських рук” має утворитися організація, головою якої буде Він сам. Ця головна організація, згідно його слів, називатиметься ще інакше: пануючий або царський дім.

Сатана противник Єгови, теж створив свій власний дім або свою організацію і сам поставив себе на чолі і ця організація наповнена нечестивим беззаконням. Вона складається як з невидимих, так і з видимих частин, тому їх називають “небо і земля”. Сатана і його зіпсовані ангели утворюють невидиму складову частину,

в той час, як народи землі, керовані беззаконними мужами, є видимою частиною його організації. Єгова вилле всю свою лють на цілу організацію Сатани, і жодна з частин цьої мерзеної організації не буде спроможна, як пророк Єремія вже засвідчив вище, встояти перед гнівом Всесильною. Єгова не перешкоджав Сатані створювати його беззаконну організацію, Він, навпаки, дозволив їм існувати протягом багатьох століть, аж поки не прийде назначений Богом час, щоб проявити свою переважаючу силу і створити собі вічне ім'я, — *2 Мойсея 9: 16*.

У назначений Єговою час безумство Сатани буде видимим для всіх сотворінь. Незабаром Єгова використає свій могутній 'камінь, який він витесав зі своєї гори (своєї універсальної організації) без допомоги людських рук', щоб розбити організацію Сатани і розвіяти як сміття за вітром. (*Даниїл 2: 45*) Цей могутній камінь є головним наріжним каменем Сиону. Після того, як Бог допустив, щоб Сатана переслідував його "камінь" аж до крайності, Він возвисив його і дав йому ім'я понад всі імена і заповів, щоб все живе схилялося перед ним, — *Филипян 2: 9—11*.

Єгова збудував свій царський дім, щоб жити там або щоб створити там місце збору для себе і сотворінь, послухних йому. Кількість членів його царського дому обмежена, і кожен з них має бути переможцем. Ісус Христос, голова цього царського дому, переміг ворога і кожен з членів цього дому мусить зробити таке ж. "Се глаголив я вам, щоб у мені в покій мали. У світі горе матимете, тільки ж бодріться: я побідив

світ”. (Йоана 16: 33) ”Хто побідить, зроблю його стовпом в храмі Бога мого, і вже не вийде геть; і напишу на ньому ім’я Бога мого, і ім’я міста мого, нового Єрусалиму, сходящого з неба від Бога мого, і ім’я моє нове”. — *Одкриття 3: 12.*

Ворог та його організація зроблять останню розпучливу спробу протистояти організації Єгови, вони однак, не будуть переможені: “Ці проти Агнця воюватимуть, і Агнець переможе їх, бо він — Владика над владиками і Цар над царями і ті, що з ним, вони покликані, і вибрані, і вірні. (*Одкриття 17: 14*) Треба сподіватися, що цій важливій складовій частині організації Єгови буде приділено в його словах багато увага, так і сталося. Єгова спричинив те, що вже задовго до цього часу, було створено багато пророчих картин і образів і всі вони були зроблені для того, щоб допомогти і підкріпити останок, що є тепер на землі.

При створенні пророчих картини, що вказують на царський дім, Єгова використав Ізраїльський народ, він використав теж Навуходоносора як знаряддя для знищення цієї нації, бо вони поламали угоду з Богом і приєднались до сил ворога. У 617 р. до н. Хр. Бог, через Навуходоносора, царя Вавилону віддав Юдеїв у полон, серед них був тоді пророк Езекиїл. Через п’ять років у 612 р. до н. Хр. Єгова дав пророку Езекиїлу видіння про свою велику організацію і наказав йому записати про неї пророцтво. Через шість років, це було у 606 р. до н. Хр. Єрусалим був зруйнований і храм, збудований Соломоном, був спалений. Потім, а саме у 592 р. до н. Хр. пророку Езекиїлу було дано

видіння і йому було наказано записати пророцтво про справжній храм або царський дім Єгови. Пророку Езекиїлу було тобі приблизно п'ятдесят років і він знаходився разом з іншими Юдеями у вавилонському полоні. Приблизно через п'ятдесят шість років, у 536 р. до н. Хр. почалась робота над храмом Зоровавеля. Ця робота протягом шістнадцяти років не проводилась, але нарешті у 515 р. до н. Хр. була завершена. Приблизно сімдесят сім років пройшло з часу видіння і пророцтва Езекиїла про храм, до часу, коли побудова храму в Єрусалимі була закінчена; храм потім був зруйнований. Пророцтво Езекиїла про храм, отже, говорило про щось значно важливіше, ніж збудована людиною будівля.

Сорокова галова пророцтва Езекиїла починається словами: “У двадцятому ж році нашої неволі, на початку року, десятого дня в місяці, а чотирнадцятого року по збуренню міста, того самого дня спочила на мені рука (сила) Єгови та й повів він мене туди”. (*Езекиїл 40: 1*) Після пророцтва про царський дім Езекиїл виголосив ще одне пророцтво. Це предсказання що записано у 29: 17, було виголошене на двадцять сімий рік неволі і заповідало, що Єгова чинитиме руками свого великого Уповноваженого над Єгиптом, який представляє організацію Сатани. Єгова наказав своєму пророкові Малахії вістити, що буде зроблено післанцем Божим, Ісусом Христом, і це називається “підготовкою дороги перед Єговою”, якою цей післанець, Ісус Христос, прийде просто до храму Божого. (*Малахія 3: 1*) З св. Письма зрозуміло і підтвер-

джується фактами наведеними з одинадцятій голові, що Ісус Христос, післанець Єгови у 1918 р. прийшов до Його храму, але правдиві послідовники Ісуса Христа на землі не помітили цього аж до 1922 року. Відтоді правдивий народ Божий довідався, що Ісус Христос прийшов до храму Божого, щоб вершити суд і очистити священницький клас Єгови. Ця справа очищення правдивих сипів Левія мусіла бути завершена і правда про прихід Господа мала бути проголошена перед тим як Господу буде принесена жертва в ім'я справедливості. (*Малахія 3: 2, 3*) Звідси випливає, що справа очищення священницького класу не проводилася до 1922 р. Раніше, ніж у 1922 р. представлений в Езекиїлі клас не міг зрозуміти про виконання видіння Езекиїла. Хоч з 1917 року починаючи, чинилися спроби дати пояснення баченого Езекиїлом храму, то не було тоді жодної живої істоти на землі, яка могла б зрозуміти видіння.

Видіння було дано пророку Езекиїлу на початку року, це було в місяці Нісан, який згідно із заповіддю Божою, був на початку року, (*2 Мойсея 12: 2*) Це сталося на десятий день місяця, тобто точно в той день, коли приготівлялося пасхальне ягня. (*2 Мойсея 12: 3*) Це був той самий день року, коли Ісус ввійшов у місто Єрусалим, і Юдеям було дано Царя і закладено цим камінь; Ісус був Царем, хоч Юдеї Його і відкинули. (*Маттея 21: 42*) Це був теж той самий день року, коли Ісус пішов до храму в Єрусалимі, вигнав звідти крамарів і тих, що зловживали домом Господнім, використовуючи його собі на користь, і сказав; “Візьміть се

звідсіля; не робіть дому Отця мого домом торговим”. (*Йоана 2: 16*) “І рече до ник: Писано: Дом мій дом молитви зватиметься; ви ж його зробили вертепом розбійників”. — *Маттея 21: 13*.

Єрусалим був прообразом “Християнського світу”, і він був розбитий під час світової війни, що почалася у 1914 р. Через чотирнадцять років після початку війни, у 1928 р. сталося так, що Єгова дав своєму народові на землі розуміння значення Його організації, так як вона образно змальована в першій голові пророцтва Езекиїла; і ця правда була вперше оголошена у 1928 році на конвенції в Детройті. (*Див. Вартова Башта 1928 р., ст. 295*) Світова війна, яка розбила “Християнський світ”, закінчилася у 1918 р. і через чотирнадцять років, тобто у 1931 р. Бог дав можливість зрозуміти всім значення видіння Езекиїла відносно храму. Факти показують, що Езекиїл побачив своє видіння через чотирнадцять років після зруйнування Єрусалиму, про яке він віщував. Відповідно до цього, народ Божий, прообразом якого був Езекиїл, не міг сподіватись, що повністю зрозуміє все перед назначеним Богом часом. Коли, однак йому це розуміння було подаровано, то він знає, що це іде від Бога, а не від людей. Езекиїл ос вибирав собі спеціально дня, щоб пророкувати. Це знаходилося в руці Господній, який цією справою розпорядився і поклав свій дух на Езекиїла. Так само і останок не вибирає сам собі часу, щоб зрозуміти і проголошувати Слово Боже. “Це є день, який зробив Єгова”. (*Псальма 118: 24*) Це є день, який обрав Господь, коли “юнаки...

бачитимуть видіння” і зрозуміють значення великого видіння, даного Езекиїлові. Сила Господа є над класом “Його вірник слуг” і вона робить можливим для них зрозуміти ці справи.

“На одній дуже високій горі”

Єгова використав Езекиїла, щоб оголосити всім пророцтво, яке тепер, в останні дні, починає збуватися. Те, що побачив Езекиїл, було лише образом, воно не було зразком, а пророцтвом. Тому ми тут розглядаємо не зразок і копію, а пророцтво і його сповнення. “У Божих видивах переніс він мене в Ізраїльську землю й поставив на дуже високій горі; з полуденного боку виднілось на ній щось таке, наче будівля якого міста”. (40: 2) В той час Езекиїл був в неволі і країна Ізраїль була спустошена і такою залишилася аж до кінця сімдесятричного полону. Те, що побачив Езекиїл було “країною... що врятувалася від меча, зібраною з багатьох народів”. (38: 8) Видіння Езекиїла показує його “поставленим в країні”, і це було переказуванням, що посвячений Богові народ у назначений Єговою час буде виведений з Вавилону (організації Сатани), і як його визволений народ буде приведений до Сиону (Божої організації), щоб потім служити Господу Богу як Його вибраний та особливий народ. Езекиїл пояснює, що він бачив, як його було опущено на дуже високу гору. Це був символ гори Сион, “гори дому Єгови” (Ісаїя 2: 2, 3), тобто Божої організації. Це є місце, де 144 тисячі зайняли своє місце разом з Ісусом Христом. (Одкриття 14: 1) Це

видіння подібне до видіння, яке мав Йоан, який з вершини “високої і великої гори” бачив то, як велике і святе місто Єрусалим сходило з неба. (*Одкриття 21: 9, 10*) На вершині цієї гори збудовано храм Божий або царський дім. “Се закон про храм. На верху гори весь простір його навкруги, — місце пресвяте. Се закон про храм”. — 43: 12.

Езекиїл побачив образ храму у святому місці країни [святій частині країни; англ. Біблія] на півночі, а місто було на півдні. (45: 1—6; 48: 15—30) Назва міста — “Єгова — Шаммах”. Як місто, так і храм знаходяться на горі. Видіння показує, що це не стосується точно такої гори в Палестині, і що пророцтво не мусить обов’язково виповнитися на землі Палестини. Святе Письмо не дозволяє припустити, що точно такий храм, який Езекиїл бачив у своєму видінні, буде коли-небудь збудований у Палестині. Видіння було пророцтвом і пророкувало про більший храм, більше місто, збудовані Божою силою.

Езекиїл описує місце, в якому знаходився, як “на дуже високій горі”, куди його принесла рука Господа. Під час світової війни Єгова зберіг своїх вірних від насильства організації Сатани і привів їх у свою організацію і доручив їм багато роботи. Це були частковим оправданням Його імені і було передбачено у видінні Езекиїла, коли він був принесений на дуже високу гору. Бог наказав провести останок через битву в Армагедоні і зберегти його, і це буде подальшим оправданням Його імені.

Із зручного місця на горі Езекиїл побачив чоловіка. “Привів же він мене туди, й я дивлюсь, аж ось, чоловік із виду, наче блискуча мідь. У руці в його була льняна поворозка й тичина до міряння, а стояв він коло воріт”. (40: 3) Мідь є одним із згаданих у св. Письмі благородних металів. Те, що той чоловік виглядав як мідь, говорить про те, що він не був простою людською істотою; а що він був одним з небесних слуг Бога, посланим, щоб виконати певне важливе доручення. Якби істота, яку побачив Езекиїл, була людиною, то не було б необхідності казати, що він виглядав неначе мідь. Те, що він виглядав неначе метал показує його перевагу над людськими сотворіннями. У видінні, яке було послане Йоанові на острові Патмос, він описує Ісуса Христа, як чоловіка; “І Його ноги подібні до блискучої міді, немов в горнилі розпалені і Його голос — як шум багатьох вод”. — *Одкриття 1: 15*.

Чоловік, якого бачив Езекиїл мав “льняний шнурок” і “палку для міряння” в руці. Лєон вказує на справедливість і символічно зображає, що чоловік був там, щоб міряти справедливість. Він мав прилад, щоб міряти обсяг чи глибину, в вертикальному і горизонтальному напрямках, а також висоту і довжину. Чоловік, з приладами для вимірювання стояв при воротах, що символічно говорить, що “суд буде розпочато з дому Божого”. Йоан, якому ангел Господній сказав написати Одкриття, пише те ж, що й Езекиїл; він написав: “І дано мені тростину, подібну до жезла; і стояв ангел глаголючи: Встань, і змір храм Божий, і жертівню, і тих,

що поклоняються в ньому”. (*Одкриття 11: 1*) Господь сказав апостолу написати: “Суд має початися з дому Божого”. (*1 Петра 4: 17*) Далі написано: “І зроблю суд мірою, а справедливість — вагою”. (*Ісаія 28: 17*) Лняний шнур і палка для вимірювання символізують відкриті всім рішення Бога, тобто їх докладне розуміння, з допомогою якого кожен з обраного Богом народу може сам виміряти себе. Вони міряють себе згідно масштабів, встановлених Богом, і інструмент для вимірювання знаходиться в руці післаного з неба післанця. “Бо не сміємо прилічувати або рівняти себе до деяких, що самі себе хвалять; ті, що самі в собі себе міряють і порівнюють самих себе, не розуміють”. — *2 Коринтян 10: 12*.

Чоловік, якого бачив Езекиїл, стояв біля входу в дім Єгови. Його місце там було, мабуть за прошенням Езекиїла підійти ближче і зайти в храм, що зрозуміло мало статися згідно Божих приписів. Клас, представлений Езекиїлом, мав бути у назначений Богом час приведений у Його святий храм.

Храм

На даному етапі для серйозного дослідника можуть стати на допомогу деякі загальні зауваження при вивченні висловлювань Святого Письма про храм. Езекиїл в загальних рисах відобразив обраний Божий народ, останок, який є тепер на землі. Треба пам'ятати, пророку Езекиїлу було дано видіння про храм через чотирнадцять років, після зруйнування Єрусалима.

лиму Вавилоном. Оскільки спустошення Єрусалиму мусіло тривати сімдесят років, воно повинно було тривати ще п'ятьдесят шість років після тою, коли Езекиїл бачив видіння. (2 *Паралипоменон* 36: 19—21) Війна на небі і на землі почалася у 1914 р. і в ній організація Сатани була розбита як на небі, так і на землі. Війна в “Християнському світі” припинилася у 1918 р. Ймовірно, що війна в небі теж закінчилася приблизно в цей час, бо св. Письмо показує, що Ісус Христос у 1918 р. прийшов до храму Єгови. Видіння Езекиїла не подає дати побудови храму. Він побачив його вже готовим. Звідси можна зрозуміти, що час видіння Езекиїла співпадає з часом, коли вірному останку обраного народу Божого було посвячено видіння і значіння пророцтва Езекиїла про храм. Як свідчать докази, Господь у 1918 р. прийшов у храм, і додавши чотирнадцять років ми матимемо 1932 р. Пророче видіння Езекиїла дало впевненість у тому, що народ Божий у певний час знову буде повернутий у свою землю. Це не означає відновлення буквальних нащадків Якова, тобто Ізраїльтян чи Юдеїв. Ізраїльтяни були прообразним народом; повернення у землю стосується Ізраїльтян, представлених Яковом, обраних Богом помазаних членів дому Божого. Ісаїя проповідував: “І станеться того часу: останок Ізраїля й ті, що врятуються з дому Якового, не будуть уже уповати, на силу того, хто їх бив, а покладатимуть надію щирим серцем на Бога, Святого Ізраїлевого. Останок, останок з Якова, навернеться до Бога сильною. Бо, хоч би в тебе, Ізраїлю, було стільки люду, як піску в морі, то

тільки малий лишиться останок, що навернеться до Бога; се бо безмірна справедливість призначила таку погибель”. (*Ісаія 10: 20—22*) Один з синів Ісаїї називався Шеар — Яшуб, що означає “останок навернеться”. Пророцтво Ісаїї стосується, без сумніву, останку народу Божого, а не буквальных нащадків Авраама і Якова. Езекиїл і Ісаія взаємно підтверджують один одного і показують, що ці пророцтва написано, щоб підняти дух останку і підкріпити його, коли він вийшов з організації Сатани і повернувся до своєї землі, в організацію Єгови, щоб молитися там до Господа Єгови в Його храмі та служити Йому. — *Одкриття 3: 12*.

Храм, який Езекиїл бачив у видінні, був споруджений або збудований перед Армагедоном, великою битвою дня Бога, Всемогутнього. Гог, фельдмаршал диявола, веде військо в наступ на останок Божий, що перебуває в храмі Єгови, але Бог охоронить свій народ. “І визнають невірні, що Я — Єгова, освячуючий Ізраїля, як буде святиня моя серед них по віки”. (*Езекиїла 37: 28*). Під час світової війни святиня Божа була зруйнована і туди був приведений останок. Це є причиною того, що спостерігачам було дано дізнатися, що Єгова має на землі свій народ, який цілковито відданий Йому і для якого є радістю бути Мою свідками. Під час битви Армагедон Бог візьме свій народ під особливий захист і схоронить його. — *36: 23*.

Храм Соломона знаходився в місті Єрусалим; храм чи дім, який Езекиїл бачив у видінні і про який тут йдеться мова, знаходився навпаки поза містом, відокремлено від нього, а саме на

півночі міста, на “святому місці”. Пророк Божий явно вказує на храм, який Езекиїл бачив у видінні, коли писав: “Велич сього останнього храму буде більша, як давнішого, говорить Єгова сил, й на се місце пішло мир, говорить Єгова небесних сил”. (Аггея 2: 9) Пророцтво докладніше розглядатиметься в наступній голові цієї книги.

Будівничий

Хто є будівничим храму, якого бачив Езекиїл? Описане пророком видіння показує: що храм не був намальованим креслярського синькою архітектурним планом будівлі, яка пізніше мала бути споруджена згідно з цим планом, а навпаки дім або храм був вже повністю спорудженою будівлею. Післаний з неба післанець був тут, щоб виміряти будівлю, і він виміряв її деталі, що показує, що вона вже повністю була збудована. Вона була сповнена незаплямованою чистотою, була бездоганною і цілковитою священною. Її стан повністю протиставлявся стану попереднього храму, який було зруйновано, бо його було осквернено і занечищено, як це було описано Езекиїлом у восьмій голові. Бог ніколи не допустить, щоб побачена Езекиїлом будівля коли-небудь була занечищена; бо це місце Його пробутку. — 43: 7.

Езекиїл не говорить, хто збудував храм, який він бачив; але інші місця св. Письма показують, що будівничим є Єгова; і що Він наказав спорудити його за допомогою Його Олюбленого Сина, Ісуса Христа. “І скажи йому:

так говорить Господь, Єгова: Ось, муж і ім'я Йому Пагінець, Він виросте зі свого кореня і збудує храм Єгови. Так, Він збудує дім Єгови, і увінчається славою, і засяде й володітиме на престолі своєму, буде ж Він і священником на престолі своєму, і буде рада миру між сим і другим". (*Захарія 6: 12, 13*). Отже видіння Езекиїла представляє пророчим чином "будівництво Божого дому, зробленого не [людськими] руками, вічного на небесах". (2 *Коринтян 5: 1*) "Хіба ж не знаєте, що ви храм Божий, і Дух Божий живе в вас? Коли хто зруйнує Божий храм, зруйнує його Бог: бо храм Божий свят, котрий єсть ви". (1 *Коринтян 3: 16, 17*) "І яка згода [є] церкви Божої з ідольською? Бо ви церква Бога живого, яко ж рече Бог, вселюся в них, і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть мені люди". — 2 *Коринтян 6: 16*.

Споруджена Соломоном будівля храму, а також храм Зоровавеля вже давно зруйновані; і видіння Езекиїла показує, що новий дім є повністю збудований і ніколи не повинен бути осквернений. Це остаточно доказує, що старі "Християнські народи" або "організований Християнський світ", що виник у дні апостола і став фальшивим, облудним паростком на класі храму Божого, буде повністю відрізаний і ніколи не повинен буде мати яку-небудь частку у благословенній Богом організації. "Того часу й на кінській узді надписуватимуть: Єгові. присвячено, тай казани варові в домі Єгови будуть уважатись за священні так само, як чаші перед жертівником. Усякий котел у Єрусалимі й у Юдеї буде присвячений Єгові сил небесних,

і всі, що жертвуватимуть, будуть приходити й брати їх та й у них варити, й не буде з тих часів ніякого Хананея в домі Єгови сил небесних”. (*Захарія 14: 20, 21*) Слід пам’ятати, що Езекиїл мав видіння вже спорудженого храму і тому не можна по праву говорити про “храм Езектла”. Нічого подібного не існує і ніколи не було “храму Езекиїла”. Він лише мав видіння Божого царського дому.

Прихід Господа до Його храму відображається написаним в Езекиїла 43: 1, 2 пророцтвом. У цьому храмі не буде привілейованого місця. У прообразному храмі скриня завіту представляла Божу присутність. Однак тепер Бог сам присутній; тому немає необхідності представляти Його присутність за допомогою якихось предметів. Про цю чотирьохсторонню і живу організацію Єгови у *Одкритті 4: 6, 7* написано: “А перед престолом море скляне, подібне до хрусталу. А всередині престола, і кругом престола четверо животних, повні очей зпереду і ззаду. А перше животне подібне до лева, а друге животне подібне до теляти, а третє животне мало лице, як чоловік, а четверте животне подібне до летючого орла”. (*Див. “Світло”, Том 1, ст. 53*) Храм або царський дім є місцем мешкання Єгови. Ця чотирьохстороння організація зображена в пророцтві Езекиїла (*41: 17—21*) Чотири описані тут живі сотворіння супроводжували Господа під час Його приходу і зображені на стінах побаченого Езекиїлом храму.

Єгова навечно наказав вшановувати важливість справи звільнення через Ісуса Христа, і

кожне коліно повинно схилятися перед Визволителем. На цю справу вказується за допомогою віттаря, який згадується у голові сорок третій у віршах з тринадцятого по вісімнадцятий пророцтва Езекиїла, і йому відведено у храмі належне місце. Це не означає, що старі храмові звичаї, обряди і свята, які пов'язані з виданим через Мойсея законом, будуть буквально відроджені, а це значить, що Божий закон діє незмінно, безперервно і вічно. Він завжди триматиметься свого закону і впроваджуватиме його, і робитиме це за допомогою введення тих речей, які представляв закон Мойсея. У цьому пророчому видінні це без сумніву було представлено з метою підкреслити той факт, що Божий царський дім буде використовуватися для постійного служіння на Його прославлення. Його священство не буде складатися з товариства пенсіонерів, чи бездіяльних почесних членів, а воно завжди служитиме Богу во славу і хвалу, і їх служіння принесе благословення слухняному людству.

Царство

Царство Боже показано так, що храм, вознесено на 'вершині високої гори' (43: 12). Цей дім, або цю будівлю храму Господь назвав "місцем Мого престолу і місцем під стопи ніг Моїх" (43: 7). Це є справедливе царство. "Князю" дано особливе місце, і особливі привілеї в храмі. Він є володарем у Царя вічності у царському домі, (44: 1—3; 46: 1—12) Місто лежить на півдні храму у "священному жертівнику", що посвячений

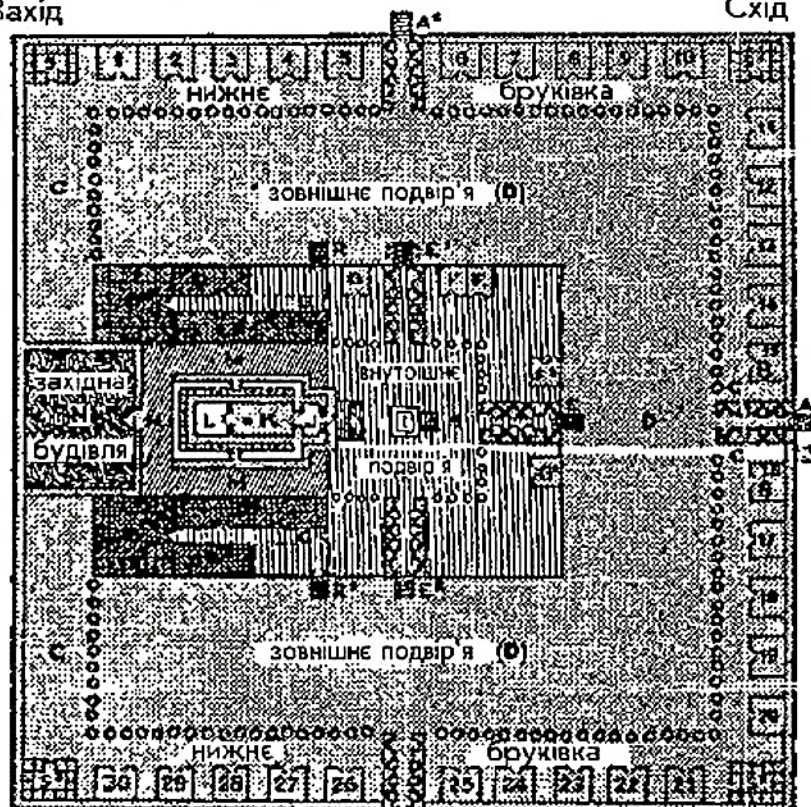
1

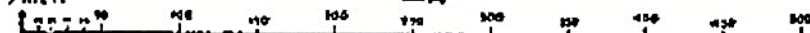
Розріз через Східні ворота і Храм

Захід

Схід

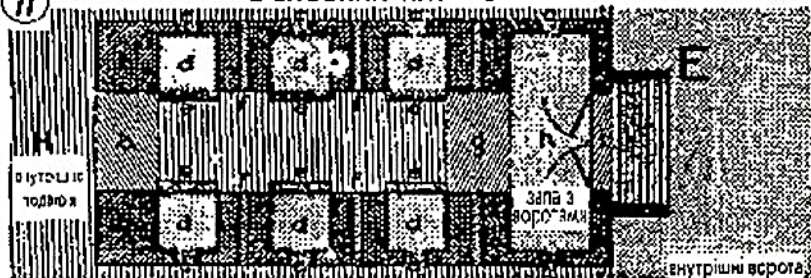

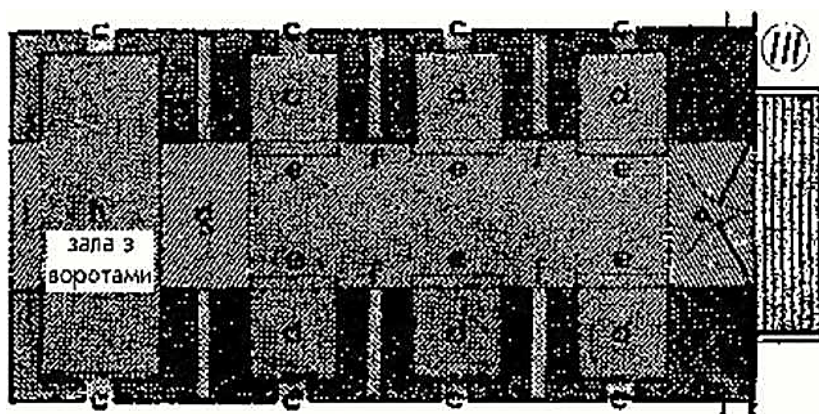
Лісті

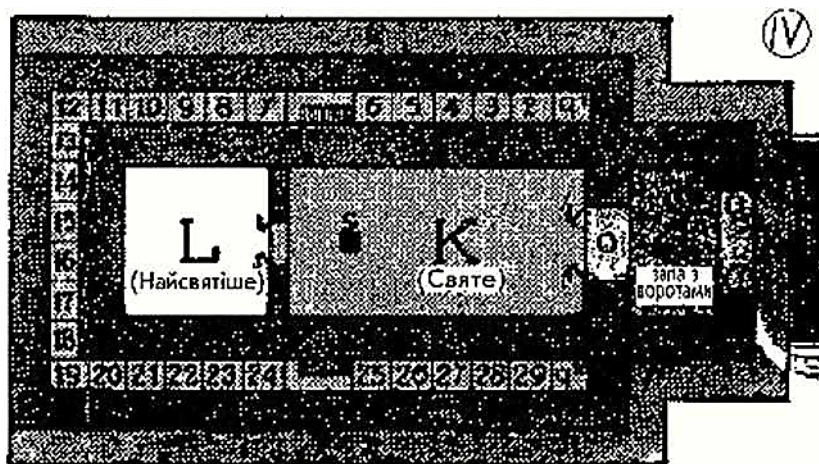
II

Основний план Святині

Зовнішні ворота (А)

Будівля Храму

Жертовник (I)

цільам Єгови. (40: 2; 48: 35) Оскільки місто як частина організації Єгови підпорядковано царському дому або храму, тобто місцю головного управління, то суд проголошується через храм. (44: 1—5) Вказівки і закони повинні виконуватися в домі Господньому, і так тут було прийнято судові рішення про левітів, священників і “князів на усій землі”. Обставина, що післаний з неба післанець або вождь Езекиїла був оснащений мірною палкою і шнуром і докладно вимірював храм, також доказує справу суду.

Спорудження храму перед Армагедоном повинно показувати, що спочатку повинна бути зроблена справа свідчення в ім'я Єгови. Це показано через той факт, що Езекиїл отримав вказівку опублікувати найменші деталі храму. (Езекиїл 40: 4; 43: 10, 11; 44: 5—7) З тієї ж голови виходить, що крім помазанників Божих в країні житимуть чужинці або язичники; і це показує, що народ доброї волі, який ми часто згадували як клас “мільйонів живущих тепер, які ніколи не помруть”, прийде до Царства, “гори дому Господнього” і шукатиме правди і справедливості. Бог наказав записати це пояснення для заохочення і на втіху свого вірного народу, який тепер є на землі і має привілей, приносити плоди Царства на славу Богу. Після цих загальних зауважень ми звертаємо увагу на те, що відбувається між післаним з неба післанцем та Езекиїлом. Людина, що виглядала наче з міді, стояла біля воріт, коли її побачив Езекиїл. “І промовив той чоловік до мене: сину чоловічий! дивись очима твоїми і слухай ушима твоїми, та й бери собі до серця все те, що я

буду тобі показувати; тебе ж то на то й приведено сюди, щоб я се показав тобі; а все, що бачитимеш, звісти дому Ізрайлевому”. (40: 4) Та обставина, що до Езекиїла звернулися як до “сина чоловічого”, показує, що увага звертається не на Езекиїлове ім’я, а що слова привітання спрямовані до перебуваючого тепер на землі останку Божого, як до класу. Це також вказує, що останок побачить початок сповнення видіння, ще перебуваючи на землі; і так воно і є фактично.

Клас Езекиїла, тобто останок Божий, повинен бути на сторожі і не дрімати. Це показано через ту обставину, що Езекиїлу було сказано через небесного післанця тримати відкритими очі та вуха, і спрямовувати свої симпатії на справи Царства, а не на земні речі. Хто небудь може бути посвяченим, народженим з духа Божого і бути покликаним до Царства; однак коли він надто гордий, щоб слухати, його серце запливло жиром і стало товстим; а його очі не бачать тих привілеїв, які йому дано Господом, то це не може подобатися Господу. Однак останок буде насторожі, він тримає відкритим вухо віри і повністю відданий Богу і Його Царству. Якщо ж хтось не є таким слугою Господа, то в той час, коли повинно даватися свідчення він не буде старанним свідком Господа. Свідок повинен вміти належно оцінити той факт, що його найбільшим привілеєм є бути уважним, старанним і виконувати справу Господню з цілковитою посвятою і більшою старанністю, ніж будь-що інше. Соня або той, хто хоче полегшати собі життя, не може подобатися

Богу. Так само як Господь у видінні привів пророка Езекиїла на місце цього видіння, так Він привів останок у такий стан, де їм було дане видіння, щоб показати Його слугам речі, які скоро повинні відбутися. — *Одкриття 1: 1.*

Те, що тепер останок мусить видавати свідчення в ім'я Господа, впливає з того факту, що післаний з неба післанець наказав пророкові проголосити все те, що він бачив в домі Господньому. Езекиїл не повинен був замовчувати відкрите перед ним, а також він не повинен був просто думати про це для свого возвищення. Він повинен був повідомляти ці речі іншим і виявити себе вірним і правдивим свідком для Господа і Його Царства. Те, що тепер від останку вимагається ще більшої пильності і енергійної діяльності, підтверджується такими текстами: “Ти ж сину чоловічий звісти домові Ізрайлевому про сей храм, щоб вони взяли з нього міру, і стали соромитись беззаконьства свого”. (43: 10) “Єгова сказав мені: сину чоловічий! Приймай до серця все й дивись очима твоїми, та й слухай ушима твоїми все, що я говорю тобі про всі установи дому Єгови й про всі закони що до його й приймай до серця твого все про вхід у храм і про всі виходи з святині”. (44: 5) “І глаголе мені: не печатай слів пророцтва книги сієї; час бо близько. Хто зобіжає, нехай зобіжає, і хто поганий, нехай ще опоганюється; і хто праведний, нехай ще оправдується; і хто святий, нехай ще освячується [хай буде ще святіший, примітка]”. — *Одкриття 22: 10, 11.*

Опис дому і його оточення показує, що він не міг бути споруджений всередині міста Єрусалим; це остаточно доказує, що жоден храм, як і той, що описаний Езекиїлом, не міг бути коли-небудь споруджений в старому місті Єрусалимі. “Дивися, ось знадвору храму — мур навкруги, в руці ж у того чоловіка мірильна жердина завдовжки шість ліктів із долонею до ліктя; і виміряв він у тій будівлі одну жердину завширшки, а одну жердину заввишки ”. (40: 5) Стіна утворювала чотирикутник, щоб зробити святиню замкнутим місцем. “З усіх чотирьох боків виміряв він його, Навкруги була стіна завдовжки п’ятсот міряльних тичин, і п’ятсот міряльних тичин завширшки, щоб одділити святе місце од несвятого”. (42: 20) Згідно з цим останнім текстом кожна з чотирьох сторін стіни має п’ятсот жердин; жердина була “шести ліктів із долонею до ліктя”. Отже, стіна на кожній стороні мала 5250 стоп (понад 1600 м), або лише на 30 стоп менше ніж англійська (біля 1609 м). Отже вся стіна включає площу приблизно в квадратну милю ($\sim 2,59 \text{ км}^2$) або приблизно 640 англійських акрів ($\sim 259 \text{ га}$). Це є більша площа, ніж старе місто Єрусалим; отже побачений Езекиїлом храм не міг бути споруджений в межах старого міста Єрусалим.

Стіна проводить чітку роздільну лінію між святим і профаном [не святим], між земними і небесними речами. Вона має на меті тримати назовні тих, хто чинить різні неприємності або розставляють іншим пастки і роблять беззаконні речі. Це показано тут лише символічно. Стіна є захистом від вторгнення необрізаних і нечи-

стих. (*Маттея 13: 41; Ісаія 52: 1*) Інші місця св. Письма показують, що Єгова вислав святого ангела, щоб він служив і оберігав тих на землі, які є Йому відданими. Отже, стіна повинна символізувати цей захист ангелами, які розташувалися навколо народу Божого. “Ангел Єгови пильнує навколо тих, які Його бояться, і він звільняє їх”. (*Псалма 34: 7*) “Бо Він ангелам своїм звелить над тобою берегти тебе на всіх дорогах твоїх”. (*Псалма 91: 11*) Оскільки це священний клас, звершеність якого тут показана, то початок сповнення видіння очевидно припадає на час, коли останок ще є на землі і займається видачею свідчення Ісуса Христа. На цей час свідки потребують Божого захисту від нападок Сатани і його організації, і Єгова оберігає їх за допомогою руки Ісуса Христа. — *Одкриття 12: 17*.

Божа організація є святою, сатанська ж — огидною. Бачена Езекиїлом стіна відповідає стіні, яка оточувала священне місто, яке бачив сходячи з неба Йоан. Ворота були необхідні, щоб дістатися на інший бік стіни, і Йоан описує ворота у стіні таким чином: “Воно [священне місто] мало велику і вишку стіну, і мало дванадцять воріт, а на воротах дванадцять ангелів, і на них написані імена, що с дванадцятьма родами синів Ізраїля”. (*Одкриття 21: 12*) Чоловік з приладдям для вимірювання міряв стіну, і вона була в жердину завширшки і жердину заввишки. Жердина мала шість ліктів кожна в двадцять один дюйм (53, 34 см), що показує, що жердина мала довжину 10, 5 стопнів (3,2 м). Це показує, що стіна була вища ніж людина

середнього зросту, і таким чином місце всередині стіни було повністю відокремленим. Це не була військова стіна, яка будується людьми як захисна, а це була стіна відокремлення.

Ворота Царства

Ворота є засобом для входу в дім. Це показує, що кожен, хто тільки хоче увійти, спочатку повинен вивчити умови цього входу, бо він не дозволений всім без розбору. Це доказується тим, що ангели охороняють вхід до дому. Отже, Езекиїл бачив чоловіка, що підходив до східних воріт. (*Див. мал. 1-4*) “Тоді пішов до воріт, що переднім боком стояли на схід сонця, і піднявсь по сходах. І виміряв поріг у брамі [*мал. III a*]; на одну жердину завширшки, а саме перший поріг [*інш. перекл.: інший поріг; тобто задній або внутрішній*] [III q], та й в другому порозі одна тичина завширшки”. (40: 6) Вимірювання порогу в присутності Езекиїла повинно показати класу Езекиїла, що він повинен швидко наближатися до воріт і увійти в них; і далі — що це він повинен зробити згідно правил. “Силкуйтесь увійти тісними воротами, бо многі глаголю вам шукатимуть увійти, та й не здоліють”. — *Луки 13: 24*.

Як показують вірші з чотирнадцятого по шістнадцятий сорокової голови Езекиїла вхід у ворота був дуже гарний. Дверні косяки [III B] були висотою приблизно 32 м і були прикрашені пальмовими деревами. Це чудово відображало величину хвали Єгови, яку повинні співати ті, хто бажає увійти в Його Царство і стати його

членом. “Благословенні ті, хто живуть у Твоєму домі! Вони завжди славимуть Тебе”. (*Псальма 84: 4*) “Виходьте в ворота Його з хвалою, у двори Його з піснями похвальними. Хваліть Його, прославляйте ім’я Його! ” (*Псальма 100: 4*) “Відчиніть мені ворота справедливості, я увійду ними, прославлю Господа”. (*118: 19*) “Приймай до серця входи до дому Господнього”. (*44: 5*) Сприйнятті Езекиїлом входи повинні навчати тому ж, що і дванадцять воріт, які Йоан бачив у своєму видінні. (*Одкриття 21: 12, 21*) Отже все земне повинно бути залишене поза собою тими, хто входить через ворота. — Див. “Світло”, Том, 2, ст. 249.

Пальма є символом справедливості, а пальмова прикраса образно говорить: Хто сюди входить, повинен увійти під покров справедливості і таким чином він стане признаним будівничим царського дому. “Праведний, як пальмове дерево, розпустить гілля своє, як кедр Ливанський ростиме вгору. Посаджені в домі Єгови процвітатимуть у дворах Бога нашого. Ще в пізній старості будуть плодовиті, ядерні й зелені. Щоб звістити, що Єгова правий. Він скеля моя, і нема неправди в Ньому”. (*Псальма 92: 12—15*) Ті, що входять, повинні бути ‘чесними, як пальмове дерево’. (*Єремія 10: 5, зг. англійської Біблії*). У наступному тексті св. Письма вказується на тих, кого зроблено членами царського дому: “Цей твій стан подібний до пальми, а твої груди до винограду”. (*Пісня Пісень 7: 7*) Вид пальми, названий царською, росте на дуже велику висоту і вона буває висотою від вісімнадцяти до тридцяти метрів. Велична висота дверних стов-

пів робить можливим зображення на них пальми в натуральну величину. Про храм Соломона в 1 книзі Царів 6 голові вірші 29 написано: “А по всіх стінах храму навкруги вирізьбив різьбою херувимів і пальмових дерев і вислих квіток, що з стіни неначе виходили”. Також і в храмі, що його бачив Езекиїл у своєму видінні, було гальмове дерево разом з небесним херувимом. (41: 18) Щоб виміряти поріг, чоловік мав піднятися на сім сходинок. Ці сім сходинок піднімають платформу храмового переднього двору [I-D] над рівнем несвятих речей. Число сім вказує на звершенність або на досягнення повної міри зросту чоловіка в Ісусі Христі, перш ніж увійдеться в храм. — Єфесян 4: 13.

Для оберігання воріт Бог вжив заходів, “Кожна бокова кімната [III—d] має жердину в висоту і в ширину, і [проміжне приміщення] [III—f] між боковими кімнатами п’ять ліктів, а в порозі воріт [III—g] коло передньої світлиці [III—h] в воротах із середини — одна жердина. (40: 7) Опис і розміри цієї бокової кімнати вказують на те, що ворота охоронялися щонайменше трьома вартовими на кожному боці, і на них покладено обов’язок старанно перевірити кожного, хто хоче увійти у двір Господній. ”І виміряв передню світлицю в брамі з середини на одну жердину, а в присінку коло брами виміряв вісім ліктів, стовпи ж його [III— j] на два лікті, а сіни в воротах — виходом у середину. А бокових комор [III—d] у воротах на схід сонця було три по одному боці, а три по другому боці; всі три були однієї міри, а так само й стовпи [III—f] з обох боків однієї міри”.

(40: 8—10) Детальне перечислення вимірів здається, говорить, що той, хто вступає в дім, повинен піддаватися дуже докладній перевірці, перш ніж йому буде дозволено увійти в царський дім Єгови. Над тими, хто шукає змоги здобути місце в домі Єгови, починається суд. (1 Петра 4: 17) “Необрізани і нечисті” не мають можливості дістатися в двір Господній, бо це місце ніколи не можна оскверняти. Обрізання є символом чистоти і святості і представляє чисте серце. “Ми ж бо обрізання, которі духом Богу служимо, і хвалимось в Ісусі Христі, а не в тілі надіємось”. (Филипян 3: 3) Це має означати, що той, хто входить в дім Господа повинен залишити все користолюбство і має бути безмежно відданий Господу Богу як правдивий послідовник Ісуса Христа. “В котрому ви й обрізані обрізанням нерукотворним, скинувши тіло гріхів тілесних в обрізанні Христовому”. (Колосян 2: 11) Одним з найбільших тілесних гріхів є гріх надмірного себелюбства і гордині. Той, хто проявляє такі думки, не буде, як слідує з св. Письма, допущений до входу у двір Господній. Багато знань, красномовність або лагідний вигляд нікому не допоможе. Поставленим Господом біля входів сторожам наказано перевіряти згідно Божих правил серце або мотив входячих. (1 Самуїла 16: 7) “Хто вийде на гору Єгови і хто буде стояти на святому місці Його? Ті, в кого безвинні руки і чисте серце, хто душею не пуститься на лукавство, і не присягне криво”. — Псалма 24: 3, 4.

Єгова не допустить, щоб в Його дім зайшло щось, що не посвячене Йому цілковито і пов-

ністю: “Та й промовив до мене: Сину чоловічий! се місце престолу Мого й місце під стопи ніг Моїх, де житиму серед синів Ізраїля во віки; й не буде вже дім Ізраїлів поганити святого імені Мого, ні вони, ні царі їх, блудуванням своїм і трупами царів своїх на висотах їх. Ставили вони порога свого коло Мого порога й окови дверей своїх коло оков дверей Моїх, так що тільки стіна була між Мною і ними, й поганили святе ім'я Моє гидотами своїми, що їх творили, за що Я й вигублював їх у гніві Мойому”. (43: 7, 8) Його вірні вартові храму у маленьких бокових коморах або нішах постійно були на сторожі і дивилися, щоб ніщо не входило у ворота що могло б занечистити. Ці вірні вартові біля входів займають чесну позицію перед лицем Господа і виконують свої обов'язки з належною оцінкою свого відповідального положення. “Один бо день у Твому дворі кращий над тисячу де-небудь, бажаю краще у порога стояти [охороняти двері: Лютер та ін.] в домі Бога мого, як жити в шатрах беззаконних”. (*Псальма 84: 10*) Це місце св. Письма показує, що від усіх, хто приймає виявлення милості Єгови, по праву очікується глибока повага.

Небесний проводар Езекиїла розпочав найдетальніші вимірювання воріт і бокових кімнат: “І виміряв ширину ввіходу воріт [III—b—b] в десять ліктів, а довжину [інш. перскл.: ширину воріт в тринадцять ліктів. А перед коморами був переділ, границя; мініатюрна Біблія] [III—e] один лікоть завширшки по цьому боці й один лікоть по другому боці, сама ж комора мірою шість ліктів по одному боці і шість ліктів по

другому. Опісля виміряв ворота від даху однієї комори до другої двадцять п'ять ліктів ширини двері проти дверей [III—с—с]. А в стовпах [III—b, f] налічив шістьдесят ліктів висоти у кожному стовпі коло двору й воріт. І від переднього боку ввіходу в ворота до перед нього боку з середини воріт — п'ятьдесят ліктів”. (40: 11—15) Езекиїл знаходився на шляху до храму або Царського дому, і представляв народжених духом Божим і покликаних до Царства, які послідували своєму покликанню і перебувають на шляху до Царства. Ісус пояснив, що деякі з прихильників Царства на шляху туди повинні бути відкинуті Його ангелами, оскільки вони не відповідають вимогам. Докладні точні виміри будівлі повинні щонайменше вказувати, що вимагається від всіх тих, хто вступає в дім Господній, і що кожного, хто не відповідає цим вимірам, буде вигнано. — *Маттея 13: 41*.

Вікна — це місце або отвори для виглядання назовні: “Ось я раз дивився крізь крату в вікно у моїй домівці”. (*Приповідки 7: 6*) “Бо ж мій милий — мов та газель, мов той олень молоденький! Глянь, стоїть він за стіною в нас, у віконце зазирає, і крізь крати поглядає”. (*Пісня Пісень 2: 9*) “І були вікна з кратами [інш. переклади: вузькі] в бокових коморах [III—d] і в їх стовпах [III—f] навпроти середини, і біля виступів стіни [передньої зали, згідно інш. перекл.]; і так були вікна навколо, а на стовпах пальми”. (40: 16) Ці віконця показують, що вартіві або ангели весь час були насторожі і слідкували за тим, щоб жоден несправедний не

увійшов у двір Господній. Сатану і його ангелів було скинуто з небес; ніколи знову ніщо нечисте не зможе потрапити на небо і увійти в Царський дім Бога.

Зовнішній передній двір

Езекиїл слідував за своїм проводарем і зробив старанні і точні записи про його вимірювання. Це певно говорить про те, що останок, який представляв Езекиїл, проявляє смирення, уважно слідує за своїм проводарем, усвідомляє собі те, що від нього вимагає Бог і старанно намагається відповідати цим вимогам. “Тоді привів мене на переднє подвір’я [I—D] а там були світлиці [I—B] й кам’яний поміст навкруги двору; тридцять світлиць [I—B 1—30 1—30] на тому помості. І був сей поміст по боках воріт, після ширини воріт, тільки був цей поміст нижче [I—C]. І виміряв ширину від нижніх воріт до краю середнього подвір’я сто ліктів на схід і на північ. Він виміряв іще довжину й ширину воріт знадвірнього двору, оберненого на північ. [I—A] і на узбіччі світлиці при них, три по однім боці й три по другім боці, й стовпи їх і переділи їх були тієї ж міри, як і в першій брамі — завдовжки п’ятдесят ліктів і завширшки двадцять п’ять ліктів. Вікна їх і переділи їх і пальми їх тієї ж міри, як у брами обернена на схід сонця; й входилось до них сімома сходами, й перед ними переділи. І в середнє подвір’я [I—H] — ворота [I—E] навпроти воріт північних [I—A] і східних [I—A], а наміряв од воріт сто ліктів. — 40: 17—23.

Поміст знадвірнього двору мав сім сходинок заввишки від землі за стіною храму, і це очевидно повинно показувати, що ті, хто знаходиться в зовнішньому подвір'ї, будуть повністю відокремлені від усіх земних справ [річей]. Це подвір'я було місцем, де не левітські роди приходили поклонятися Господу, і де левіти не священники займалися своєю діяльністю. (*Дивись Езекиїл 44: 10—14; 46: 9, 21, 24*) Священники мали наказ, не з'являтися перед очима народу у пасторських одежах в зовнішньому дворі. “А як треба буде їм вийти на зовнішнє подвір'я [I—D], до людей, то здійматимуть одіж свою, що в ній служили й будуть залишати її в святих світлицях, а вдягатись в іншу одіж, щоб святою одежою своєю не приторкатись до людей”. (44: 19) Кімнати або світлиці [I—V¹⁻³⁰], які були розміщені навколо переднього двору, були призначені для левітів несвященників. Це повинно означати, що Бог має для них місце в своїй організації у зв'язку з священництвом або царським домом, однак лише в зовнішніх приміщеннях, а не поблизу Господа Бога, як Його царський дім. Згадана в віршах 17 і 18 сорокової голови мостова було названо “нижня мостова”. Вона возвишалася на сім сходинок над землею за межами стін, але лежала нижче, ніж мостова внутрішнього переднього двору [I—H], яка використовувалася царським священництвом. Ця картина зображає положення “великої громади”. Тоді ж кимось було висловлено думку, що “велика громада” не стане духовним класом. Пророцтво Езекиїла показує, що це припущення є помилковим. Та обставина, що їх місце

розташування лежить на сім сходинках вище від зовнішнього світу, показує, що вони мусять зробитися духовними сотворіннями. Вислів у *Одкритті*, що “велика громада” ’омила свої одежі в крові Агнця’, показує, що вона є признана Єговою, бо вона в часі вирішального випробування доказує свою непохитну віру в пролиту кров Ісуса Христа. “Велику громаду” буде прийнято в Божу організацію, однак вона не стоятиме високо ’на горі дому Господнього’. Вони повинні бути духовними сотворіннями, щоб мати змогу перебувати у зовнішньому передньому підвір’ї описаної Езекиїлом Божої будівлі. Співзвучно до цього у *Одкритті 7 вірш 15* написано: “Тим то вони перед престолом Бога, і служать Йому день і ніч в храмі Його; і Сидячий на престолі оселиться в них”.

“Велика громада” довгий час перебувала в “в’язниці” сатанської організації через тиск, який здійснювали на неї невірні пастирі і внаслідок свого боягузтва. На час великого горя їх буде звільнено з в’язниць, і лише після їх перетворення з людських на духовні сотворіння їх буде приведено в “світлиці” або місця благословення Божої організації: “Вже не будуть голодні ані жадні, ані падатиме на них сонце, ані жодна спека; Агнець, що на середині престола, пастиме їх і водитиме їх до живих джерел вод; і Боготре всяку сльозину з очей їх”. (*Одкриття 7: 16, 17*) “Пастимуться при дорозі по всіх узгір’ях будуть пасовища їх: голоду знати не будуть, ні згаги, не поразить їх ні спека, ні сонце; той бо, що милує їх, буде їх водити й приведе до джерел водних”. (*Ісаія*

49: 9, 10) Членів “великої громади” порівнюють до овець, яких повернуто до кошари Господньої. Езекиїл представляв громаду вірних помазанників, яким тепер показують ці речі, перш ніж вони увійдуть, а саме це відбувається для заохочення помазанників, щоб вони могли вірно і ревно продовжувати доручену їм роботу, і щоб вони тепер приносили їжу класу “в’язнів”. Проводир Езекиїла крокує з ним через поміст зовнішнього переднього двору до південних воріт, щоб він побачив ті розміри. “Він повів мене на південь. І дивись, тут були ворота на південь [I—A²]; і він виміряв їх стовпи і переділи такою ж мірою”. (40: 21) Езекиїл стояв на помості у зовнішньому передньому дворі і розглядав із зовнішньої сторони ворота, що ведуть у внутрішнє подвір’я, і його розміри. Однак Езекиїл не увійшов туди. (40: 27—31) [28 вірш згідно англ. Біблії звучить так: “І він привів мене через південні ворота до внутрішнього подвір’я.] Потім Езекиїла було приведено через нижній поміст до східних воріт, які ведуть у внутрішнє подвір’я. ”І він привів мене східними воротами на середній двір [I—H], і наміряв у сій брамі [I—E] ту ж саму міру”. — 40: 32.

Внутрішнє подвір’я

Внутрішнє подвір’я лежало на вісім сходинок вище, ніж “нижній кам’яний міст”. (40: 31, 34) Це було на одну сходинку більше ніж у сходах, які використовували левіти, коли вони підіймались на нижній кам’яний поміст, приходячи знадвору. Це звертає увагу на вищу і більш

возвишену позицію священництва Божого; на горі дому Господнього, який споруджено “на вершині гори”. (*Ісаія 2: 2*) Єгова нікому не довіряв цю почесну позицію, крім царського священництва, своєму ‘вибраному слугі’. (*Ісаія 42: 8*) Ті, хто знаходиться у цьому внутрішньому дворі, є близькими до Бога Єгови. Відповідно до своїх вимірів це внутрішнє подвір’я є квадратним. “І виміряв у подвір’ї сто ліктів довжини і сто ліктів ширини, було бо чотирикутне, а перед храмом стояв жертівник”. [I—I] (*40: 47*) За цим подвір’ям тужать серця вірних і вони кажуть: “Бажає: лине душа моя до двору Єгови; серце моє і тіло моє радісно взивають до Бога живого”. (*Псалма 84: 2*) Після того, як вони перенеслися в цей щасливий стан, вони говорять: “Щасливий, хто жив в домі Твоім! По віки будуть Тебе хвалити!” — *Псалма 84: 4*.

Післаний для скерування Езекиїла ангел Єгови привів пророка до внутрішнього двору через зовнішні ворота [I—A], “що спрямовані на схід”. (*40: 6*) Після того, як проводир провів пророка Езекиїла через поміст нижнього подвір’я то запровадив його у внутрішнє подвір’я, тобто в двір священників. Отже, Езекиїлу було дано особливий привілей і його було приведено через східні ворота, що він пізніше зміг властиво оцінити, коли побачив, як “слава Єгови прийшла в дім, через ворота, які спрямовані на схід”. (*43: 1—4*) Пізніше Езекиїл зрозумів, що ці спрямовані на схід ворота були замкнені. Прояв милості, виявленої до Езекиїла і яка полягала в проведенні його у внутрішній двір через східну браму, без сумніву означав виз-

нання його вірності як слуги Єгови. (1: 3) Це також пророчо вказує на Божий останок, який представляв Езекиїл, і показує особливий прояв милості Господа, до них, бо вони Йому вірні. Небесний післанець виміряв східні ворота. Особливі привілеї тих, хто мав доступ до внутрішнього двору, були позначені видатними ознаками які згадуються в текстах, що стосуються брами і пов'язаних з нею світлиць: “[Він виміряв] і бокові світлиці і стовпи і переддвірки їх були тієї самої міри. І вікна в їх і в їх коморах були навкруги; довжина п'ятдесят ліктів, а ширина двадцять п'ять ліктів”. (40: 33) Ці комори або світлиці сторожів були призначені для використання вартових або охоронців, які повинні були охороняти браму дому Господнього. Опис і розміри цих сторожових кімнат показують, що вартові старанно перевірятимуть кожною, хто проходитьиме повз них на шляху до дому Господнього, до якого допускаються лише священники. Вони повинні старанно нести варту, щоб затримати будь-якого фальшивого священника. Деякі люди з громади народу Божого на землі здається думають, що це їх обов'язок, вигнати фальшивих пастирів; однак св. Письмо показує, що Господь доручив цю роботу своїм ангелам.

Священник з хобою не допускається приносити жертву згідно із законом Божим, а Божий закон не змінюється. “Промов до Арона і скажи: хто б не був із насіння твого [Арона] в родах їх, що в його хиба є в тілі, нехай не приступає, щоб приносити хліб [їжу] Бога свого; кожен бо, в кого хиба яка, такому не можна приступати,

чи сліпий чоловік буде, чи кульгавий, чи кирпатий, чи нечумазний, або такий, в кого переломана нога, чи переломана рука, чи горбатий, чи миршавий, чи з більмами на очах, чи коростявий, чи лишаюватий, чи з роздавленими яйцями, кожний з роду Арона, священника у кого на тілі хиба яка, не може приступити, щоб приносити огняні жертви Господні, сказа у його, не приступатиме, щоб приносити хліб Бога свого. Хліб Бога свого в святині від великої святощі і від святощі можна йому їсти; тільки до завіси нехай не приступає, і до жертівника нехай не приступає, бо в його сказа на тілі, так щоб не зневажив святині Моєї: Я бо, Єгова, освячую її”. (3 *Мойсея* 21: 17—23) Це повністю підтверджує висновок, що ті, хто слідував Божому поклику до Царства, повинні спершу виявитися вірним у сприйнятті довірених їм інтересів Царства, перш ніж вони будуть вибраними помазаними і зробленими членами тіла Христового. Той, хто слідував поклику до Царства і став прихильником його, але на своєму шляху до нього приєднався до класу “злого слуги”, той буде викинутий сторожами з дворів Господніх; і вони дивитимуться, щоб хтось такий не увійшов до храму.

Брама або входи у внутрішній двір мали стовпи, “і на їх стовпах були пальми”. “Переддвірки [II-h] в їх були на крайній двір, і пальми на стовпах їх по сім і по тім боці; підходу до них на п’ять сходів”. (40: 34) Висота цих стовпів при вході у внутрішнє подвір’я ке подана, але прийнято, що вони — подібно до стовпів зовнішніх воріт — були заввишки шістдесят ліктів. Пальмові прикраси на цих стовпах вказують на

те, що вони були високими — величними. Ці стовпи влучно представляють клас свідків Єгови, які описувалися пророком Господнім як “колони поблизу його [Египту] границь з Єговою”. (*Ісаія 19: 19*) Це є дальшим підтвердженням того, що в пророцтві Езекиїла не раз згадувалося про великі піраміди Єгипту. Свідки Єгови здійснюють свою справу, і ця справа свідчення повинна бути завершена, перш ніж вони дістануть змогу залишитися в храмі. У внутрішньому подвір’ї знаходилася брама проти півдня, і до цих воріт посланець привів пророка. (40: 27, 28) Але Езекиїл увійшов у внутрішній двір не через цю браму. Якраз навпроти цих воріт інша брама з півночі та ще одна на сході вела у внутрішній двір. (40: 23) “І привів мене до [внутрішніх] північних воріт [I—E¹]. І виміряв їх тією ж мірою”. (40: 35) Опис північних воріт є таким самим, як і східних. Було сказано, що лише біля північних воріт ’обливалися вогняні жертви’. Це припущення не підтверджується іншими місцями Святого Письма. У тридцять восьмому вірші цієї голови вживається слово “брами”, що показує, що тут ідеться про більше ніж одну браму: “Була також світлиця [акгл. Біблія: світлиці] (I—G,G¹) з увіходом до неї у стовпів брам; там обмивано жертви на всепалення”. (40: 38) Божий закон, яким регулювалася жертвна служба, Його народу звучав так: “І привів ще барана на огню жертву, і положили Арон і сини його руки свої на голову барана. І заколов його, і побризкав Мойсей крові на жертівника з усіх боків, а барана поділив на частки, і воскурив Мойсей голову і частки і жир; а тальбухи і ноги виполоскав у воді. І пустив

Мойсей димом усього барана на жертівнику: се було жертвопалення про любі пахощі, огняна жертва Єгови, як заповідав Єгова Мойсеєві”. — *З Мойсея 8: 18—21.*

Жертва хвали

Закон, що регулював всі процеси в храмі, який бачив Езекиїл, пояснені в *Езекиїла 46: 12*: “А коли князь по щирості своєї схоче принести всепалення чи подячню жертву Єгови, так мають відомкнути йому браму, повернену на схід сонця, і він упорає свій принос і подячню жертву так само, як він упорав суботнього дня”. Обов’язком князів стало приносити жертви. (45: 17) Що представляють ці вогняні жертви у зв’язку з царським домом? Жертвопалення було “любими пахощами... вогняними жертвами Єгови”, і очевидно, відображали шлях помазанників Єгови, яких було 144 тисячі і які брали участь в стражданнях Ісуса Христа проводиря їх, і які внаслідок їх вірності як свідків Єгови під час проголошення Царя і Його Царства пройшли мимо них. Оскільки вони йшли цим шляхом, їх піддавали багатьом вогняним випробуванням і зневазі, але їх терпелива настійливість і їх вірнопіддане послухання законам Господа Бога є “любими пахощами Єгови”. Вони стоять перед Ним завдяки заслугам їх проводиря Ісуса Христа, і їх жертви приносяться ним на користь членів Його тіла.

Така принесена Господу вогняна жертва повинна бути чистою, тобто очищеною обмиванням у воді правди. Ісус Христос самовідречено

підкується про інтереси своїх вірних послідовників, “щоб освятити її очистивши купівлю води у слові, щоб поставити її перед собою славною церквою, що не має казки або пороку чи чогось такого, а щоб була свята і непорочна”. (*Єфесян* 5: 26, 27) Оскільки вони очищені словом, вони ясно бачать різницю між “нечистим”, тобто сатанською організацією, і “чистим”, або організацією Господньою.. Ці члени Христа — не свідки Єгови і вони проголошують післання миру і благоденства. Вони разом підіймають свої голоси, тобто вони гармонійно проголошують післання хвалення Єгови. Їх слід обмити і очистити. “Ідіть, ідіть же, виходьте звідти! Не торкайтесь нечистого, виходіть з посеред нього, очистіть себе, ви, то носите посуду Господні! ” (*Ісаія* 52: 7—11) Це обмивання відбувалося з боку воріт хвали Єгови.

Єгова одкриває своїм послушним дітям значення свого Слова, і цим словом вони очищаються і повністю відділяються від сатанської організації. Вони мають лише одну ціль, а це чинити волю Господню. Вони відмовляються погодитися на який-небудь компроміс з будь-якою частиною сатанської організації, чи то через замовчування, щоб не шокувати кого-небудь з організації Сатани, чи то через уникання відокрити сатанську організацію. Вони не зупиняються перед проголошенням всіх постанов Господа, як Він їм звелів, бо вони впевнені, що їх доручення і повноваження ідуть, від Бога. Вони вступають в дім Єгови через ворота хвалення Його святого імені, тому вони кажуть: “Відчиніть мені ворота справедливості, я увійду

ними, прослаблю Єгови. Ось ворота Господні, праведники увійдуть ними”. (*Псалма 118: 19, 20*) Вони бачать, що храм Божий складається з Його прихильників, і що Ісус Христос є наріжним каменем храму, який був відкинутий тими, які спочатку мали нагоду бути послухними Боту і увійти в Його передні двори. Вірні радо переносять усі наруги, які падають на голови всіх тих, хто викриває Сатану і його організацію, і вони співають хвалу Єгові. Тоді як вірних було приведено в дім Господній, вони чітко зрозуміли свої привілеї, і вони кажуть: “Буду прославляти Тебе, Ти бо вислухав мене, і стався спасенням моїм. Камінь, котрого відкинули будівничі, угольним каменем стався. Від Єгови се сталося і дивно се в очах наших, це день, що сотворив його Єгова і радуймося і веселімся в ній”. — *Псалма 118: 21—24*.

Заколювання жертв відбувається біля північних воріт [I-E¹], однак виглядає там наче обмивання їх відбувається і біля інших виходів. “А в переддвірку в брамі два столи по сім боці і два по тім боці, щоб класти на них [інш. перекл.: щоб заколювати] заколені жертви всепалення та жертви за гріх і провинні жертви, [дослівно: щоб на них заколювати жертви всепалення примітка Ельберфельдської Біблії]. І в надвірньому боці на північній стороні що до йдучого до входу у ворота [інш. перекл.: на північній стороні; коло північних воріт] було два столи і по тім боці коло передвір’я в брамі два столи; чотири столи по сій руці і чотири столи по тій руці по боках воріт: усіх вісім столів, що на них клали заколені жертви [інш.

перекл.: що на них заколювали]” (40: 39—41) Закон Єгови не може бути суперечливим, тому ми повинні зробити висновок, що столи для заколювання жертв були поставлені лише біля північних воріт, бо в законі сказано: “І заколе його на північному боці жертівника перед Богом, і набризкають сини Аронові, священники, крові його на жертівника з усіх боків; і розітне його на частини, і покладе їх священник вкупі з головою і жиром на жертівнику на дровах, се є на вогні, що на жертівнику. Тельбухи і ноги повиполіскує в воді, і принесе священник усе це, і пустить димом на жертівнику, всепалення се, огняна жертва, похощі любі Єгові”. — *З Мойсея 1: 11—13.*

Здається, що наступні слова пророцтва також стосуються північних воріт: “І чотири столи на порання коло всепалення були з тесаного каменя, завдовжки півтора ліктя і завширшки півтора ліктя, а заввишки один лікоть, на їх кладено знаряддя до заколювання всепаленої жертви і інших жертв”. (40: 42) “І гаки, [планки] на одну долоню приправлені до стін у будівлі навкруги, а на столах кладено жертівне м’ясо”. (40: 43; *паралельна Біблія*) Описане тут знаряддя для жертвоприношення знаходиться не біля воріт, що вели на зовнішнє подвір’я левітів, а біля внутрішніх воріт [I—E¹], які ведуть у передвір’я царського священництва. Той, хто приносить жертву, є князем. “Ворота” представляють прихід до Господа з похвалою, і оскільки ці знаряддя жертвоприношення були розташовані біля північних воріт, здається, що ці дві речі повніші відображати жертву хвали Єгові.

Ця жертва хвали є взаємозв'язана з угодою відносно Царства і є шляхом до царського дому Єгови. Це жертвування передусь входу в царський дім. “Тим же оце вийдімо до нього осторонь стану, дізнаючи наруги його. Не маємо бо тут сталого города, а того, що буде шукаємо. Тим оце через нього приносимо жертву хвалення без перестанку Богу, а це єсть овоч уст, що визнають ім'я Його”. (*Жидів 13: 11—13*) Це точно співпадає з *Псальмою 118: 19, 20*.

З приходом Ісуса Христа до храму Єгови почалося збирання вірних з усіх кінців землі. (*Псальма 50: 5*) Господь збирає до себе вірних, (*2 Солунян 2: 1*) “Так ворітьми свого міста входитимуть царі і князі, що сидять на Давидовому престолі, що їздитимуть колесницями і кіньми, вони й князі їх, Юдеї й осадники Єрусалимські, й город сей буде люден повсякчасно. І приходитимуть із городів Юдиних і з околиць Єрусалимських, і з землі Беняминової, і з поділля, із гір, із полудня, та й приноситимуть усепалення і мирні жертви й жертви хлібні й кадило у дім Єгови”. (*Єремія 17: 25, 26*) Це предсказання Єремії сповнюється в основному щодо тих, хто покликаний до Царства Божого, і вони повинні увійти в дім Господній, принісши свою жертву хвали.

Довгий час — рахуючи за людськими мірками — Божий народ видавався покинутим; але повинен був настати час, коли Господь збере до себе всіх тих, хто вірно очікував. “Так говорить Єгова: на тому займищі, що про його мовляєте: Спустошено воно, ні людини, ні скотини, — по городах Юдиних та по улицах Єру-

салимських, що запустили, стали без людей, без осадників і без скоту, — буде знов чути радісний і веселий гомін, співи молодому князеві й молодій княгині, голоси мовляючих: Хваліте Єгови Господа сил, благий бо Єгова і віковічна ласка його, та голос приносячих жертви подячні в домі Єгови; бо я приверну полонян сієї землі до давного стану, говорить Єгова”. (*Єремія 33: 10, 11*) Народ Божий бачить тепер на фактах, як сповнюється це пророцтво, що вірний останок увійшов в ласку Господню, після того як був звільнений з полону сатанської організації і приведений в організацію Єгови. Так само як Господь прийняв міри для обходження з жертвами для храму, так само сьогодні Він вжив широкі заходи при сповненні пророцтва відносно прообразного храму для принесення жертви хвали Його імені. У зв’язку з цим Він звелів збудувати друкарні для опублікування свого післання, дозволив використовувати радіо та інші засоби, щоб дати можливість своїм вірним свідкам передавати від дому до дому це післання, і таким чином Він сказав людям з радістю оспівувати Його святе ім’я. — *Ісаія 12: 3, 4*.

Зображення храму дано особливо для заохочення живучого тепер на землі вірного останку. Дуже детальний опис показує ті широкі і повні заходи, які Єгова здійснив, для свого народу, щоб він став його свідком і міг взяти участь в оправданні Його імені. Точний опис також вказує на ті вимоги, які Господь ставить до свого народу, а також на старанність, з якою останок повинен виконувати Його заповіді. Рішуча і

непохитна поведінка свідків Єгови показує іншим, що тепер Єгова має на землі клас людей, які є Йому вірні і віддані і які зберігають свою чистоту. Слід пам'ятати, що основна мста цього свідчення з точки зору Бога полягає в тому, що 'вони повинні знати, що Я, є Єгова'. Кожен, хто входить в Царський дім і стає частиною цього дому, повинен іти предписаним Богом шляхом, а не іншим. Всі вони входять з жертвами хвали Єгові, і кожен з них буде продовжувати вічно оспівувати славу Всевишнього. (*Псальма 29: 9*) Господь вчинив заходи у внутрішньому переддвір'ї для співців. "З надвору середньої брами [I—E¹] були [дві] світлиці про співаків [I—F, F] і на середньому подвір'ї; з боку північних воріт одна обернена передом на полудень [південь], а друга з боку полуденних воріт обернена передом на опівніч [північ], Також була одна [I—F¹] на стороні воріт проти ранку [сходу] [I—E]; вона була обернена передом на північ". — 40: 44; Цюріхська Біблія; порівняй примітки Ельберфельдської Біблії.

Згадані тут кімнати або світлиці предназначені для співаків, не є тими самими, які були виділені для охоронців воріт. Як "світлиці співаків у внутрішньому дворі" вони були розмішені у середньому переддвір'ї і отже призначені для виключного користування священників. Це поза всякими сумнівами, доказує, що співаки у середньому переддвір'ї належали до царського священства. Частина світлиць для співаків лежала зі сторони північних воріт; а інші світлиці дивилися на південь. Оскільки столи і знаряддя для заколювання і підготовки жертвних тварин

також знаходилися біля північних воріт, звідси випливає, що оспівування пов'язане із жертвоприношенням, доказує, що жертва перебуваючого тепер на землі останку є 'жертвою хвали Єгови'.

У тексті сказано про світлиці співаків: "Також була ще одна [I—F¹] на стороні воріт проти ганку; вона була обернена теж на північ". Східні ворота взаємопов'язані зі славою Єгови та царем, і тому очевидно, що хоча б одна світлиця співаків повинна була знаходитися біля східних воріт. Велич Господня зійшла над помазаннями царськими синами Єгови і вимагає від них піднятися і осіяти все. (*Ісаія 60: 1, 2*) Цілком очевидно, що члени царської сім'ї, над якими зійшла велич Господня співають хвалу Єгови. Цікавою особливістю світлиць співаків біля східних воріт є таке: слід було б очікувати, що ця світлиця буде обернена до заходу; однак вона спрямована проти півночі. Оскільки інші світлиці співаків [I—F, F] біля північних воріт дивляться на південь, обидва напрямки спрямовані один до одного, і це вказує на те, що співаки підспівували один одному, кажучи: "Твій Бог царює!" Коли вірний народ Божий було звільнено з Вавилону, вони почали співати, і вони продовжували спів во славу Єгови. (*Ісаія 48: 20*) Вони разом співали пісні во славу Єгови. — *Колосян 3: 16*.

Священникам Господь передав охорону і оберегання дому: "Ся світлиця [I—F, F], що передом на полудень, про священників, що чувають, стережучи храм". (40: 45) Цей вірш говорить про "одну світлицю"; але з боку північних воріт

повинен був бути ряд світлиць, бо у вірші сорок четвертому сказано: “Світлиці про співаків у середньому дворі,... вони дивилися на полудень”. (Цюріхський перекл. і інші) Священники є як охоронцями храму, так і співаками. Їм було довірено оберігати дім Господень; вони повинні були тримати його в чистоті і вважати на його устрій. Це відображало організацію охорони і оберігання дому Господнього. “Захарія Мешелемієнко був воротарем при дверях храму соборного. Усіх їх вибраних воротарями при порогах, було двісті дванадцять. Вони були записані в спис по своїх оселях. Їх настановив Давид та Самуїл-пророк задля їх вірності. Ці чотири начальні левіти мали собі повірених всіх воротарів; вони були пристановлені до житлів і до скарбівниць дому Божого. Зони й ночі проводили навкруги дому Божого, бо до їх належало сторогування, й вони мали щоранку одмикати двері. Декотрі з-поміж їх були приставлені до службового посуду, так що з перелічкою приймали його, й з перелічкою видавали його. Декотрим з поміж їх були поручені інші прибори й усе, що на святу потріб: ліпше борошно, та вино, та олива, й ладан і пахощі. А деякі з поміж синів священницьких робили миро з запашного коріння”. (1 Паралипоменон 9: 21, 22, 26—30) У видінні храму Езекиїл бачив, що левіти не допускалися до вищеописаної служби, оскільки вони були виключені з внутрішнього передвір'я. Отже, ця служба була доручена лише священникам. Бог є тим, хто розміщає членів царського дому на призначених для них місцях, і це підтверджується такими словами: “А світ-

лиця [I—F¹], що передом на північ — про священників, що пильнують служби коло жертівника; се сини Садокові, що самі з між синів Левієвих приступають перед Господа, щоб Йому служити”. (40: 46) Ця робота обмежується священниками, бо інші не допускаються до цієї служби. “Нехай вони [левіти] роблять службу коло тебе і коло всього намету; тільки до посуду святині і до жертівника нехай не приступають, щоб не померти їм, так їм, як і вам. І будуть вони [левіти] при тобі [священникові] і доглядатимуть соборного намету при всіх службах в наметі, чужий же не сміє приближатись до вас. І будете пильнувати [священники] догляду святині і жертівника, щоб не було вже гніва на синів Ізраїля. (4 Мойсея 18: 3—5) Це місце св. Письма (Езекиїл 40: 46) показує також, що ті, хто милістю Божою перебував на Його службі, співають хвалу Єгови, проголошуючи Його чудесні творива, і що вони також служать біля жертівника Божого.

Господь звелів у зв'язку з цією службою згадати ім'я Садока. Ім'я “Садок” означає “справедливий”, “чесний”. Він був нащадком Арона і Божа згадка про нього показує, що він був вірний чоловік. Езекиїл говорить, що ті, хто служив біля жертівника, були “синами Садока”. Вони не є синами невірного священника Ілія і його послідовника Обіятара. (Див. 1 Царів 2: 26, 27; 1 Самуїла 2: 27—36). “Велика громада” представлена левітами, котрі не були священниками, а невірні помазанники представлені домом невірного священника Ілії. Обидва ці класи відсторонено від священного привілею служби.

Єгова знову і знову дає знати своїм сотворінням, що Він прихильний до вірності і справедливості.

Проводир Езекиїла виміряв потім внутрішнє подвір'я: “І намірив у подвір'ї [І—Н] сто ліктів довжини і сто ліктів ширини, було ж бо чотирикутне, а перед храмом стояв жертівник”. (40: 47) Ці виміри показують, що священницький клас завжди має бути прямим, чесним, тобто вірним, правдивим, повністю відданим Богу Єгові і чинити праведно згідно з Його законом. Число “десять” є символом повноти або святості і оскільки міра довжини і ширини внутрішнього подвір'я становила десять разів по десять ліктів, то звідси випливає, що священники в домі Господньому повинні були бути звершеними, і що кожен, кого представлено на місце в цьому домі повинен бути звершеним в Господі Ісусі Христі. (*Колосян 1: 28, 29*) Ця звершеність не є звершеністю в словах, думках або вчинках, бо члени останку з їх недосконалим організмом не можуть бути звершеними. Покликаним до Царства однак було сказано, що вони повинні очиститися від будь-якої нечистоти тіла і духа і завершити свою святість в Господі. (2 *Коринтян 7: 1*) Господь дав своїм посвяченим своє слово на науку, для “настановлення” у справедливості, з метою зробити їх звершеними, “щоб Божа людина стала звершеною, готовою до кожної доброї справи повністю [абсолютно]”. (2 *Тимотея 3: 17*) Їх звершенність полягає в абсолютній відданості Богу Єгові.

Вогняні випробування і страждання, яким піддається вірний народ Божий, служать для

того, щоб перевірити їх відданість Богу, щоб вони стали звершеними. “Бог же всякої благодати, покликавший нас до вічної своєї слави в Христі Ісусі, коли трохи пострадаєте, Він нехай звершить [вас], утвердить, укріпить, оснує (зробить непохитними)”. (*1 Петра 5: 10*) Ніхто, крім святих не буде коли-небудь допущений до царського дому. “Яко діти слухняні, не водячи себе по давнім хотінням вашим, що в незнанню, а як покликавший вас святий, і ви самі святі у всьому життю будьте: бо написано: ” Будьте святі, бо Я свят”. (*1 Петра 1: 14—16*) Стремління посвячених було спрямоване на те, щоб сподобатися людям, з тим, щоб завоювати собі добру славу серед людей світу, але ніхто не може зробитися звершеним за допомогою такої поведінки. Ця звершеність у Христі досягається помазаннями тим, що вони повністю, без застереження і безкорисно будуть відданими Господу Богу.

Після того, як Езекиїл спостерігав за вимірюванням внутрішнього подвір'я, його проводир привів його у сіни [I—j] дому Господнього: “І привів мене до сіней храмових [IV—j]. І наміряв у сінних стовпах [IV—m] [інш. переклад: у стовпі; примітка Ельберфельдської Біблії: два стовпи] п'ять ліктів по сім боці і п'ять ліктів по тім боці; а в брамі три лікті ширини по сім боці і три лікті по тім боці. Завдовжки сіни двадцять ліктів ([V—p—n], а завширшки одинадцять ліктів [дванадцять; Септуагента] [IV—m—p], а саме біля сходів, якими до них піднімалися. [інш. переклад.: якими до них входило]. І були стовпи на причілках [IV—I, 1],

один з одного боку, другий з другого”. — 40: 48, 49.

З помосту внутрішнього передвір'я сходи вели до сіней храму, але св. Письмо не вказує скільки було сходинок, та обставина, що були наявні сходи, показує, що підлога дому або святині Господньої возвишалася над помостом внутрішнього передвір'я, і де повинно вказувати, що священницький клас після зробленої роботи у внутрішньому передвір'ї повинен був підніматися вище. Внутрішній двір з його вівтарем, столами для заколювання і місцем для обливання повинен представляти становище помазаного народу Божого на землі; і після того, як вони здійснять свою справу, вони підіймаються вище, якщо вони були вірними.

До храму

(Езекиїла, голова 41)

Езекиїла було приведено знадвору через браму у зовнішнє передвір'я, потім у внутрішній двір, і ось він стоїть у сінях перед дверима храму. “Тоді ввів мене в храм. І наміряв від стовпів [IV—р, р] шість ліктів ширини по однім боці, а шість ліктів по другім боці, — б ширину намету”. (41: 1) Та будівля була найважливішою у всьому будівництві на якому дотепер спочивали очі Езекиїла. Його проводир спершу виміряв стовпи дверей або входу у храм; однак висота цих стовпів не подана. Ці стовпи [IV—р, р] були з обох боків дверей храму. Перш ніж увійти до храму, провідник Езекиїла виміряв

Його двері та одвірки з обох сторін, далі — довжину і ширину храму. “У дверях [IV-o] десять ліктів завширшки, а по боках дверей п’ять ліктів по однім боці і п’ять ліктів по другім; і виміряв в храмі довжини [IV—K] сорок ліктів, а ширини — двадцять ліктів”, (41: 2) Це повинно показувати, що вимагається від священників, які входять у храм або царський дім Єгови. “Організоване християнство” через своїх духовних базиків і шахраїв багато років вчили людей, що можна прийняти Ісуса Христа як свого визволителя, коли хтось лежить на смертному одрі і після смерті зразу потрапить на небо. Старанні вимірювання, які здійснив провідник Езекиїла, коли вони йшли від зовнішніх воріт до храму, однак свідчать, що таке твердження церковників було наскрізь помилковим. Той, кого буде покликано Господом і потім запрошено в Його дім повинен спочатку на кожному кроці доказати свою вірність, перш ніж він зможе зробити наступний крок на своєму шляху.

Провідник ішов попереду перед пророком Езекиїлом, коли вони вступили в храм: “І ввійшов у середину. І виміряв у стовпах [IV—t] [внутрішніх дверей] два лікті, а в дверях: шість ліктів [IV—t—t], а завширшки двері [одвірки]: сім ліктів. І відміряв у йому двадцять ліктів уздовж і двадцять ліктів у шир храму, і сказав мені: се святе святих [IV-L]”. (41: 3, 4) Так Езекиїла, який слідував за своїм провідником, як показує остання частина четвертого вірша, було приведено в “святе святих”. Там пророку було дано привілей верховного священника.

“Святе святих” представляє саме небо. “Не в рукотворону бо святиню, ввійшов Христос, зроблену взором правдивої, а в саме небо, щоб ніші являлись лицю Божому за нас”. (*Жидів 9: 24*) Інші місця св. Письма показують, що Господь Ісус у 1918 році прийшов у храм Єгови, і тоді почав Він збирати до себе в храм названий “останком” вірний клас, бо вони виявилися вірними на кожному кроці в період оправдання. Вхід Езекиїла в храм відображав зібрання вірних і їх згурпування на радість Ісуса Христа. Ця точка, яку Езекиїл осягнув під час свого крокування вперед відповідає тому часу, коли Ісус Христос приходить до храму Єгови і збирає вірний клас. “Щасливий той слуга, котрого прийшовши пан його застане, що робить так. Істино глаголю вам: що поставить його над усім добром своїм”. (*Маттея 24: 46, 47*) Ті, хто утворював зображений Езекиїлом вірний клас слуг, відповідали вимогам або мірам, не завдяки саморозвитку, а через свою відданість Богу та інтересам Його Царства. Ісус Христос, великий Суддя, почне там розраховуватися із ними і вірних Він запрошує пізнати Його радість. — *Маттея 25: 20, 21.*

Класу Єговому останку показується, як слід вимірювати вимоги або здатність до осягнення ввіходу в храм. “[Бог] воскресив з ким, і дав нам сидіти вкупі на небесних місцях у Христі Ісусі”. (*Єфесян 2: 6*) Слова апостола далі показують, що досягнення цього щасливого становища не є результатом власних стремлінь зробити себе добрим і смирним, як звичайно розуміють ці слова, а навпаки, це становище досягається

милістю Божою і вірністю Йому сотворінь. “Благодаттю бо ви спасені через віру, і се не од вас, се Божий дар, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Його бо ми творимо, сотворені в Христі Ісусі, на добрі діла, котрі наперед визначив Бог, щоб ми в них ходили. Тим же оце вже ви більше не чужі і захожі, в товариші святим і домашні Божі, збудовані на підвалині апостолів і пророків, а угловий (камінь) сам Ісус Христос; на котрому вся будівля, до купи споєна, росте в церкву святу в Господі. На Ньому й ви збудовуєтесь на оселю Божу духом”. — *Єфесян 2: 8—10; 19—22.*

Кроки, які вірні сини Божі повинні зробити при своєму просуванні вперед, перш ніж вони досягнуть храму, коротко описані апостолом *Петром у 2 післанню 1: 2—11.* Це є влада і милість Бога, які дають можливість ступати слідами Ісуса Христа і врешті стати членом Царського дому. “Яко ж усе до життя і побожності дароване нам Божою силою Його, через пізнання покликавшого нас славою і милістю, чим найбільші і дорогі обітниці даровані нам, щоб через них були ви спільниками Божої природи, ухилиючись від тлінного хотіння, що в світі”. (*2 Петра 1: 3, 4*) Езекиїл стоячи за межами зовнішнього передвір'я і бачачи людину із вимірювальним знаряддям, представляв клас тих, хто народжений з духа Божого і запрошений до Царства. Розпочаті біля брами вимірювання і настійлива вимога небесного післанця до Езекиїла, щоб він спостерігав за всім побаченим із живим інтересом, точно співпадають із нагадуванням апостола: “То доложіть до сього

усе ваше старання і подайте у вірі вашій чесноту, а в чесноті розум”. (2 *Петра* 1: 5) Слово “чеснота” в цьому тексті властиво означає “мужність”, “хоробрість” або “сила”. Після того, як клас Езекиїла побачив представлених перед його очима благословення і зрозумів, що йдеться про те, щоб бути вірним Богу, їм було сказано, бути справжніми мужами. “Пильнуйте, будьте міцні у вірі, будьте мужніми, сильними! Все хай у вас відбувається з любові [безкорисливості]”. — 1 *Коринтян* 16: 13, 14.

Накази та вимоги, так як вони зображені за допомогою старанних вимірювань, повинні спостерігатися і виконуватися, оскільки вони поставлені “вищими властями”, Богом та Його організацією. (*Римлян* 13: 1—4) З жодною частиною світу, тобто організацією Сатани, не може бути укладена угода чи союз. Правильне життя вимагає старанності, наполегливої праці і радісного очікування у будь-якому становищі, яке може скластися. Вірний клас буде змушений знести багато хули, але це є одна з вимог до вірних воїнів Ісуса Христа. “Ти ж терпи лихо, яко добрий воїн Ісуса Христа. Ніхто ж воїном будучи, не мішається в справи життя, щоб угодити тому, хто вибрав його воїном. Хоч же хто й бореться, не заслужить вінця, коли незаконно боротиметься”. (2 *Тимотея* 2: 3—5) ‘Законно боротися’ означає старанно слідувати наказам, так само, як Езекиїл слідував за своїм проводирем і замічав собі мірки, які робив його провідник, серед них і мірки того місця, яке повинна була займати “велика громада”. Цей клас мав нагоду увійти в дім Божий, але вони

не були пильними, щоб сприйняти свої привілеї, ані готовими їх зрозуміти, і вони ухилялися від старанного виконання Божих заповідей.

Наступне місце св. Письма є пересторогою для того класу, який знаходився на шляху до Царства, і наводить деякі правила (представлені вимірюваннями [мірою] дому Божого), які повинні старанно спостерігатися і виконуватися, а саме: 'Доложіть бо до пізнання вдержання, терпіння, побожність, братерську любов, — тобто безкорисний дар для Єгови і Його Царства'. (2 Петра 1: 5—7) Слова провідника Езекиїла показують, що Езекиїлу було необхідно здобути пізнання; інакше він не був би попереджений, щоб уважно спостерігати за тим, що він побачить і почує. Господь в ці останні дні примножив своє світло, що падало на Його Слово, а саме з очевидною метою, дати покликаним нагоду, збільшити свої знання і навчити їх, що вони повинні робити, щоб могли увійти до царського дому. Хто. це занедбує або відмовляється на це зважати, а також примножувати свої знання і безмежну відданість Богу і Його Царству, той за словами апостола є сліпий. "У кого бо нема сього, той сліпий і коротко видющий, що забув про очищення давніх своїх гріхів". (2 Петра 1: 9) Сліпий не зміг би слідувати за посланим з небес післанцем як Езекиїл, і старанно сприймати всі ці мірки.

Представлені символічно Езекиїлом, які виявилися вірними і вступити в царський дім, повинні йти у постійно зростаючому світлі і бути прислушними відкритим через це світло заповідям Господнім. Бог посилає їм світло че-

рез своє Слово на їх особливу користь, бо вони є покликані до царського дому. (*Псальма 97: 11*) Це світло розкриває перед останком, що є багато роботи, і що вона має бути старанно зроблена. Ті, які слідували за покликанням до певного місця в царському домі, твердо і непохитно стояти на боці Господа і ніколи не можуть вагатися у своїй відданості Йому. (*Яків 1: 6—8*) Вони повинні бути терплячими, тобто непохитними у виконанні свого обов'язку і виконувати його з внутрішньою радістю, бо вони знають, що вони на правильному шляху і на стороні Господа. Вони повинні бути побожними, тобто бути відданими чесно і прямо Господу Богу і високо цінити свій привілей служити в організації Божій. Єгова є завжди справедливий, і бути побожним означає чесно і правдиво як Його сини представляти інтереси Його Царства. Міра вимагає від них, щоб вони проявляли братню любов, це означає, що вони “самовіддано” сприймають інтереси братів, які як і вони борються за справу справедливості.

Рушійною силою, котра спонукає представлений Езекиїлом клас до дії, повинна бути любов, а це означає безкорислива відданість Богу, рішуче слухатися Його заповідей і самовіддані вчинки, як наслідок послухання цим заповідям. Світло, яке Бог дав цьому класу, показує їх членам, що вони повинні передати свідчення Ісуса Христа, проголошувати день пімсти нашого Бога і возвеличувати Його ім'я. “По сьому пізнаємо, що любимо дітей Божих, коли Бога любимо, і заповіді Його хоронимо”.

(1 Йоана 5: 2) “У сьому звершена любов у нас, щоб мати одвагу на день, суду, бо який Він, такі і ми в світі сьому. Страху нема в любові, а звершена любов геть виганяє страх, бо страх має муки. А хто лякається, той не звершений в любові”. — 1 Йоана 4: 17, 18.

Езекиїл почав пророкувати, коли він був молодим чоловіком, і у всі наступні роки він залишався відданим Богу. І от він стояв біля храму, що показує, що Богу подобалася вірність пророка у слідуванні за дорученими йому наказами. Під час виконання всіх доручень, які йому давав Єгова, Езекиїл не проявляв жодного страху, бо страх є прямою протилежністю любові. Також ніякі зневаги не могли відвернути його від виконання його обов'язку. Представлені Езекиїлом люди не боятимуться жодного сотворіння, лише одного Бога, і будуть старанно виконувати свої обов'язки. Езекиїл уважно спостерігав за всіма вимірюваннями, які здійснював післанець Єгови і робив про це старанні записи. Так само останок Божий повинен старанно робити для справи Господа все, що тільки зможуть їх руки. “Тим бо то брати, старайтесь більше утвердити ваше покликання і вибрання, се бо роблячи, ніколи не спотикнетесь, так бо щедро дозволиться вам вхід у вічне Царство Господа нашого і Спаса Ісуса Христа”. — 2 Петра 1: 10, 11.

Деякі, які були обдаровані світлом Божим вирішили, що останок, який тепер перебуває на землі, є вірний і не зможе відректися. Зрозуміло, що після свого вступу в храм Езекиїл

так само як і раніше уважно та старанно зважав на діяння та слова післанця. Таким же чином до храму було приведено клас останка, спершу ж їх було посвітчено, вибрано і відмічено одежою святості як надійних синів Божих і членів Його організації; і вони залишаються в цьому щасливому стані. Вони постійно повинні зберігати вірність перш ніж настане їх фактичне перевтілення і вірні приймуть приготоване для них Господом тіло. Господь прийняв цей клас до храму, зібравши їх навколо себе; тепер вони повинні свідчити про ім'я Єгови, поки сатанська організація не буде повністю знищена; (*Ісаія 6: 11*) Ті, які застаються в царському домі Єгови тепер будуть зберігати вірність за будь-яких обставин і залишатимуться відданими Йому на віки.

Міри, які Езекиїл перерахував, коли він йшов від зовнішніх воріт до дому Господнього і які здійснював післаний з небес післанець, без сумніву доказують, що ми не можемо міряти себе лише на основі нашого саморозвитку, а що ми повинні робити це за допомогою Божих правил або масштабів. У співзвучності до цього апостол написав: “Бо не сміємо прилічувати або рівняти себе до деяких, що самі себе хвалять, ті, що самі в собі себе міряють і порівнюють самих себе, не розуміють. Хто ж хвалиться, нехай у Господі хвалиться. Бо не той певний, що сам себе хвалить, а кого Господь похваляє”. (*2 Коринтян 10: 12, 17, 18*) Від тих, кого було зроблено вічними стовпами в храмі Божому, вимагатиметься непохитна самозреченість для Єгови

та Його Царства аж до смерті. — *Одкриття* 2: 10; 3: 12.

Небесний післанець виміряв протяжність внутрішнього приміщення [1—L] (41: 4) Виміри йот були такими ж, як і святая святих у збудованому Соломоном храмі, що доказує, що храм Соломона був відображенням царського дому Єгови.

Скарбниці

Вимірювання було продовжено: “І виміряв у стіні [IV—п] шість ліктів, а ширини в бокових світлицях округи храму [IV—q¹⁻³⁰] по чотири лікті. Узбічних світлиць було тридцять три. Світлиця попри світлицю. Вони входять у мур, що кругом в храмі на світлиці, так що вони пов’язані з ними, а таки до стіни самого храму не приторкаються”. (41: 5, 6; *мініатюрна Біблія*). Це повинно показувати, що навіть на небесах все в царському домі робиться точно за встановленими законами. Ми знаємо, що Бог є Богом порядку, і оскільки Він встановив для Царства певні правила, від усіх покликаних до членства в царському домі вимагається, щоб вони відповідали цим твердо встановленими правилам порядку цього дому. Храм або дім мав бокові світлиці і у них без сумніву зберігалися храмові скарби, тобто багатства, посвячені служенню і возвеличенню Бога. Павло мав видіння речей про які він не міг повідомити у свої дні; очевидно це були саме ці скарби, які він мав на думці, коли вигукнув: “О глибина багатства і премудрості і розуму Божого! Як не довідомі

присуди Його і не досліджені дороги Його! Хто бо зрозумів ум Господень? або хто порадиником Йому був? або хто наперед дав Йому, щоб Вія віддав йому? Бо з Нього, і Ним, і в Нього все. Йому слава на віки. Амінь”. (*Римлян 11: 33—36*) Бокові світлиці лежали у трьох поверхах одна над одною, і це розширює уявлення про глибину і велич скарбів Божих, які Він показав тим, хто Йому відданий.

У *1 Коринтян 2: 9, 10* написано: “Чого око не виділо, ні вухо не чуло і що на серце чоловікові не зійшло, те наготовив Бог тим, хто любить Його. Нам же Бог відкрив Духом [своїм]; бо Дух усього досліджує, навіть і глибокостей Божих”. Господь милістю своєю почав у 1918 році відкривати своєму народові деякі з цих речей. З того часу народ Божий дуже зміцнів завдяки їжі, яку йому так щедро було простягнуто рукою Господньою, і віддані Богу сповнені глибокого, постійно ростучого стремління “могли зрозуміти... з усіма святими, що таке ширина, й довжина, й глибина, й висота, і зрозуміти любов Христову, що перевищує всякий розум, щоб сповнились усякою повнею Божою”. (*Єфесян 3: 18, 19*) Бог Єгова збудував свій великий дім скарбів для своєї радості і прославлення. “Він построїв у горі палати свої небесні, й утвердив склепіння своє над землею; він скликає води морські й розливає їх по обличчю землі; Єгова — ім’я Йому”. (*Амос 9: 6*) Стремління останка виражається в таких словах псалміста: “Одного я Єгови прошу, одного тільки бажаю: жити в домі Єгови поки життя мого,

щоб дивитись на благодать Єгови і служити в храмі Його”. — *Псалма 27: 4*.

Пророцтво *Езекиїла 41: 7—11* описує виміри цих скарбниць [IV—q]. За святинею лежала будівля [I—N], що була обернена до майдану або приміщення [I—M], яке відокремлювало платформу храму [IV—k] від будівель на задньому плані і збоку. “Будівля перед майданом [I—M], на західному боці, була завширшки сімдесят ліктів; стіна [I—N] цієї будівлі п’ять ліктів завширшки навкруги, а завдовжки вона дев’яност ліктів”. (41: 12) Для чого служила ця задня будівля або для чого була призначена, не зрозуміло. Очевидно Бог відкриє деякі речі, пов’язані з царським домом і його службою лише тоді, коли повністю зміниться останок. “Бачимо бо тепер через дзеркало, в загадці, тоді ж лицем до лица, тепер пізнаю від частини, тоді ж пізнаю, яко ж і я пізнаний”. (*1 Коринтян 13: 12*) Господь отже покаже своєму народові милістю своєю блиск прекрасних речей, які Він тримає в готовності для тих, які Його люблять, і вони споглядають з радісним очікуванням повного одкриття.

Ангел Господній тоді виміряв дім в присутності Езекиїла зі сходу на захід, або від заднього плану до переднього. “І виміряв він дім: сто ліктів уздовж; і [ззаду дому чи храму] майдан [двадцять ліктів] і прибудівлі [сімдесят ліктів, *див. віри 12*] і їх стіни [десять ліктів]: сто ліктів вздовж, а ширина храму з правого боку [з півночі на південь] і майдану [що мав двадцять ліктів на кожній стороні платформи в шістдесят ліктів] від сходу — сто ліктів”.

(41: 13, 14) Західна сторона мала саму ширину. Отже дім або храм лежав у чотирикутнику в сто квадратних ліктів. У Єгови все повинно бути прямим і правильним. Тому Його споруди представлені за допомогою квадрата і куба. Піраміди ж не з'являються ніде, бо вони не відповідають Його стилю будівництва.

Вірші з п'ятнадцятого по сімнадцятий містять далші виміри сіней, одвірків, вікон, галерей і світлиць храму. Дальший опис храму, який дає Езекиїл, звучить так: “Були ж повирізувані херувими та пальми; пальми між двома херувимами, а в кожного херувима по два обличчя. З одного боку обернено до пальми лице людське, а по другім боці до пальми — лице левине; так пороблено в усьому храму навкруги. Від помосту до верху дверей пороблені були херувими та пальми; так само й по стіні в храму”. (41: 18—20) Написано, що Єгова живе у своєму храмі. (2 *Коринтяи* 6: 16) Поданий вище опис нагадує про слова пророка, який написав: “Господь царює; нехай обійме страх народи; престіл Його на херувимах: нехай земля трясеться”. (*Псалма* 99: 1) “Єгова сил, Боже Ізраїлів, що престолуєш над херувимами! Ти один — Бог над усіма царствами земними, ти сотворив небо і землю”. — *Ісаія* 37: 16.

Постаті херувимів вказують на духовний і небесний або возвишений стан тих, хто став членом царського дому. “Два обличчя” одного херувима, людське і левине символізують очевидно, голову храмової організації, Ісуса Христа, який є “чоловіком” і “левом із роду Юди”, і Царем Єгови. Ті, які є в храмі з Ісусом

Христом, були взяті з людського роду і перетворені у взірць їх Господа, і вони мужньо, як лев, сліднують за Ісусом Христом, куди б Він їх не вів. Пальма вказує на прямоту, чесність і справедливість, і кожен член царської сім'ї повинен бути, “прямим як пальмове дерево” і є плодоносним і корисним на службі Господу. “Праведний, як пальмове дерево, розпустить гілля своє, як кедр Ливанський ростиме вгору. Посаджені в Господньому домі процвітатимуть у дворах Бога нашого. Ще в пізній старості будуть плодовиті, ядерні і зелені, щоб звістити, що Єгова правий. Він скеля моя, і нема неправди в Ньому”. — *Псальма 92: 12—15.*

Присутність Єгови

У храмі або царському домі не згадуються ні скриня завіту Господнього, ні золота посуда для окурювання, ні золотий світильник. Це повинно означати, що на час сповнення видіння Езекиїла відносно храму, Єгова сам був присутній у храмі в особі свого Олюбленого Сина, післанця і що Його світло освічувало всіх, хто був приведений в Його організацію. “І не потребує город той сонця, ані місяця, щоб світили в ньому, бо слава Божа освітила його, а світильник його Агнець”. (*Одкриття 21: 23*) “І ночі не буде там, і не потребуватимуть свічника і світла сонця, бо Господь Бог освічує їх, і царюватимуть по вічні віки”. — *Одкриття 22: 5.*

Езекиїл згадує дерев'яний вівтар: “Перед святим святих стояло щось, що виглядало як дерев'яний вівтар”. (*Мініатюрна Біблія*) “Вів-

тар був з дерева [IV-s], три лікті заввишки [160 м], і його довжина [інш. перекл.: його довжина і ширина] два лікті, і угли його й підніжки його й стіни його були з дерева. І сказав він мені: се трапеза, що перед Єговою”. (41: 22) Обставина, що він описується як дерев’яний вівтар і названий “трапезою, що перед Єговою”, показує, що цей вівтар відповідає столу у святині в наметі в пустині. Таким чином він представляє стіл духовної їжі, яку Господь після свого приходу в храм дає вірним. Останок їсть тепер з цього столу і радіє з цього. — 44: 16.

Помазанники Бога на землі пізнали тепер, що їх найважливішим завданням є проголошення Слова та імені Єгови. Цей висновок підтверджується обставиною, що в описі храму пропущена “скриня” на яку бризкала кров примирення, і цей факт вказує на те, що страждання Ісуса Христа минули. Хоча жертва нашого Господа була необхідна для спасення і викуплення людського роду, однак вона підпорядкована ще суттєвішій справі, а це оправдання святого імені Єгови. Служба царського або священницького класу в кінці віку полягає не в кривавій жертівній службі для відкуплення гріхів, а у принесенні жертви для слави Бога і для возвищення Його Слова, і це є “плоди” Його Царства. Скриня завіту Господнього символізує присутність Єгови; і оскільки велич самого Єгови тепер є в храмі, було б нерозумно і далі представляти її через символ. Здається незаперечним є те, що такі слова пророка в першу чергу стосуються перебуваючого тепер на землі останка народу Божого: “Вернітесь, одступники — діти, говорить Єгова, бо Я здружився з вами й возьму

таки з вас по одному з городу, по двоє з кожної родини, та й приведу вас на Сион. І дам вам наставників по душі мені [щоб годували вас їжею за столом, що перед Господом стоїть], щоб пасли вони вас чесно й розумно. І як намножитесь і будете плодючі на землі в ті часи, — говорить Єгова, тоді вже не мовлятимуть 'скриня завіту Єгови'; й на думку нікому не прийде вона, й не згадуватимуть про неї, не проходять до неї, і її вже не буде. Ні! В ті часи зватимуть Єрусалим престолом Єгови, і всі. народи збиратимуться в Єрусалим задля імені Єгови, і не будуть уже ходити упрямим робом свого ледачого серця". — *Єремія 3: 14—17.*

"Святиня" — це святе, а храм — це святе святих. У храмі [I—L, IV—L] і у святині [I—K, IV—K] двоє дверей. "А у дверях по двоє дверцят, двоє з одного боку дверей [IV—I—t] і двоє з другого [IV—o]. І пороблені на їх, на дверях храму, херувими і пальми такі самі, як на стінах, А перед сіньми знадвору був дерев'яний поміст [або балки; примітка]". (41: 23—25) Там не було ні висячої перегородки ні дверей ні якого-небудь занавісу перед святим святих (як у пророчому домі). Очевидно це показує, що шлях до святого святих був відкритий. (*Жидів 9: 7, 8*) Коли Ісус Христос вмер на дереві, тоді занавіс пророчого храму розірвався навпіл. Христос більше не помре. "Так і Христос, один раз принесений, щоб понести гріхи многих, удруге без гріха явиться ждучим Його на спасення". (*Жидів 9: 28*) Отже, Ісус Христос є в храмі, і Його царювання розпочалося. Двері храму стоять широко відкритими. — 43: 1—4; *Одкриття 11: 19.*

Світлиці священників

(Езекиїла, голова 42)

Пізніше священника Езекиїла вивели з внутрішнього подвір'я в зовнішнє і потім запровадили до світлиць призначених для священників. “І вивів мене по задворку [з внутрішньою двору] північною дорогою. І привів до світлиць [I—P, P¹] [для священників], що навпроти майдану [вздовж помосту] й навпроти будівлі від півночі, до того місця, де воно коло північних дверей має сто ліктів довжини [I—R], а п'ятдесят ліктів ширини; насупроти двадцятьох ліктів [I—M; *Езекиїл 41: 10*] середнього двору й насупроти помосту [I—D] [але не на ньому], що на задворку [були світлиці для священників], були хідники один проти другого у три поверхи [один був навпроти другого; Цюріхська Біблія]. А перед світлицями [I—P¹] ганки [I—Q] завширшки десять ліктів, а завдовжки шлях від середнього подвір'я був сто ліктів. Двері їх були лицем на північ. Верхні світлиці вужчі, тим що ганки забрали у їх дещо проти нижніх і середніх світлиць сієї будівлі. Вони — в три поверхи, а таких стовпів, як на дворах, нема в їх, тим і пороблено їх вужчими проти нижніх і середніх світлиць, починаючи від помосту. А знадвірня стіна насупроти сих світлиць, од задворку від світлиць [I—P] — завдовжки п'ятдесят ліктів. Бо й світлиці [I—P] на задворку [що межують з ним] мали п'ятдесят ліктів [зі сходу на захід або паралельно до довшої сторони храму], а перед храмом [йдучи вздовж храму]

вона [довжина світлиць] $[I—P^1]$ була сто ліктів. Знизу прохід до сих світлиць на східному боці, як підходять до них із задворку”. — 42: 1—9.

На протилежній стороні, тобто на півдні, були такі ж світлиці $[I—P^2, P^3]$, або хідники, як пояснюється у віршах (10—12). Ці світлиці було збудовано на помості $[I—H]$ середнього подвір'я. Езекиїл зайшов у цю будівлю, піднявшись на вісім сходинок $[I—R^1]$, які вели від задвірку до помосту, але очевидно вхід також був у задній частині середнього двору, через який він міг увійти в будівлю.

Призначення цих світлиць пояснюється так: “І сказав мені: світлиці на півночі $[I—P, P^1]$ і світлиці на півдні $[I—P^2, P^3]$, ті що напроти майдану [ззовні] $[I—M]$ [оточуючи поміст з обох сторін], се світлиці святі, де священники, що приступають до Єгови [близько до Нього; інш. перекл.] повинні їсти щонайсвятіші жертви. Там вони складають щонайсвятіші жертви, хлібові приноси і жертви за гріх і жертви за переступ. Се бо святе місце”. — 42: 13.

Священники складали святі речі перед Господом. “Чи ж то не знаєте, що хто коло святого служить, ті з святого їдять? І хто коло жертівні пильнує, ті від жертівні частину приймають”. (1 Коринтян 9: 13) Левіти їли з посвяченого Господу на жертву, а також із десятих принесених народом. (4 Мойсея 18: 26—31) Їжу, яку їли священники була від святих посвятів. (4 Мойсея 18: 9, 10) Священники глибоко віддані Господу Єгові, тому Єгова дає їм речі, які для Нього є посвячені.

Петро писав священницькій громаді і до якої він сам належав: “Яко ж усе до життя і по-божності дароване нам Божою силою Його, через пізнання покликавшого нас славою, чесно-тою, чим найбільші і дорогі обітниці даровані нам, щоб через них були ви спільниками Божої природи, ухиляючись від тлінного хотіння, що в світі”. (2 Петра 1: 3, 4) У вжитому апостолом понятті “усі” заключено помазання священників

як післанців Царя і їх великий привілей, за допомогою вірної служби представляти Єгову і Царство на землі. Клас “великої громади”, якого представляють левіти, не радувався з посідання цього дорогоцінного привілею. Вище описані світлиці були призначені для священників; а левітам не було дозволено входити туди, бо вони “служать перед престолом”. — *Одкриття 7: 15.*

Коли Ісус Христос прийшов до храму як представник Єгови, Він зібрав біля себе вірний клас священників. (2 Солунян 2: 1) Вони складають вірний останок Бога на землі і помазані на священництво. Тут слід використати слова, які Ісус спрямував до вірних воскреслих святих і помазанного останка: “В домі Отця мого осель багато [світлиць або місць]... іду приготувати місце вам [особливі світлиці в Божому храмі] ... і знов прийду і прийму вас до себе, щоб де Я, і ви були. А куди Я йду, знаєте, і дорогу знаєте”. (Йоана 14: 2—4) Отже, ті описані Езикійлом світлиці для священників представляють “небесні місця в Ісусі Христі” для членів царського дому, які ще перебувають на землі”. (Єфесян 2: 1—7) Саме ці кімнати, у які приве-

дено вірний останок, мав на думці Павло, коли він писав: “[Бог] воскресив з Ним, і дав нам сидіти вкупі на небесних місцях у Христі Ісусі, щоб показав у віках грядущих безмірне багатство благодаті своєю благодією до нас через Ісуса Христа”. (Єфесян 2: 6, 7) У цьому стані “радості Господньої” тепер зібрався останок.

Після того як Езекиїла привели у зовнішнє подвір'я, його було запроваджено у світлиці священників. Коли вже священники одного разу були в цих світлицях, їм не дозволялося залишити святе місце і податися у зовнішній двір, поки вони ще мали на собі священницькі одежі. “Як увійдуть священники туди, так не можна їм виходити з цього святого місця, на задвірок, докіль не залишать одежі своєї, що в ній служили; бо вона свята; мусять понадівати на себе іншу одіж, і аж тоді наблизитися до людей [або виходити до народу]”. (42: 14) Це є важливим уроком для нинішнього останку. Священників було поставлено у їх позицію як слуг Господа Бога, а не щоб вони виставлялися перед людьми. Покриті плащем справедливості, одягнуті в одежі святості, які їм дав Єгова, вони були прийняті Ісусом Христом як молодші священники. Його ангелам було доручено з'являтися як “услововуючим духам” у представництві останку. Священницькі одежі відзначають останок як слуг Єгови; однак було б недопустимо, якби вони зловживали своїм священницьким станом для отримання язичеського поклоніння народу.

Католицькі священники і протестантське духовенство в організації “Християнського світу”.

одягаються в пишні одежі і відкрито з'являються в них під час процесій і в публічних місцях, щоб одержувати від людей привітання і вияв пошани. Ці “чорні круки”, як їх ще називають, носять одежі або довгі гуні, які властиві духовенству, причому їх комір застібається на спині, а жилетку вони носять на виворіт, і цим вони ніби говорять: ‘Дивіться, ми є священники нашої церкви’. Фарисеї робили те саме і тому отримували від Господа докір. Теперішнє духовенство любить, коли до них звертаються як: “отче”, “ваша святість”, “доктор”, “учитель” та тому подібне, так як у свій час це любили фарисеї. Коли б хто-небудь з помазанників Божих хотів би їх наслідувати, це було б мерзістю перед Господом. “Усі ж діла свої роблять, щоб бачили їх люди; ширять філактерії свої і побільшають поли в одежі своїй, і люблять перші місця на бенкетах і перші сидання по школах, і вітання на торгах, і щоб звали їх люди: учителю, учителю. Ви ж не зовіться учителями, один бо вам Учитель — Христос, усі ж ви брати. І отця не звіть собі на землі, один бо Отець у вас, що на небі. І не звіться наставниками, один бо в вас Наставник — Христос”. — *Маттея 23: 5—10.*

Деякі з Божих дітей по незнанню довгий час думали, що вони повинні весь час носити одну довгу гуню як для поховання, хрестового походу та інших подібних речей, що їх можна було розпізнати як представників Господа. Тут вони помилялися, а з часу приходу Господа до Його храму вірних просвітили у цьому питанні, і вони дізналися, що Єгова сотворив гарні фар-

би, що радують серце, і що вони можуть в них вдягатися. Помазанники Господа повинні як свідки Єгови дати можливість засяяти правді, приносячи людям плоди Його Царства, щоб вони знали, що Єгова є Бог, і приносили шану і хвалу тому, кому вона належить по праву. Замість того, щоб пишатися перед народом, щоб привертати до себе увагу, вірний останок повинен поводитися як Павло, який став “всім для всіх”, і вони повинні возвишати післання Слова Божого, щоб народ узнав, що їх єдиною надією є Царство Боже. “Бувши бо вільними від усіх, зробив я себе усім слугою, щоб більш придбати... Се ж роблю заради благовістя, щоб бути спільником у йому”. (1 Коринтян 9: 19—23) Люди оцінюватимуть останок так само, як інших людей; однак Бог розглядає їх як духовних сотворінь, які мають право так жити. “На се бо і мертвим проповідувано благовість, щоб прийняли суд по чоловіку тілом, а жили по Богу духом” (1 Петра 4: 6) Вірний клас священників отже не повинен оскверняти Божі речі, зловживати своїм станом, звертаючи увагу на свою значимість або здобуваючи якісь привілеї над людьми. Речі, які вони мають, є святими і тому повинні використовуватися для возвеличення Бога. — 44: 19.

Різні ступені вірної відданості Богу привели людей у різні класи. “І коли він скінчив вимірювання внутрішнього двору, вивів він мене назовні [з внутрішнього двору і вниз з його помосту] до воріт [І—А], що були обернені на схід, і виміряв його навколо... Він виміряв з чотирьох сторін його. Навкруги була стіна зав-

довжки п'ятсот, і шириною п'ятсот, щоб одділити святе місце [що було призначене виключно для священників] від несвятого [щоб було призначене для всіх інших] і тому було розміщене в задвірку". (42: 15—20) Це показує, що несвященницький клас, тобто "велика громада" включені разом з іншими, у задвірку організації Божої. Менша відданість Богу і та обставина, що вони не відділилися від несвятого в організації Сатани є причиною того, що їх було так розміщено. Отже цей образ показує, що Бог ділить свій народ на класи і робить різницю між тими, які найбільше прихильні до Нього і найвірніше Йому віддані, і тими, які це роблять лише частково. "Хто зобижає, нехай ще зобижає, і хто поганий, нехай ще опоганюється, і хто праведний, нехай ще оправдовується, і хто святий, нехай ще освячується". — *Одкриття 22: 11.*

Його слава

(Езекиїла, голова 43)

Слава Єгови возвишається над усім. "Єгова Боже наш! Як славне ім'я Твоє по всій землі. Слава Твоя вознеслась вище небес! ". (*Псалма 8: 1*) Також Єгова наказав своєму пророку сказати: "Коли Єгова відбудує Сион, то явиться в славі своїй". — *Псалма 102: 16.*

Післаний з небес післанець привів пророка Езекиїла до воріт, що проти сходу. "І привів до воріт [І—А], воріт, що супроти сходу". (43: 1) Ці ворота були на одній лінії з сінми і

дверима храму. Великий Післанець Єгови наближається з того напрямку. (*Малахія 3: 1; 4: 2*) “Бо як блискавка виходить зі сходу та сяє аж до заходу, так буде й прихід Сина Чоловічого”. - *Маттея 24: 27*.

Все світло, яке світить на цю землю, йде зі східного напрямку. “І се — слава Бога Ізрайлевого йде від сходу, а голос Його, ніби гук вод многих, і землю осіяло від слави Його”. (*43: 2*) Це є чудесна подія на теперішній час, яка представляється у пророцтві і за інших нагод. Коли намет в пустині був збудований, його сповнила слава Господня. “І вкрила хмара громадський намет, і слава Єгови сповнила храмину. І не зміг Мойсей увійти в громадський намет, на йому бо почивала хмара, і слава Єгови сповнила храмину” (*2 Мойсея 40: 34, 35*) Під час посвячення храму Соломонового сповнила його слава Господня. “Як же повиходили священники із пресвятої святині, сповнила хмара храмину Єгови. І не могли священники за хмарою стояти там і служити службу, бо храм Єгови сповнився славою Єгови”. — *1 Царів 8: 10, 11*.

Видіння, яке було дане пророку Езекиїлу, було чудесніше і славніше, ніж явища в наметі і пророчому храмі, а також набагато значніше. З’явлення Єгови в Його храмі означає, що настали “останні дні” організації Сатани і час оправдання імені Єгови: Його слава прийшла зі сходу, тобто з того ж напрямку, що й ангел, який виходив від сходу сонця з печаткою Бога живого, щоб попечатати вірних слуг зібрання Божого. (*Одкриття 7: 2*) Те, що прихід Єгови

до Його храму має величезне значення, далі показується тим, що Езекиїл чув голос Божий як “шум великих вод”. Отже Господь виразно звертав увагу на Його прихід і спричиняє до того, щоб Його післання широко проголошувалося. Світ не бачить Його приходу; але Його вірні сини бачать це і Він приказує їм повідомляти про це належним чином.

‘Земля, яка сяяла від Його слави’ означає видиму частину організації Єгови, тобто останок духовного Ізраїля, який ще є на землі. Езекиїл духом був в землі Ізраїльській, коли він мав це видіння, що показує, що це видіння було дане народу, відданому Богу, а не нежидам або так званим “Християнським народам”. Прихід Господа в храм став часом сповнення наведеного пророцтва спрямованого до Його вірних синів: “Встань, заясній [інш. перекл.: осявай], зійшло бо світло твоє, і слава Єгови зійшла над тобою. Ось бо темрява вкриватиме землю [сатанську організацію, особливо “Християнський світ”] й поморок — народи [які послуговуються “Організованим Християнським світом” у егоїстичних цілях], а над тобою засіяв Єгова, і слава Його явиться над тобою”. (*Ісаія 60, 1, 2*) Це є час видачі свідчення народом Божим на землі і тим самим час їх просвідчення. “Слава Єгови з’явилась із херувима до храмового порога, й сповнила хмара храм, та й двір був повен сйява слави Єгови”. — *Езекиїл 10: 4; Дивись “Оправдання”. Том 1, ст. 116.*

Коли Єгова післав пророка пророкувати про зруйнування Єрусалиму, тоді Езекиїл побачив славу як славу Єгови. “Видиво се [слави Бога

Ізраїля], яке я бачив, буде таке саме, яке я бачив раніше коли я [він; мініатюрна Біблія] прийшов щоб заповісти пагубу місту [символу “Християнських народів”] [за наказом Господа пророкувати, що місто буде зруйновано], та й обидва видива схожі на ті, які бачив я при ріці Ховар. І впав я на моє лице”. (43: 3) На початку свого пророцтва Езекиїл розповідав про своє видіння чотирьох херувимів, великої колісниці з чотирма колесами та помостом, на якому сидів Єгова на своєму престолі. (*Езекиїл 1: 10—28, Див. “Оправдання”, Том 1, ст. 22*) Там Езекиїлу було дано видіння могутньої організації Єгови, і пророк впав на лице своє. Це видіння представляло Всевишність Єгови над Його організацією. Представлений Езекиїлом вірний останок Божий повинен визнавати могутню організацію Єгови і віддавати їй належну шану. Вони повинні поклонятися “вищим властям” і повністю бути послухними їм. — *Римлян 13: 1.*

Слава Єгови не є лише уявною, а повинна бути проявом Його могутності, і це показано народу Його організації. “І слава Єгови увійшла в дім [святиню храму], через ті ворота [I—A, E], які обернені на схід”. (43: 4) Прихід Господа в храм, показує, що настав час для розпочинання дій, які ведуть до знищення сатанської організації, що впливає з тієї обставини, що Господа супроводжують живі сотворіння з Його організації, і вони наступають добре озброєні, величними загонами.

Очевидно є цілком ясным, що “живі сотворіння” і “колеса” вступають в храм разом з Єговою. Ісаїя мав подібне видіння, в якому

він бачив серафима разом з Господом в храмі. “Бачив я Господа на високому і піднесеному престолі, а краї ризи Його наповнили храм. Кругом Його стояли серафими і кожен мав по шість крил; двома закривав собі кожен лице, двома закривав собі ноги, а двома літав”. (*Ісаія 6: 1, 2*) Це підтверджує висновок, що разом з Господом у храм увійшли також Його військова колісниця і Його живі сотворіння. Це повинно також вказувати, що Господь після свого прибуття в храм спершу воскресить сплячих святих, які вмерли як вірні, і приведе їх в храм, і що після цього Він збере до себе решту живих сотворінь своєї організації, включаючи останок, який тепер є на землі. Те, що святі ангели є в храмі біля Господа, ясно показано. (*Одкровення 15: 6; Маттея 25: 31*) “Двигону всі народи — й прийде те [той], що Його бажають усі народи [Ісус Христос, який прийде в храм як Післанець Єгови, супроводжуваний членами Його тіла]; і сповню дім сей славою, говорить Єгова сил небесних”. — *Аггея 2: 7*.

Оскільки слава Господа Бога увійшла через обернені до сходу ворота, ті ворота були освячені. З того часу вони були замкнені. (*44: 1—3*) Пророцтво показує, що Єгова відтепер зробив храм своїм помешканням і ніде в пророцтві не показано, що Він залишить храм.

“Місце Мого престолу”

Люди ні не пророкують своїми власними силами, ні не викладають пророцтва. “Дух підняв мене вгору і переніс в середній двір; і се,

слава Єгови сповнила весь храм”. (43: 5) Останок сприймає прихід Господа в Його храм не через людську мудрість. Це дух Господа, який дає останку змогу побачити, що Господь прийшов у храм. Багато з тих, хто стверджує що є посвяченим Богу, не спізнали цієї великої правди, і це показує, що дух Господа їх не просвітив. Езекиїла у середнім двір переніс дух Господа. Класу несвященників не дано привілею бачити зблизька присутність Господа. Лише класу священників у храмі дозволено бачити Господа. За таких обставин кожен у храмі повинен говорити про славу Єгови. (*Псалма 29: 9*) В іншій голові пророк Езекиїл описує храм, огидний і нечистий через мнимох слуг Божих. Між тим зганьбленим домом та чистим, непорочним храмом, до якого прийшов Господь, є велика різниця. Езекиїл був єдиною людиною в храмі, коли зійшла слава Господня, і біля пророка стояв ангел Божий, післаний з неба післанець, його проводир. Видіння, яке Господь дав своєму слугі, було виявом довіри, однак представленому Езекиїлом останку було наказано розповідати про це іншим людям з народу Божого. В послушанні цьому наказу вірні говорили з пішими про храм Єгови.

Це сталося на весні 1918 року, що Господь Ісус з'явився в храмі як представник Єгови, і з того часу слава Єгови була там. “І почув я когось, що говорить до мене з храму, й муж стояв коло мене”. (43: 6) Коли Езекиїл чув, як говорив до нього Господь, коло нього стояв чоловік. “Чоловік” був небесним піланцем, і він представляє небесних піланців або ангелів

Господніх, яких Він тепер використовує на службі для помочі останку. Ці ангели невидимі для людських очей і перебувають у розпорядженні Господа для виконання Його наказів. Без сумніву, вони спочатку слухають вказівки, які Господь видає для свого останку, а потім ці невидимі післанці передають ці вказівки останку. Факти показують, що ангели Господні, які є біля Нього в храмі, таким чином почали служити останку з 1919 року. Господь говорить із свого святого храму: “Слухайте, всі народи, вважай земля і уся її повня! Нехай буде Господь Єгова свідком проти вас, Господь із святого храму свого”. (*Михея 1: 2*) Вірний останок у 1922 році почав слухати і відповідати. “І почув я голос Господень, що говорив: Кого б мені післати, і хто нам піде? І сказав я: ось я, пошли мене! І відказав Він: іди й промов до тих людей: Слухатимете й не зрозумієте, і дивитиметесь очима, та й не вбачатимете”. — *Ісаія 6: 8, 9*.

Те, що громада храму братиме участь в оправданні імені Єгови і прославлятиме Його святе ім'я, впливає з таких слів Господа до Езекиїла: “Та й промовив до мене: Сину чоловічий! се місце престолу Мого й місце під стопи ніг Моїх, де житиму серед синів Ізраїля во віки; й не буде вже дім Ізраїлів поганити святого імені Мого, ні вони, ні царі їх, блудуванням своїм і трупами царів своїх на висотах їх”. (*43: 7*) Храм, який Езекиїл бачив у своєму видінні, с зображенням царського дому і Його царської організації. Тут, в храмі, Єгова робить вірних помазаних членів Його організації царями і священниками во Христі. (*Одкриття 1: 6*)

Організація Єгови є Його місцем спочинку. (*Псальма 132: 13, 14*) Вона є підніжок для Його ніг. Вся Його організація підлягає Йому, як написано; “Голова Христа [є]... Бог”. (*1 Коринтян 11: 3*) Його організація є Його помешканням. Це співпадає з *Одкриттям 21: 3*.

Пророчий дім Ізраїля знеславив ім'я Єгови, але справжній, або царський дім по духу ніколи не занечистить Його святого імені. “Християнський світ” через своїх володарів зганьбив ім'я Єгови. Ця безбожна організація намагалася совокупити Христа з організацією Сатани і осквернити храм Божий своїми ідолами. (*2 Коринтян 6: 15, 16; Одкриття 17: 1 2*) Царі землі і їх союзники, невірні “Християнські народи” за весь час свого існування виглядали не краще ніж трупи, бо в своїх гріхах та злочинах вони були мертвими. Їх лицемірні ствердження, що ніби-то вони є представниками Бога, ганьбили і безчестили Його святе ім'я; але більше ніколи не буде допущено, щоб таке сталося.

Після цього Господь сказав пророку Езекиїлу як ці мнимі релігійні особи безчестили Його ім'я і якою буде їх доля: “Ставили вони порога свого коло мого порога і окови дверей своїх коло оков дверей моїх, так що тільки стіна була між мною і ними, і поганили святе ім'я моє гідотами своїми, що їх творили, за що Я й вигублював їх у гніві моєму”. (*43: 8*) Світові володарі хотіли бачити святий храм спільним для всіх. Політики, великі підприємці і духовенство зловживали іменем Господа для сприяння своїм егоїстичним цілям. Вони ввели в ім'я Господа Бога державну релігію і внушали народу, що

він повинен її практикувати. Вони придушували правду і Божих свідків. Духовенство і їх прибічники виставляли політику і так званий патріотизм за обов'язок, який ніби-то Бог поклав на свій народ. Вони прийняли свою гідоту, Лігу Народів, як заміну Божого Царства і поставили її на святе Боже місце. У Божій організації така ганьба буде більше неможливою. (45: 1—6) Оскільки “Християнські народи” практикували всі ці гідоти, Бог повигублює їх у своєму гніві. Слова “Я повигублював їх у моєму гніві” є пророчими і проголошують, що Бог діятиме з цими хулителями під час Армагедону так само, як одного разу Він вчинив з царями Ізраїльськими.

Господь, який тепер є в своєму храмі, говорить до Езекиїла, і тим самим до класу, який він представляє: “Тепер же вони пооддаляють од мене блудування своє й трупи царів своїх, і Я буду жити серед них по віки”. (43: 9) Ці слова є певною засторогою для останку Божого і всіх, хто заключив угоду, щоб чинити волю Єгови. У сфері “Християнських народів”, а саме в церковних системах, є люди, які заключили з Богом угоду і уявили собі, що вони можуть стати величними через самосправедливість, але одночасно мають спільні справи з властями організації Сатани, які порівнюються з трупами. Вони не повинні цього робити. “Ти ж, сину чоловічий, звісти домові Ізрайлевиму, про сей храм, щоб вони взяли з нього міру і стали соромитися беззаконьства свого”. (43: 10) Це є наказ для вірного останку, повідомити всьому

“Християнському світу” про наміри Бога. Наміри Єгови зображено символічно у цьому храмі в видінню. Це післання повинно дійти до класу “в’язнів” і самосправедливих, щоб вони одержали нагоду зрозуміти різницю між святим і нечистим, між організацією Божою і її діяннями та ділами ворожої організації Сатани.

Усвідомлення їх справжнього становища повинно сповнити “велику громаду” соромом. “І коли будуть соромитися всього того, що накоїли, то покажи їм вид храму і розклад його, виходи і входи його, всі начерки його та й всі постанови в йому, й напиши перед очима в їх, щоб вони перестерігали всі начерки його й усі постанови про його та й їх опісля виконали”. (43: 11) Цей закон звернено до останку Божого. “Се закон про храм. На верху гори весь простір його навкруги — місце пресвяте. Се закон про храм”. (43: 12) Нерозумні і нечисті повинні триматися здалеку від храму. Дім Господній лежить на висоті “на горі дім Єгови”. (Ісаія 2: 2, 3) Сам храм знаходився властиво на третьому або найвищому помості, який споруджено за стіною над землею. Велика споруда знаходиться на вершині великої гори”. (40: 2) Це показує, що царський дім Єгови або клас храму є на горі Божої організації і являє собою головне місце знаходження цієї організації.

Жертівник

Господь Ісус Христос є великим жертвуючим священником, і Його служба є цілком достатньою для “відкуплення” гріхів”. Останку було

показано виміри жертівника, щоб вони змогли зрозуміти, які жертви вони повинні приносити. “Мені було дано тростину, подібну до жезла і сказано: встань і змір храм Божий і жертівника, і тих що поклоняються у ньому”. (*Одкриття 11: 1*) “А се розмір жертівника [I—I] на лікті — лікоть з долонею: Основина [див. мал. V], в лікоть, ширина так само в лікоть [тобто виступаюча; примітка], а пояс по всім краям [V—v] його в одну п’ять; се задній бік жертівника. Від основини в землі до нижнього підмурку [інш. перекл.: виступ] заввишки два лікті, а один — завширшки [V—w]; від малого виступу [уступу] до більшого виступу чотири лікті заввишки і один завширшки. Сам вівтар [зг. англ. Біблії: жертівник; примітка Ельберфельдської Біблії: основа вогнища] заввишки чотири лікті; з жертівника [V—z] ж сягають угору чотири роги [Y—v]. Жертівник на двадцять ліктів завдовжки, а дванадцять завширшки, він чотириграний, на всі чотири боки рівний. А майданець [виступ] — завдовжки чотирнадцять ліктів і чотирнадцять ліктів завширшки по всіх чотирьох боках його, а підвалина [Y—x] його на один лікоть округи, сходи до його зі сходу сонця”. (43: 13—17) Вогнище жертівника є чотириграним. Коли верховний священник приносить жертву, він підіймається по сходах, повернувши обличчя в сторону дверей, і йде в тому напрямку, що й сонце на своєму шляху по небу.

Описаний тут жертівник [I—I] відрізняється від “жертівника з дерева” [IV—S] в святині храму. (41: 22) Початково жертівник тут представляв жертву викупу Ісуса Христа, Господь

Ісус пояснив, що Його кров є кров'ю нової угоди, тому жертівник повинен представляти привілеї жертвування у зв'язку з новою угодою, яку слід ввести в дію (зробити правомочною) на горі Сион через кров Ісуса Христа. Вірні послідовники Ісуса Христа, тобто члени царського священництва, служать при цьому жертівнику згідно факту, що і 'було зроблено слугами нової угоди'. (2 Коринтян 3: 6) Єгова вибирає членів царського священництва, і до цього жодна людина не повинна втручатися. "Священниками із покоління Левіїного, з роду [дому] Садокового, що до мене приступають [близько до мене], мені служити, говорить Господь Єгова, дай назимка з череди товарячої на жертву за гріх". (43: 19) Небесне священництво не належатиме до старого Ааронового священництва. Духовенство "Християнських народів" не складатиме жодної частини небесного священництва. Навіть Ісус Христос не сам обрав собі це місце. "Так і Христос не сам себе прославив бути архиєреєм, а той, хто глаголив до Нього: Син мій єси Ти, Я сьогодні породив Тебе. Яко ж і інде глаголе: Ти єси священник повік по чину Мелхиседековому". (Жидів 5: 5, 6) Єгова вирішує цю справу. Всі члени царського священництва обираються Єговою. Вони ж перебувають разом з Ісусом Христом, Архиєреєм, під час урочистого освячення нової угоди.

Коли Ісус Христос займе своє місце згідно нової угоди, Він стане перед Єговою із заслугою своєї жертви як людина (що в цьому пророцтві зображено як "назимка з череди товарячої на жертву за гріх"), і ця жертва принесена задля

людства. Нижчі священники супроводжують Його під час представлення заслуги. Використання Його заслуги на користь людства образно показано у віршах двадцятому і двадцять першому. Під час прийняття нової угоди відбувається справжнє кровокроплення. “І до посередника завіта нового, Ісуса, і кровокроплення, що промовляє краще, ніж Авелева”. — *Жидів* 12: 24.

Жертвування козла відбувається не в той самий час, а на другий день. “А на другий день принеси в жертву за гріх із козиної отари козла без скази, й нехай очистять жертівника так само, як очищали тельцем”. (43 вірш 22) Козел представляє членів тіла Христового, священників, і ця образна картина показує, що жертвування тіла Господом, пов’язане з жертвою за гріхи, з освяченням і вступленням в силу нової угоди, має лише підпорядковане значення. Члени тіла Христового беруть участь в цьому, оскільки вони є частиною священництва; але властива праця належить самому Ісусу Христу.

Жертвопалення вирішує про придатність жертви за гріх. “Як же скінчиться очищення, принеси в жертву з товарячої череди назимка без скази, а з отари овечої баранця без скази, і принеси їх перед лице Єгови, й кинуть священники на них солі, та й пожертвують їх на всепалення Єгові. Сім день буде приноситься у жертву за гріх по козлу на день; так само нехай приносять по тельцю й по барану з овечої отари без скази. (43: 23—25) Після жертвування тельця або бика як жертви за гріх слідує спалення, як знак, що Бог прийняв жертву за гріх. Під час християнського віку Бог прийняв тих, хто

складатиме членів тіла Христового і які представлені через жертву за гріх у вигляді козла, яку щоденно при носитимуть на протязі семи днів. “Сім день мають очищати жертівника і освячувати його [вони мають освячуватися; зг. англ. Біблії]”. (43: 26) Ми живемо тепер в заключні години сьомого дня, і справа очищення або жертвоприношення скоро закінчиться; тоді нова угода вступить в силу і буде актуальна для всього людства.

Закінчення “семи днів” визначає кінець періоду жертвоприношення. “Як же скінчаться сі дні, будуть на восьмий день і далі священники приносити на жертівнику ваші всепалення і подячні жертви, й Я буду милосердним до вас, говорить Господь Єгова”. (43: 27) “Восьмий день” — це день або час, який слідує за періодом жертвування, і означає початок дня суду окремих людей згідно визначень нової угоди. Тоді люди “шукатимуть ім’я Єгови і чесно служити Йому”, і царське священництво буде служити посередником для людей перед Богом. Справа примирення буде продовжуватися під час тисячолітнього царювання, і при його закінченні “Я вас милостиво прийму, говорить Господь Єгова”. Це буде час, коли Ісус Христос передасть Царство Єгови. — *1 Коринтян 15: 24.*

Східні ворота замкнено

(Езекиїла, голова 44)

Езекиїла було приведено з середнього двору до східної брами: “І привів мене назад до брами знадвірній в святиню, що повернена на схід

сонця, й була вона зачинена”. (44: 1) Ці ворота [І-А] є шляхом, який веде знадвору до зовнішнього подвір’я. Через ворога, які “дивляться на схід”, прийшла слава Єгови в храм. Езекиїл бачив, що ці ворота буди закриті. Було би помилково сказати, що ті закриті ворота підтверджують запевнення деяких, що клас останка в храмі ніколи більше не вийде з нього. Останок зараз є в храмі, але щоб могли там залишитися, вони повинні проявити себе вірними аж до смерті. Смерть означає повне перетворення в образ Господа Ісуса Христа.

Очевидно, 'вузька дорога до життя' буде закритою до визначеною Божого часу; але бачена Езекиїлом закрыта брама, здається, не має ніякого відношення до замикання вузької дороги до життя. Замкнена брама, здається, тут означає, що з часу приходу Господа в храм стало зрозумілим, що привілей входу в царський дім Єгови повністю залежить від Єгови, а не від якого-небудь сотворіння. Ніхто сам собі не візьме честі; а спочатку треба бути покликаним Єговою, усвідомити цей заклик і слідувати йому, а лише тоді виявити себе вірним відповідно до міри або вимог. Не можна бути помазаним на Царство, коли лише хтось є народжений з духа. Лише після того, як хтось виявиться вірним, враховуючи певні вимоги, тоді можна стати помазаним, і це представляється, як вхід в храм. Єгова пояснив, що Він не дасть цю честь нікому іншому, крім класу Його “вибраного слуги”; тому для всіх інших вона закрыта. (Ісаія 42: 8) В році 1930 Господь звелів опублікувати у “Вартовій Башті” ясний огляд про

шлях “в царський дім Єгови”, і з тою часу останок чітко зрозумів, яким ексклюзивним (особливо визначеним) є царський дім Божий. (Див. “Вартову Башту” від 15 лютого до 15 квітня 1930 р.) Увійти можуть лише ті, котрі відповідають вимогам або міркам.

Езекиїл подає причину, з якої зовнішня брама була замкнена: “І промовив до мене Єгова Бог: брама ся буде зачинена, й не відчиниться, і ніяка людина не ввійде нею, бо Єгова Бог Ізраїля увійшов нею, й буде вона зачинена”. (44: 2) Єгова пояснює цей наказ йому, “що має ключ Давидів, котрий відчинив і ніхто не зачинить, і зачиняє і ніхто не відчинить”. (Одкриття 3: 7) Єгова дає цю честь тому, кому Він хоче. (Ісаїя 42: 8; Жидів 5: 4—6) Є певним, що ангели Господні пильно стережуть вхід, і кожного, хто наближається до воріт, старанно перевіряють. В іншому місці показано, за яких умов, коли і кому буде відкрита внутрішня східна брама. [I—E] — 46: 1—8, 12.

Святе Письмо дає багато доказів того, що Господь дасть вірним своїм пророкам почесне місце бути “князями на землі”. “Що ж до князя, то він, яко князь, сяде в їй, щоб їсти хліб перед Єговою, входитиме дорогою воріт переддвірних [III—h, I—A], і тим самим шляхом виходитиме”. (44: 3) Ці вірні старинних часів воскреснуть як звершені людські сотворіння і будуть на всій землі представниками Господа, великого “Князя життя”. Вони матимуть “краще воскресення” як інші люди і увійдуть во славу Божу. Цей висновок підтверджується такими словами Ісуса: “Як побачите

Авраама та Ісаака і Якова та всіх пророків в Царстві Божому, себе ж вигнаних геть”. (Луки 13: 28) “Почувши це, один із сидячих з Ним каже Йому: Блажен хто їстиме хліб у царстві Божім”. (Луки 14: 5) Вірні чоловіки яких було поставлено як “князів на землі” і які сиділи у зовнішніх воротах, не применшують слави Божої, яка спершу увійшла через ці ворота. “ Шляхом воріт переддвірних [I—A] входитьиме він і тим же шляхом повинен вийти”. Однак слід звернути увагу, що ці князі не входили у внутрішнє переддвір’я [I—H], і отже не переступали порогу внутрішніх східних воріт.

“Князь” не входить у внутрішнє переддвір’я оскільки це місце є виключно для священників. Однак тісне сусідство показує, що між царським священництвом і вірними Божими пророками, яких буде зроблено “князями на всій землі”, існуватимуть тісні зв’язки. Вжита тут назва “князь” включатиме всіх цих князів. Їм буде виявлено честь, якої не матимуть ні “велика громада” ні левіти — несвященники. Князі ж тішитимуться цією честю тому, що вони є земними представниками тих, кому Єгова дає свою славу, тобто царському священництву. Тоді Езекиїла було приведено у внутрішнє переддвір’я [I—H] через північні ворота [I—E¹]. “І привів він мене шляхом північних воріт перед дім; і побачив я, як слава Єгови сповнила дім Єгови; і впав я на моє лице”. (44: 4) Оскільки Господь замкнув східні ворота [I—E], Езекиїл відійшов від східних воріт і пішов на північ, тоді завернуv за ріг, і увійшов у внутрішнє переддвір’я через північні ворота [I—E¹], які використовув-

ються священниками. Езекиїл побачив славу Господню, яка сповнює храм, і впав на своє лице, щоб поклонитися Богу. Після цього він побачив Божий потік життя, чії води витікали з храму. З цього часу він слухає далші вказівки Господа, як впливає з дальших записів аж до вісімнадцятого вірша сорок шостої голови. З тих пір, як останок спізнав відображену через закриті ворота винятковість, він побачив славу Єгови у Його храмі в значно більшій мірі. “Єгова є в своєму святому храмі; на небесах престіл Єгови; Його очі дивляться, Його повіки розглядають дітей людських”. (*Псалма 11: 4*) “Єгова у своєму святому храмі — нехай мовчить перед Ним, вся земля!” — *Аввакум 2: 20; див. також Езекиїл 10: 3, 4; Ісаїя 6: 1—5.*

Дана пророку Езекиїлу вказівка починається таким чином: “І промовив до мене Єгова: сину чоловічий! приймай до серця все, й дивись очима твоїми, та й слухай ушами твоїми все, що Я говорю тобі про встанови дому Господнього й про всі закони щодо його й приймай до серця твого все про входи в храм і про всі виходи з святині”. (*44: 5*) Суд пічнеться з дому Божого. (*1 Петра 4: 17*) Езекиїлу було наказано добре запам’ятати все, що він бачить і чує* “Чуюче вухо і бачаче око, Єгова зробив їх обох”. (*Приповістки 20: 12*) Бог своєю милістю дав своєму вірному останку, який тепер є на землі, як чуюче вухо, так і бачаче око. Отже пророка Езекиїла було поставлена в позицію передавача законів для Божого народу, подібно до Мойсея, який показав народу Ізраїльському зразок святині, яка була йому дана на горі.

(Жидів 8: 5; 2 Мойсея 25: 40) Останок Божий використовується тепер таким же чином. Народу Божому слід звернути увагу на заповіді Єгови; і ці закони вони повинні спостерігати і виконувати. Дуже важливо, спостерігати за тим, яким чином останок служить Богу, як він входить і виходить під час своєї служби в храмі. Ми повинні ознайомитися з Божими ворітьми хвали і використовувати їх так, як Він наказав. Слід вважати і виконувати Його організаційні інструкції.

Бунтівний “Християнський світ” було попереджено. “І скажи непокірливому дому Ізрайлевому: так говорить Господь Єгова: доволі з вас, доме Ізраїлів, творити всякі гидоти ваші”. (44: 6) Сюди включено і “велику громаду”. “Християнським народам” треба сказати, що “наступає кінець усіх справ”, і час закінчення всіх їх гидот вже близько. Цього з них вже доволі за всі часи. Тут ясно показано післання остороги, яке останок проголосив “Християнським народам”, особливо післання, яке вийшло 26 липня 1931 року. “Християнські народи” творили багато гидот в ім’я Господа. “Уводити чужинців необрізаних серцем і необрізаних тілом, щоб вони були в моїй святині та поганили храм мій; (годі вам) підносити хліб мій, товщ і кров, та ломати завіт мій всякими гидотами вашими”. (44: 7) Духовенство втягнуло в систему, яку воно називає, ‘церквою Христа і Бога’, багато людей, які вдають начебто є посвячені Богу і виконують Його волю, людей, які не оправдані кров’ю Ісуса Христа і які навіть не вірять у заслугу Його жертви. Багато з них так

званих “стовпів Християнства” зневажають кров Христа і Слово Боже.

Духовенство не піклувалося про дім Божий та його славу дійсно і чесно, а навпаки, дозволяло його занечищувати, вводячи туди нечистих людей, щоб тільки збільшити число членів і прихильників у своїх общинах і приймати від них внески. Вони розкрили свої обійми, щоб прийняти великих і зіпсованих політиків, капіталістів і шахраїв; вони запросили увійти і насолоджуватися їх цінностями, які вони знецінювали тим самим, що підтримували їх дії по пригнобленню людей і у всьому з ними погоджуючись. Через такі мерзості духовенство поламало вічну угоду, беручи участь в пролитті людської крові, а також їх мниму угоду з Богом чинити Його волю і служити Йому. Приймавши собі Його ім'я і ім'я Христа, вони увійшли у мовчазний союз, щоб чинити волю Бога, але повністю знехтували цим. Їм слід дати осторогу, і останок якраз цим і займається.

Єгова наказав робити справу видачі свідчення в основному в сфері “Християнських народів”, оскільки тут було найбільше лицемірства і чинилися найбільші гідоти. “Ви не держали сторожі коло святинь моїх, а становили намість себе їх на варту в святині моїй”. (44: 8) Свідки Єгови приносили післання правди до людей у “Християнському світі”, але багато з них замість слухати це післання, пропускали його повз вуха і вважали за краще приймати похвалу від безсовісних і підкуплених духовників. Вони воліли вибирати для себе “вчених духовників”, і платили за їх утримання, щоб

прислухатися до мудрості людей, що не вимагає від них послуху до Бога і Його справедливих заповідей. “Чудні і странні речі діються в сій землі: пророки пророкують лож, священники за їх підмогою управляють, а люд мій любить се. Що ж ви чинитимете, як настане тому кінець?” — *Єремія 5: 30, 31*.

Духовники сьогодні проповідують людям не Боже Слово, а речі, які наскрізь чужі Його Слову. Бог Єгова має організацію, через яку Він дає “харч у пору” тим, які йдуть правильним шляхом, а харч — це Боже Слово правди, але не післання людини. Той, хто покинув общину або земну частину Божої організації і надає перевагу слідуванню за людськими провідниками, винен у тому ж злочині, що і “Християнський світ” і тому його будуть судити і виженуть із організації Божої.

Ангели стояли на варті біля воріт храму і виконували вказівки Господа. (*Маттея 13: 41*) Жоден нечистий не може туди увійти; а ті, хто спокушає інших і діють проти Божих заповідей, є нечистими і тому виключеними. “Так говорить Бог Єгова: ніякий чужинець, необрізаний серцем і необрізаний тілом, не повинен ввійти в святиню мою, ба й той приходень, що пробуває серед синів Ізрайлевих”. (*44: 9*) Є загальновідомо, що суд Господній почався у 1918 році і що з того часу відбулася велика зміна серед тих, хто дотримується заповідей Божих, хто робить те, що є угодним в очах Бога, і хто чинить Його справу так як Він це замірив. Ісус Христос замкнув ворота перед “Християнськими народами” і класом “злого слуги”; таким чином

сповнилося пророцтво *Ісаї* 52: 1; “Устань, устань і в силу твою одягнись, Сионе! Одягнись в одязі величності твоєї, Єрусалиме, ти, городе святий! Бо необрізаний і нечистий у тебе ніхто тепер не вийде”.

Велика громада

Лише ті, хто слідує поклику Бога до Царства, є претендентами на Царство. Багато з тих, хто народжений з духа Божого, не старалися потім вивчати Його заповіді і слідувати їм. “Так само й левіти, що покинули мене в тих часах, коли Ізраїль від мене одступив, а покинувши мене, блукали слідом за ідолами своїми — й вони приймуть кару за провину свою”. (44: 10) Левіти не стали претендентами на священництво, так само клас “великої громади” (*Одкриття* 7: 9—17) ніколи не слідував заклику до Царства і тому ніколи не здобув собі місця в царському домі Єгови. Їх затримали через себелюбство або якого-небудь іншого ідола. Вони зробили ідола з їх релігійних общин, які вони називають “церквою”. Таким чином багатьох з них утримували від того, щоб повністю віддатися Господу Богу; вони пішли разом з масою непосвячених та нечистих і відійшли далеко від Господа. Їх тримали у в’язниці за допомогою церковних організацій та духовенства. Вони повинні нести наслідки своєї несправедливості, не в небі, а в свої останні дні на землі. Тепер вони є у ‘в’язницях’, але у назначений час вони зазнають того ж, що спіткало Самсона перед падінням дому.

Та обставина, що вони не були винагороджені “нагородою покликання Богом на гору”, не може вважатися ‘несенням несправедливості’, бо вони ніколи не слідували цьому поклику. Взагалі те, що вони одержать життя як духовні сотворіння, є доказом милості або подарунком Єгови для них, а отже не може означати покарання. Вони отримують життя, бо все таки у великих вирішальних випробуваннях вони трималися відданості Богу. Однак вони повинні нести свою несправедливість, коли падає стара будівля і зовсім розвалюється. (*Захарія 14: 2*) Господь був змушений все таки признати “велику громаду” і схвалити її, бо вони швидше помруть ганебною смертю, ніж будуть ганьбити Господа. Обмивання їх одежі в крові Агнця показує їх угодність в очах Єгови, як написано: “Тому вони перед престолом Бога і служать Йому день і ніч в Його храмі, і той, хто сидить на престолі, розкине перед ними свій намет”. (*Одкриття 7: 15*) Співзвучно до цього Езекиїл записав: “Служитимуть у святині моєї хіба вартовиками коло брами храмової і прислужниками коло храму, вони будуть заколювати людям жертви усепалення і інші жертви та стояти перед ними до вслуговування їм”. (*44: 11*) Перш ніж вони покинуть землю, вони будуть хвалити Бога у Його воротах.

Їм предписано місце в організації Єгови, і “вони повинні заколювати людям жертви усепалення і інші жертви”. Вони заколювали ці жертви очевидно біля північних воріт, де поставлено столи для приготування жертви. (*40: 39—43*) Їх не допускали до внутрішнього перед-

двір'я, і вони не могли йти далі, ніж до сіней [II-h] у внутрішніх північних воротах [I—E¹], де стояли чотири столи, по два з кожного боку воріт. Вони також могли використовувати чотири столи, які стояли знадвору біля входу до північної брами. Вони служать народу; але це не можна порівнювати з привілеєм служіння Єгови, чим тішилися члени царського священництва. Служба “великої громади” виглядає певною посередницькою роботою між народами землі і Христом, яка полягає в приготуванні жертв народу, які мають бути прийняті Христом, які Він в свою чергу приносить Єгови. Це доказує та обставина, що левіти, які представляють “велику громаду”, заклінують жертву, перш ніж передати її священникам.

“Велика громада” представлена “козлом відпущальним” (Азазель). Аарон, священник, складає на козла відпущального всі несправедливості дітей Ізраїля і всі їх переступи та гріхи. “І положить Аарон обидві руки на голову козла живого та й признає над ним всі беззаконня синів Ізрайлевих, всі переступи їх, по всіх гріхах їх; і положить їх козлові на голову, та й випустить його рукою певного чоловіка в степ, і понесе козел на собі все беззаконьство їх у землю безлюдну, і випустить він козла в степ”. (3 Мойсея 16: 21, 22) Співзвучно з цим образом Господь говорить про “велику громаду”: “За те, що служили їм перед ідолами їх [церковними системами, духовенством та іншими і були домові Ізрайлеву спокусою до переступу, зняв Я на них руку мою, говорить Єгова, і приймуть кару за провини свої: не будуть вони присту-

пати до мене, щоб служити передо мною, й не будуть приступати до всіх святинь моїх, до місця пресвятого, а поноситимуть безчесть свою за гидоти, що творили”. — 44: 12, 13.

Це показує, що “велика громада” воскреснувши не може дістати Божу природу. Божа природа була б для них завеликим привілеєм, їх вчинки на землі не зовсім згідні з Божими заповідями, і тому на небі їм не буде дано найсвятіші привілеї. Те, що без сумніву змусить “велику громаду” проливати гіркі сльози, є розуміння того факту, що нони принесли ганьбу імені. Єгови і упустили нагоду взяти участь в оправданні Його імені. Вони будуть щасливі одержати будь-яке місце, де вони зможуть жити у вічному благоденстві; але коли вони повністю усвідомлять, як вони спричинилися до знеславлення імені Всевишнього, їх серця сповняться гірким стражданням. Тоді Бог поверне до них свою милість і витре їх сльози. — *Одкриття 7: 17.*

Після того, як “велика громада” очиститься, Господь у своїй милості вкаже їм місце служби перед царським домом. “Призначу їх на сторожів при храму, до всякої послуги й до всього, що звелять їм робити”. (44: 14) Божий закон, який керував левітами, що представляли “велику громаду”, визначав таке: “Теж і браття твої з покоління Левієвого з покоління батька твого нехай приближується з тобою, щоб вони були при тобі і вслуговували тобі, ти ж і сини твої з тобою, ви служитимете перед наметом свідчення, нехай вони роблять службу коло тебе і коло всього намету, тільки до посуду святині і до жертівника нехай не приступають, щоб не

померти їм, так як і вам. І будуть вони при тобі і доглядатимуть соборного намету при всіх службах в наметі, чужий же не сміє приближатись до вас". (4 *Мойсея* 18: 2—4) Де доказує, що "велика громада" є підпорядкована царській сім'ї і буде служити перед престолом. — *Одкриття* 7: 15.

Царське священицтво

Єгова оголосив про свій намір, організувати царське священицтво по почину Мелхиседека. Ісус Христос є головою цього священицтва, і Йому підпорядковані 144 тисячі священиків. (*Псальма* 110: 4; 1 *Петра* 2: 9, 10) Пророку Езекиїлу було дано вказіки про службу священиків: "А священики з покоління Левіїного, синове Садокові, що під час одступу від мене синів Ізрайлевих повсякчасно стояли на сторожі в святині моїй, ті приступатимуть до мене, щоб служити мені, й будуть стояти перед лицем моїм, щоб приносити мені жир і кров, говорить Бог Єгова". (44: 15) Царські священики є Божими синами справедливого, Ягве. Ааронові священики були з роду Левіїного. Первосвященство Садока походить ще за днів царя Давида. (2 *Самуїла* 8: 17; 15: 24—36; 19: 11; 20: 25) Сім'ю Садока було належним чином обрано, бо вона була вірна Богу і представленим через царя Давида інтересам царства Божого. Це доказує, що це є вірне виконання обов'язків відносно Бога, що викликає Його милість.

Сім'я Садока — це були нащадки священика Пінегаса, що був у милості Божій, але не через невірний дім первосвященника Ілія, а

через Амарію і Ахітуба. (*1 Паралипоменон* 6: 1—8, 50—53) “Так видав Соломон Абіятара [нащадка Ілія], щоб він більш не був священником Єгови і справдилось Єгове слово, що сказав був про дім Ілія в Силомі”. (*1 Царів* 2: 27) “Я ж собі поставлю надійного священника, що чинитиме волю мою по душі мені; і збудую Йому незрушиму господа, і буде він по всі дні ходити перед помазанником моїм [царем]. І буде колись так, що хто б не zostавсь в твоєму (Ілія) домі, приходитиме і припадатиме перед ним, випрошуючи гроша срібного і скибочку хліба, та казатиме: прийми мене на яку послугу і в твоєму левітському урядуванні, щоб мати чим прохарчуватись. — *1 Самуїла* 2; 35, 36.

В дні Езекиїла ці “священники, Левіти, сини Садока” були представлені первосвященником Йоседеком, що означає “Єгова є справедливий” (*1 Паралипоменон* 6: 14,15) і його послідовником Ісуса, що означає “Єгова врятує”, (*Аггей* 1: 12; *Захарія* 3: 1, 8, 9; 6: 11, 12) Цей Ісус був первосвященником, який разом з Зоровавелем збудував пророчий храм в Єрусалимі після повернення Ізраїльтян з Вавилону. Ці священники залишалися вірними Богу, як показують пророцтва Аггея, Захарії та Езекиїла. Єгова у 4 кн. Мойсея 25: 11 до 13 говорить про Пінегаса з похвалою і задоволенням, бо він виявився вірним. Священницький дім Ілія представляв тих, які були невірні їх угоді з Богом і приєдналися до антихристів.

З 1917 р. по 1918 рік на Божий народ зійшло критичне, вирішальне випробування і з цього випробування вийшов клас “розумного і вірного слуги”, і він представлений “синами Садока,

які були на стороні моєї святині, як діти Ізрай-леві від мене відступили”. Це є сильне підтвердження для висновку, що коли хтось є покликаний до Царства і прийняв цей поклик, то тоді він мусить піддатися випробуванню, щоб можна було виявити їх вірність; і він мусить виявитися вірним у цьому випробуванні, перш ніж його буде обрано і помазано на місце в царському священництві. Справедливі, говорить Господь “повинні стояти переді мною, щоб приносити мені жир і кров”. Жир і кров були особливими частинами жертви, які належали виключно Богу Єгови і приносилися Йому священниками. Життя є у крові, а Єгова є єдиним джерелом життя. “І воскурить священник на жертівнику, се пожива огняної жертви, на любі пахощі; весь жир Єгови. Установа віковична в роди ваші, по всіх осадах ваших: ні жиру, ні крові щоб ви не їли”. (3 *Мойсея* 3: 16, 17) “Бо в крові душа тіла, і призначив Я її для жертівника, щоб роблено покуту за душі ваші; кров бо се, що чинить покуту за душу”. — 3 *Мойсея* 17: 1.

Вірне священництво синів Садока представляє вірних, яких було обрано членами царського священництва, а також членами царського дому Єгови. “Вони повинні ввійти в святиню Мою, і приступати до столу Мого [IV—s], щоб Мені служити і пильнувати Моєї сторожі”. (44: 16) У тому храмі [I—L, IV—L], який бачив Езекиїл не було скрині, до якої могли б зближатися священники, тому Єгова тепер є в храмі. Там був “жертівник з дерева”, і його називали “стіл, який стоїть перед Єговою”. Помазанники Єгови, які ще є на землі, наближаються тепер до цього

столу перед Господом, не завдяки їх звершеності, а через справедливість і звершеність Ісуса Христа, голови царського священництва. Довір'я Єгови до цього священництва впливає з тої обставини, що це про них сказано: “Вони повинні приступити до мого [Єгови] столу, щоб мені служити і пильнувати мою сторожу”.

Це є клас, який мав доступ до внутрішнього двору. Оскільки східні ворота замкнені, вони повинні увійти через інші ворота: “Як прийдуть до воріт середнього двору [I—E¹, E²], вдягатимуться тоді в одіж льняну, бо вовняне не може бути на них під час служби в брамі середнього двору і в середині храму”. (44: 17) Їх одіж відзначає їх як членів царського священництва, бо “їх льняне полотно є справедливістю святих”. (*Одкриття 19: 8*) Перебуваючий тепер на землі останок повинен одягатися в льняну одіж, а саме в “плащ справедливості”, що показує, що вони мають милість Єгови і є Його свідками. Це призначення, що вони не повинні носити вовняне, вказує на те, що ці вірні не стрижуть отару Бога, щоб полегшити собі службу Богові.

Одіж, яка призначена царському священництву, вказує, що їх служба є їм в радість. “Льняні головні пов'язки [головні прикраси] повинні бути на їх головах, і спідня одіж на бедрах у них буде так само льняна [щоб не були вони непокритими] (*Одкриття 3: 18; 16: 15*); у поті не будуть підперезуватись” (44: 18) Священники не могли одягати нічого, що утворює піт. Піт вказує на турботу, змученість і хвороби як у випадку Адама. (*1 Мойсея 3: 17—19*) Вовняна одіж утворювала піт і тому була непридатною. “Піт” Адама був наслідком прокляття; про Бо-

жу організацію, складову частину якої складає останок написано: “А листя з дерев на зцілення народів. І не буде більше прокляття”. — *Одкриття 22: 2, 3.*

Царському священництву наказано не виставляти на показ людям свої царські одежі. “А як треба буде їм вийти на зовнішній двір [І — D], на двір до людей, тоді здійматимуть одіж, що в ній служили, і будуть зоставляти її в святих світлицях [І — Р, Р¹, Р², Р³], а вдягатись в іншу одіж, щоб [інш. перекл.: і] святою одежою своєю не приторкатись до людей”. (44: 19) Цей текст не можна пояснити так, наче він означає, що прославлені святі матеріалізуються в небі і виставляться на показ людям в якійсь постаті або одезі. Застосування тексту тому повинно обмежуватися лише останком Єгови, який ще є на землі і виступає перед народом як свідки Єгови. Вони не повинні виставлятися напоказ і красуватися перед людьми, зловживаючи речами свого духовного призначення для своєкорисних цілей, з гонору і пихи. Вони не повинні позувати перед людьми як свідки Єгови і намагатися справити враження на інших, підкреслюючи свою важливість, або змушувати людей дивитися на себе з боязню. Така поведінка не сподобалася б Господу. Свідки Єгови є Його слугами; і якщо вони йдуть до людей з Його післанням у вигляді книг, або видають свідчення через інші засоби, то вони повинні віддавати всю славу і честь Єгові, а не людині. (*Аггея 2: 11, 12*) Також не личить вибраним Богом освячувати тих, кого Бог не вибрав. Царське священництво вибране Господом, а не яким-небудь сотворінням.

Вибрані слуги Єгови повинні запам'ятати собі таку вказівку: “Ви не повинні ні стригтися наголо [голитися; Мініатюрна Біблія] ні дозволяти виростати волоссям задовгим, ви повинні обрізати волосся на голові”. (44: 20) Бог дав жінці волосся для покриття голови, а жінка є образом зібрання Божого. (2 Коринтян 11: 2) Чи волосся жінки буде закручене вузлом на потилиці, чи спадатиме, не грає ролі; але ганьбою для жінки є голити голову і потім пов'язувати білу хустину, а зверху натягати чорний каптур, щоб люди їх бачили і могли сказати: “Це дійсно “покірлива особа”. З іншого боку чоловіки не повинні мати занадто довгого волосся, щоб надати собі вигляд незвичайно “смирних” душ і змусити людей говорити про себе як про такі душі. Павло розумів вказівки Господа стосовно священництва, коли писав, що жінки не мають права стригтися наголо або голити голови, і що чоловіки не повинні носити довгих локонів. “Або чи не сама ж природа навчає вас, що коли чоловік має довге волосся, то сором йому. Жінка ж коли має довге волосся, се слава її, бо волосся замість покриття їй дано”. — 1 Коринтян 11: 3—15.

“Вони повинні носити волосся на голові постриженим”. (Мініатюрна Біблія), говорить Езекиїлу Господь у своїй вказівці. Пострижене волосся жінок часто викликало дурні балачки, однак в св. Письмі немає такого місця, яке забороняло б підстригати волосся. Ми не повинні бути такими нерозумними і намагатися встановити правила, до чого нас Святе Письмо зовсім не уповноважує. Вказівки ж Єгови Езекиїлу про головні убори священництва виходять

з того, що вони не повинні були робити нічого такого, що робило б їх особливо помітними або притягувало б увагу до сотворіння, а навпаки, вони повинні робити все, щоб скерувати увагу на Творця. Вони не повинні робити себе помітними ні через свої одежі, ні через свою появу або надто смиренне поведження. Для них було б зовсім непідходящим, коли б вони гордовито пишалися або надавали собі вигляд мучеників, щоб справити враження на інших. Свідки Єгови є щасливими, радісними, вірними слугами Бога, які добровільно проголошують свідчення Ісуса Христа і звертають увагу людей на Слово та ім'я Всевишнього. Чи певний клас людей схоче їх терпіти чи ні, не має значіння. Вони повинні лише вповати на милість Божу.

Винятком або неврівноваженість у будь-якому плані не подобається Господу. “Жоден священник не повинен пити вина, якщо вони йдуть у середній двір”. (44: 21) Закон Бога визначає, що саронське священицтво не повинно пити вина, коли вони входять в храм, але це не означає, що вони не могли б насолоджуватися вином помірковано і за інших обставин. Святе Письмо говорить, що є правильним у певний час пити вино, однак в міру. (3 Мойсея 10: 9) “І не впивайтесь вином, бо в йому розпуст, а сповняйте себе Духом ”. (Ефесян 5: 18) Тоді, коли перебуваєш на вірній службі Богу, слід зберігати здоровий глузд. На службу Богу слід поставити всі найкращі духовні і фізичні сили. Будь-яка спроба служити Богу розсіяно, байдуже і неповажаючим чином не може Йому сподобатися. Господу слід віддавати все саме най-

краще. Ми повинні ревно стремитися бути точним в нашій праці, і проявляти велику старанність, щоб виконувати її вчасно і на славу Господа.

Ми ні в якому разі не повинні намагатися сподобатися людям, а повинні стремитися угодити Богу, Той, хто служить Йому із затуманеною головою, повільно, халатно і байдужо, якщо стан його слід приписати його зловживанням вином, надмірною їжею, звичайно неугодний Богу. Надмірне задоволення від вина або отримуваної їжі є дуже шкідливим, однак “трохи вина заради твого шлунку” є навіть корисним, і так само необхідна помірна кількість доброї їжі. (*1 Тимотея 5: 23*) Царське священицтво повинно керуватися законом Єгови, але не думками чи ідеями різних екстремістів або якимись іншими нерозумними, лицемірними правилами поведінки, як це напоказ робилося серед “організованих Християнських народів”. — *Приповідки Сол. 3: 5, 6.*

Царське священицтво не перебуває ні під впливом закону Ізраїля, ні якого-небудь іншого закону, який не співпадає із законом Божим. “Ні вдови, ні розведеної з чоловіком не братимуть за себе, а можна їм тільки брати дівиць із насіння дому Ізрайлевого та вдовицю, що повдовіла по священникові”. (*44: 22*) Народ Божий відсунув від себе Божу угоду, майже так само остаточно, як Авраам відіслав Агар. (*1 Мойсея 21: 14*) Так само вірний останок Божий не може тепер нічого такого робити, що називають -працею періода Церкви Ілії, бо та справа є вдовою, з того часу як ‘Ілію було забрано геть’.

Павло повинен був мати на думці не пророцтво, коли він писав, що послідовники Христа можуть одружуватися лише “в Господі”. (*1 Коринтян 7: 39*) Однак в ті дні одружувалися для того, щоб народити дітей. Дана Езекиїлу вказівка повинна означати для останку, що вони не повинні вдаватися в нерівний зв’язок з невірними, які не мають віри в сьогодишню справу організації Божої на землі, а що вони повинні одружуватися і зв’язуватися з тим, з ким бажає Бог.

Члени священництва повинні бути вчителями, “Вони мають навчати люд Мій розбирати, що святе, а що несвяте, і вияснювати йому, що чисте, а що нечисте”. (*44: 23*) Клас “злого слуги” відмовився це робити. (*Див. Езекиїл 22: 26; “Оправдання” Том 1, стор. 293*) Ісус Христос вчить останок про різницю між святими і не-святими речами, і це є обов’язком членів останку, повчати інших посвячених Богом. Ті, що належать до останку, чітко бачать різницю між організацією Сатани і організацією Єгови і цілковито посвячують себе Богу Єгові і Його справі. Клас “злого слуги” ухиляється від того, щоб розрізняти ці дві організації.

Ісус Христос прийшов у храм, щоб судити. (*Малахія 3: 1—3*) Нижчі священники повинні в зв’язку з цим щось робити, бо час суду настав. (*1 Коринтян 4: 5*) “При спірних справах мають вони присутувати в суді й судити після постанов Моїх, і допильновувати закони Мої й установи Мої, та свято держати суботи Мої”. (*44: 24*) Ісус Христос, Первосвященник, здійснює тепер суд над класом “злого слуги”, над Лігою

Народів, виборчим правом, мілітаризмом та іншими подібними витворами ворога. Останок судить про спірне питання згідно уже записаного суду Єгови, і на цей суд вони звертають увагу. Також коли Божий народ є зібраний разом, наприклад, на конвенціях, останок допильовує Божий закон і вказівки, і виконує заповіді Єгови, звертаючи увагу людей на заповідь та суд Єгови і застерігаючи володарів і народи, як це їм звелів Єгова. Ісус також використовував суботу для проголошення Царства, і також останок тепер використовує день, який названо суботою, для проголошення післання про Царство Боже. На ділі кожен день для останку є суботою, і все зібрання Боже знаходиться на горі Сион і дотримується свята суботи.

Ці вказівки показують, що останок повинен робити те, що звелів Господь, і що робити це він має як громада посвячених Богу сотворінь. “До мертвої людини щоб ніхто зміж них не приступав, щоб не зробитись нечистим; тільки задля батька-матері, задля сина й дочки, брата й сестри, що не була заміжньою жінкою, можна їм зробити себе нечистим. Бо ще й по очищенню до сього належить йому долічувати сім день”. (44: 25, 26) Ніколи і за жодних обставин останок не повинен поєднуватися з гріховним опанованим Сатаною світом, або приєднуватися до якихось їх реформістських рухів або інших устремлінь, які стверджують, начебто намагаються перетворити світ у чудове місце для життя. Свідки Єгови повинні триматися відокремлено від світу.

Самі священники не повинні дотикатися до мертвих навіть у випадку їх найближчих родичів по крові; не очистившись після цього через обмивання водою, змішаною із попелом “червоної телиці”, і залишаючись відстороненими від служби в храмі на сім днів. (4 Мойсея 19: 1—21) Це ясно показує, що під час теперішнього сповнення пророцтва останок не може занечиститися стикаючись з мертвим світом ні через кого, навіть через найолюбленіших і найближчих родичів по крові. Це означає, що останок не повинен брати участь в жодних махінаціях, навіть якщо вони принесуть вигоду деяким близьким родичам. Останок Єгови повинен повністю посвятити себе служінню Йому, Під час тисячолітнього царювання Христа священництво не спілкуватиметься з мертвим світом, бо викуплені тоді люди будуть на дорозі до життя і вірячи в Господа, Його визволяючу кров та її рятівну силу йтимуть по шляху до оправдання.

Закон Єгови є незмінний. “А того дня, як треба йому приступати до святині в середньому дворі, щоб служити при святині, має він принести жертву за гріх [для завершення свого очищення від занечистення через смерть], говорить Бог Єгова”. (44: 27) Бог не вважає священника чистим, коли він дотикнувся до мертвих, навіть якщо йдеться про його найближчих родичів на землі. Так само Господь не може вважати жодного з останку Божого за невинного або чистою, якщо він сьогодні, в день суду, має лучнісг з чимось, що належить до великої організації безбожного світу Сатани. Священни-

ки повинні “зберігати себе неопоганеними світом”. — *Яків 1: 27*.

Ті, кого возвишено до царського священництва, служать Богу не за якусь земну винагороду. Складати собі скарби на землі суперечить слідуванню слідами Ісуса Христа. Отже згідно даних у Святому Письмі вказівок все, що хто має, повинно використовуватися для прославлення Бога. “Що ж до їх паю, то Я їх пай. І насліддя не давайте їм в Ізраїлі, Я бо їх насліддя”. (44: 28) Отже, є дійсним те, що не можна служити Єгови маючи на меті одержати винагороду на небі, виключаючи, що можна успадкувати Єгову через Ісуса Христа. Це місце в Святім Письмі показує, що вірне священництво царського дому увійде в пай та володіння Божою природою, яку Бог дає лише Своєму царському дому. Що Бог дозволяє цим священникам мати тут на землі буде показано в главах сорок п'ятій (вірші з першого по четвертий) і сорок восьмій (вірші з десятого по дванадцятий).

Священництву буде дано необхідні речі: “Годуватимуться хлібовими приносами, жертвами за гріх та жертвами за переступ й все з обітів [посвячене; примітка] у Ізраїлі їм належиться”. [44: 29] Той, хто працює, повинен їсти. “Робітник вартий свою харчування” ’ говорить Ісус (*Маттея 10: 10*) Це доказує правило, що члени останку мають право приймати дуже незначну грошову винагороду за їх службу, що є турботою Бога про те, щоб їх нагодувати, одягнути і дати їм необхідні для прожиття речі. Вірні свідки Божі ні в якому разі не є тягарем для

людей, але вони мають право їсти. “І первоплід із усякого врожаю в вас і всякі приноси ваші належаться священникам, та й хліб із первоплоду в вас оддавайте священникові, щоб над домом твоїм почивало благословення”. (44: 30) Добре настроєних людей, які тепер є на землі, слід навчити схвалювати той факт, що справа Бога є найважливішою і що свідки або слуги Єгови служать цій справі, через що люди чинитимуть угодне Богу, якщо вони вноситимуть невеликі грошові суми для опублікування літератури і книг для їх навчання. Тим самим народ матиме участь у придбанні необхідних для них речей. Їх навчання є безперечно необхідним. Якщо люди це робитимуть, оскільки навчання йде від Господа, це принесе їм певне благословення зараз і ще більше потім. (*Маттея 10: 12, 13; 25: 34—40*) Священники після їх прославлення у небесах не потребують жити із жертвувань народу; тому це правило повинно стосуватися теперішнього часу.

“Нехай здохлятини й нічого роздертого звіром ні з птаства, ні з скотини не їстимуть священники”. (44: 31) Вони не повинні жити-ся заплутаними і небіблійними вченнями, а лише представленою на столі Господа правдою, яку Він сам для них приготував.

Розподіл землі

(Езекиїда, голова 45)

Видіння Езекиїла розкриває, що Бог вжив заходи для того, щоб землю посідали як священники, так і ті, хто не належить до них. Ми

повинні розуміти, що згадана тут “земля” не стосується буквальної землі, а представляє місце і стан, в який введено членів організації Божої, Ісус пояснює своїм учням: “У домі Мого Батька є багато житла... Я йду, щоб підготувати і для вас місце”. (*Йоана 14: 2*) Згаданий в цьому пророцтві розподіл землі очевидно стосується тієї ж справи. (*Дивись мал. VI, стор. 289*) “Як ділитимете землю паями, то одділите святий наділ Господеві у двадцять п’ять тисяч міряльних тичин [ліктів] завдовжки і у десять тисяч завширшки, щоб се займище було посвятним у сьому обсязі його навкруги”. (*45: 1*) Цей “святий поділ” займав середню [VI—с—d—f—e] всієї землі відродженого народу Божого, і тим самим відображав, як життя та інтереси всього народу обертатимуться навколо організації Єгови і особливо навколо центру її, Сиона, Його царського дому. Це Бог Єгова робить вибір. “На тому, місці, яке Єгова, твій Бог, обере, щоб там перебувало Його ім’я”. (*5 Мойсея 16: 6*) Розподіл землі далі буде роз’яснено в Езекиїла голова сорок сема (вірші з тринадцятого по двадцять другий) і сорок восьма (вірші з восьмого по двадцятий).

Розподіл святого місця описується таким чином: “Від його відпаде до святині чотирикутник округи по п’ятсот міряльних тичин [VI-A], а навкруги його майдан у п’ятдесят ліктів. Із [Цюрихська Біблія: за] цієї міри відміряй двадцять п’ять тисяч жердей завдовжки [VI—с—d] і десять тисяч завширшки [VI—с—e], де стоятиме святиня [VI—A] і пресвяте”. (*45: 2, 3*) Це була площа землі, на якій стояв храм, і основа храму займала середину цього відрізка землі.

Священники Єгови несли відповідальність перед Ним, і спершу Він здійснив приготування для них і вищеописана частка землі була приділена їм: “Ся посвятна частина землі буде належати до священників, служителів у святині, що приступають до служби Господеві. Се буде їм займищем на будинки і посвятним паєм святині”. — 45: 4.

Єгова привів “велику громаду” на призначене для служби місце. “Двадцять п’ять тисяч завдовжки [VI-a-b] і десять тисяч завширшки [VI—a—c] [безпосередньо на півночі приділеного священникам паю] належатиме левітам, слугам дому, їм на власність, як місце для прожиття [примітка: у єврейському тексті стоїть: на власність, двадцять світлиць]”, (45: 5) Господь Бог приготував для “великої громади” вічне перебування в Його організації. Він приводить цю масу народу у безпосередню близькість до царського священництва, щоб таким чином служити славі священників. Різноманітна турбота і мудрість Єгови є всеохоплююча. Він вжив заходів навіть щодо найдрібніших справ. Наприклад, левіти (які представляють “велику громаду”) були розміщені згідно положень закону у сорока восьми різних містах, з яких шість було названа “містами прибіжища”. (4 *Мойсея* 35: 1—8) Три з цих міст лежали на одному березі Йордану, а три — на іншому. Підчас “християнської доби” посвячені Богу, які складатимуть “велику громаду”, були розпорошені по різних церковних організаціях “Християнського світу”; але “велика громада” під час уділу їй землі, завдяки Божій милості, нарешті буде

зібрана разом і приведена у небесне місто або велику організацію.

У зовнішньому дворі [I—Д] храму левітам приділено тридцять світлиць [I—В¹⁻³⁰]. (*Дивись Езекиїла 40: 17*) При розподілі землі Бог визначає двадцять світлиць або ділянок для них, і це повинно вказувати, що Бог ділить левітів або “велику громаду” на двадцять різних відгалужень для служби. Хоча “велика громада” матиме відділення або різні службові відгалуження, вони всі все одно будуть разом і більш ніколи не розпорошаться.

Для міста зроблено такий уділ землі: “А на уділ городові дайте п’ять тисяч завширшки [VI—e—g] і двадцять п’ять тисяч завдовжки [VI—c—f] [зі сходу на захід] навпроти святого займища [N—c—d—f—e]; се має належати до всього дому Ізрайлевого”. (45: 6) Храм і місто були розділені відрізком землі довжиною понад вісім тисяч ліктів. Оскільки місто Сион не згадується у видінні, очевидно, описане місто не є Сион, невидиме царство, а зображення земного представництва небесного Божого уряду. Це місто описується в голові 48: 15—17, 30—35. Все “святе займище” землі, двадцять п’ять тисяч ліктів в чотирикутнику, є зображенням все-світньої організації Божої, названої “Єрусалим”, в той час як Сион царське насіння Єгови, представлений землею, приділеною храму і зайнятою ним і священниками. Про згадане вгорі місто сказано, що воно названо: “Тут перебуває Єгова”.

Князь землі

Земних представників царства Єгова називають “князями на всій землі”, а їх місце в Божій організації описується так: “Тай князеві призначте пай по сім і по тім боці попри посвятний пай, виділений Господові й попри наділ міський на захід сонця з західного боку [VI—a—q] і на схід сонця зі східного боку [VI—b—h], завдовжки на рівні з кожним з тих паїв од західного краю до східного. Се його земля, його держава в Ізраїлі, щоб князі Мої вже не тіснили люду Мого, та щоб оддали землю домові Ізрайлевому по поколіннях його”. (45: 7, 8) Слово “князь” у цьому тексті, очевидно стосується “великої громади” воскресших вірних пророків, які перед Христовим днем були вірними свідками і які повинні бути зроблені Христом володарями на усій землі. Христос є Царем цих земних представників, а Бог Єгова є великим Царем над усіма. Той факт, що більше не буде панувати пригноблення, як кажуть ці вірші, показує якого роду повинні бути ті чоловіки, яких Господь поставить як урядових службовців на землі. Вони будуть справедливими, і їх панування проходитиме в справедливості. Цим земним правителям було сказано: “Так бо говорить Господь, Єгова: Буде з вас, князі Ізрайлеві! Перестаньте кривдити та пригнітати, і чиніть суд і правду, годі вам витискати нарід Мій із його держави, говорить Господь, Єгова”. (45: 9) Це пророцтво показує, що будуть робити “князі на всій землі”. Вони чинитимуть справедливість.

Торгівля в організації Сатани є беззаконною і пригноблюючою; але в організації Божій все

повинно робитися справедливо. “Нехай буде в вас справедлива вага й справедлива ефа (міра), і справедлива кварта. Ефа і кварта нехай будуть усюди однакової міри, щоб у кварти містилась десятина гомера і в ефі десятина гомера, міра їх має визначатися після гомера. У секлі — двадцять гер, а двадцять секлів, двадцять п’ять і п’ятнадцять секлів становитимуть мину”. (45: 10—12). Тут не буде ніяких обманних махінацій ані фальшування міри. Велике підприємство з його мілітаристською організацією для його підтримки і пригноблення народу більше ніколи не відродиться. Справедливі представники Царства на землі навчатимуть людей справедливості і вимагатимуть від усіх, щоб вони чинили справедливо. Міра і вага відповідатимуть Божим правилам, проголошеним Ісусом: “Міру добру, наталовану й струснуту”. — *Луки* 6: 38.

Справедливий уряд Господа не терпітиме, якщо хтось буде не послухним, а вимагатиме від кожного послухання. “Ось яку данину ви [земні представники] маєте давати князеві: шосту частину ефи від гомера пшениці і шестину ефи від гомера ячменю. Установа ж про олію: від корця оливи — десятину кварти; десять батів становлять гомер, бо в тюмері десять батів. Одну вівцю від отари, що має дві соткі овець з розкішного пасовища Ізрайлевого — все це про хлібовий принос і про всепалення й подячну жертву, та й про їх очищення, говорить Господь Єгова”. (45: 13—15) Вірші з тринадцятого по п’ятнадцятий описують, скільки і що слід приносити під час різних жертвувань, і ці жертвування мають відбуватися “щоб зробити викуп

для дому Ізрайлевого”, тобто для народу. Від усіх людей вимагається, щоб вони приймали Божого Царя і воскреслих вірних пророків або слуг Бога, як представників Царства на землі. Вони повинні усвідомити, що земні князі є представниками, які діють на користь людей, що шукають примирення з Богом, з небесним царським священництвом. Пророцтво також показує, що від людей вимагається зробити якийсь внесок в це примирення, і що цей їх вклад полягатиме в їх повному послушанні і співпраці від усього серця. Народ отримуватиме Його вказівки від видимих князів, чиї установи слід виконувати.

Езекиїл слухає дальших визначень, які стосуються цих правителів: “А князь має приносити всепалення і хлібові жертви й ливні в свята [певні свята; амер. Біблія] й кожного повного місяця й у суботи, та й всі празники [великі свята; Лютер] дому Ізрайлевого, він має приносити жертву за гріх і хлібовий принос і всепалення й жертву мирну на очищення дому Ізрайлевого”. (45: 17) Обставина, що Господь дає такі розкладні установи про обов’язки князів, показує, що Єгова через Ісуса Христа висловлює своє особливе визнання тим вірним, які здавна затримували вірність, і вмерли віддані Богу; і що він воскресить їх як звершених людей і зробить представниками Царства на землі. Ці мужі будуть видимими представниками Сиону, Божої організації на землі. Народи землі будуть слухати цих земних представників Божої організації.

Видіння Езекиїла в жодному разі не означає, що в Єрусалимі або його околиці буде збудовано

земний храм для використання його народом. Не буде жодної причини для зведення такої будівлі. Дійсне значення цього видіння є проповідування, яке виконається у визначений Господом час. Це є образ Божої організації в дії, і показує місця, які призначені тим, хто діє в організації. “Так говорить Єгова Бог: у першому місяці, першого дня в місяці возьми з товаричої череди назимка без скази та й очисти ним святиню”. (45: 18) Пророку Езекиїлу було дано видіння десятого дня місяця; отже, воно говорить, що невидимий храм ще буде збудований Господом і почне службу першого дня в році після його возведення. Вірні учні Ісуса Христа очистилися через заслугу пролитої Ісусом Христом крові і стали живими каменями для побудови храму. Всі, кого було приведено в храм і зроблено частиною його, повинні перебувати в цьому очищеному стані.

Храмовий клас організації Єгови буде в період примирення використовуватися на користь народу. “Священник нехай возьме крові з сієї жертви за гріх та й покропить на подвої [I—K] в храмі й на чотири угли жертівника [I—I] в майдані й на подвої [L—E] воріт серединного двора. Так само вчини й сьомого дня в місяці в тих, що провиняють нароком і з простоти, та й так очищайте храм”. (45: 19, 20) Вживання жертівної крові показує, що храм діє в силу пролитої крові Ісуса Христа, Олюбленого Сина Божого, і служить народу. Святі ангели не потребують цього храму, лише людські сотворіння потребують цього обмивання кров’ю в храмі, щоб врятуватися від смерті.

Коли Єгова хотів звільнити Ізраїльтян з гноблячих рук Єгипту, Він представив символічно свою перемогу над ворогом через обмивання подвоїв і порогу кров'ю пасхального ягняти. Це представляло звільнення народу від пригноблюючої руки Сатани і його організації, і було б розумно прийняти, що велика перемога, яку Єгова здобуде в битві Армагедон над ворогом, також буде святкуватися. “У першому місяці, чотирнадцятого дня того місяця має бути в вас пасха, свято семидення, а тоді треба їсти опрісноки. У сей день князь принесе за себе і за весь нарід в землі назимка на жертву за гріх”. (45: 21, 22) Під час тисячолітнього царювання народи землі будуть під владою “князів на всій землі”, і це місце Святого Письма показує, що люди в той період святкуватимуть своє звільнення від пригноблення ворога і розуміють, що ‘Агнець Божий забрав їх гріхи’, і що великий і могутній Ісус Христос роздав ‘виноградне гроно гніву Божого’ для знищення ворога і його організації. Потім перед Господом Ісус Христос преклонить коліна, і всі признають славу Всевишнього, що Ісус є великим Агнцем Божим. — *Філіп'ян 2: 9—11*.

Народи землі матимуть добру причину, щоб святкувати свято І вірно його дотримуватися. Це впливає з наступного тексту: “І через сім днів буде він приносити на всепалення Єгові щодня по сім назимків і по сім баранів без скаси, а на жертву за гріх щодня по козлу з козиної отари. Хлібового ж приносу має він приносити по ефі на барана та гину оливи на ефу”. (45: 23, 24) Під час тисячолітнього Царства

земні князі і народ святкуватимуть такі свята для Агнця Божого, Ісуса Христа і на честь імені Єгови.

Сьогоднішні “святкування” людей, що є під впливом сатанської організації підчас тисячолітнього панування Христа будуть замінені справжніми святами, дотримуваними у назначений час. “У сьомому місяці, на п’ятнадцятий день місяця, у семиденне свято [свято листяної хижини] має приносити він [князь] щодня те саме: таку ж саму жертву за гріх, таке саме всепалення, стільки ж приносу хлібового і стільки ж оливи”. (45: 25) Під час тисячолітнього правління Христа народ знаходитиметься на шляху до оправдання, під керівництвом великого посередника і Царя, Христа. Вони повинні бути оправдані остаточно і повністю перш ніж їх можна буде привести у вічну організацію Єгови. Підчас цього тисячолітнього панування люди, образно кажучи, житимуть в наметах або хижинах. В кінці тисячоліття, коли Сатану буде випущено на короткий час (*Одкриття 20: 3*), оправдані будуть разом зі своїми земними вождами і князями утворювати “військовий табір святих”, який Сатана і його орди намагатимуться побороти. На той час люди знатимуть, що вони залежать від Бога та Христа. Підчас тисячоліття народ святкуватиме свято листяної хижини і збирати та приносити всі плоди хвали Богу і подячної пісні. “Князі на всій землі” в цей період триматимуть плоди Царства з дерев життя, які ростуть по обох боках потоку води життя, і даватимуть ці плоди для благополуччя людей. (*Одкриття 22: 1, 2*) Ця образна мова

показує, що земні князі служитимуть людям життєдайною правдою.

Східні ворота

(Езекила, голова 46)

Слава Єгови увійшла через східні ворота, тому Святе Письмо говорить: “Так говорить Господь, Єгова: Брама [І—Е] всерединного двора, повернена на схід сонця, має бути замкнена через шість робітних днів, а в суботній день і в день нового місяця має бути відомкнена”. (46: 1) Князі або володарі на землі не проходять через цю браму, але обставина, що в певний час вона стоїть відкрита, показує, що це повинно служити для встановлення зв’язку. Згідно з двадцятим віршом цієї голови ця східна брама відкривається при певних обставинах. Видіння показує клас Церкви в храмі. Коли офіційні члени земного останку є запечатаними перед поверненням цих вірних, яких слід зробити князями на усій землі, то ця символічна східна брама [І—Е] Божої слави під час цього періоду спільного перебування — незалежно від того, наскільки тривалим воно може бути — повинна бути міцно замкнена, щоб ніхто після цього не зміг увійти. (Маттея 7: 21—23; Луки 13: 24—27) Однак коли вірні пророки або князі повернуться, східна брама хвали і служіння на славу Єгови буде відімкнена, і тоді “князь” зможе увійти; однак він має право йти лише до внутрішнього порога воріт і в жодному разі не переступати його. Правдоподібно, що ці вірні

на короткий час взаємодіятимуть з останніми членами вірного останку класу “слуги”, на яких Єгова поклав свою славу. Таким чином, між вірним останком, князями на землі існуватиме прямий зв’язок, навіть якщо мине короткий час.

Те, що “князь” не має права увійти через внутрішні східні ворота, де увійшла слава Єгови, показано в цьому тексті: “Князь прийде через знадвірні сіни [II—h] й стане в подвоях сих воріт, і впорають священники всепалення його і подячну жертву його, й поклониться він Господеві з порогу воріт [II—g] та й вийде собі, а ворота зостануться незачиненими до вечора”. (46: 2; дивись 44: 3) З цього тексту Святого Письма випливає, що священники зійдуться з князями, тобто члени царського священництва зустрінуть членів класу “князів на усій землі”, і священники повинні підготувати жертву приймання. Чи це не може також означати, що останні члени останку, тоді коли вони ще в тілі, тішитимуться привілеєм особисто зіткнутися з деякими вірними мужами старих часів, після того як вони воскреснуть і почнуть справу Царства на землі? Цей вірш показує, що князі поклонятимуться особливим чином Господу Єгови, біля воріт Його хвали і служіння Йому, коло порога внутрішньої східної брами, і це повинно вказувати на їх особливе положення в організації Єгови. Ісус говорив про цю ж саму справу: “І кажу вам: Що многі прийдуть од сходу й заходу, та й сядуть з Авраамом, Ісааком і Яковом у царстві небесному”. (Маттея 8: 11) Ця особлива брама хвали і служіння стоїть відкритою перед князями підчас цілого “дня

Єгови”, тобто під час тисячу років панування Христа.

Князі керуватимуть народом під час їх поклоніння Єгови і Христу. “Та й народ має поклонятись перед Господом коло входу в ворота [І—Е] в суботи і дні нового місяця”. (46: 3) Народи землі тоді поклонятимуться на зовнішньому майдані [І—Д], тобто на сході храму і перед воротами храму. Служба Богу буде підкреслюватися регулярними святковими процесіями в суботи і дні нового місяця. Це приблизить людей ще ближче до Єгови і Христа. На той час вони будуть разом як єдиний згуртований народ, і князі будуть їх проводарями.

В суботу і в дні нового місяця князь повинен приносити Господу всепалення за народ, і ці жертви перераховані у віршах з четвертого по сімий. “Хлібового ж приносу дасть він ефу на тельця і ефу на барана, а на ягнята, скільки рука його подасть, оливи ж по гину на ефу”. (46: 7) Князь не має права входити у внутрішнє передвір’я; тому є написано: “А як приходить князь, то має ввійходити через передвір’я у брамі [І—Е]; і через нього виходити”. (46: 8) Внутрішнє передвір’я призначене виключно для служби священників.

Правила поведінки

Господь встановив добрі правила поведінки для народу, який приходить у великі свята, щоб поклонятися. “А як приходитьме люд землі перед лице Господнє в свята, та хто ввійшов північною брамою [І—А¹] на молитву, той має

виходити брамою полуденною [I—A²]; не буде виходити тією брамою, що нею ввійшов, а має виходити протилежною”. (46: 9) Процесія людей повинна рухатися в одному напрямку, щоб не виникло безпорядку, що показує, що все, що чинить Господь, відбувається в певному порядку. Далі це показує, що народ, який використовує свої привілеї у зв’язку з Божим храмом, повинен йти до кінця, і не може пройти лише частину шляху, якщо він хоче примиритися з Богом і назавжди увійти в Його організацію. Проводирі “Християнського світу” були дурними вождями і пастирями, але в організації Господій “князь” завжди направлятиме народ на праведний шлях. “І князь має бути серед них; як увіходять вони, ввійходить і він, а як вони виходять, виходить і він. А в свята й в урочисті дні хлібового приношення від його має бути по ефі на назимка й по ефі на барана, на ягнята ж — скільки подасть рука його, олії ж по гину на ефу”. (46: 10, 11) Отже, князі несуть відповідальність перед Господом, і під час тисячолітнього царювання вони піклуватимуться про те, щоб люди чинили правильно і справедливо.

Внутрішня східна брама буде відкритою при певних умовах: “А коли князь по щирості своїй схоче принести всепалення чи подячну жертву Господеві, так мають відомкнути йому браму, повернену на схід сонця [I—E], і він упорас свій принос і свою подячну жертву так само, як упорав суботнього дня, і вийде; а як вийде, замкнуть ворота”. (46: 12) Це є наступне свідчення велелюбної доброти Єгови і показує прояв Його уваги до вірних пророків старих часів, і

що їх буде удостоєно “кращого воскресення”. Нічого в їх службі не відбувається з примусу, а вони служитимуть з радістю і покірністю духа. Вони будуть щасливі поклонятися Господу і приносити подячні жертви особисто — поза своїми призначеними обов’язками — а не лише в зв’язку з їх назначеним місцем разом з народом, Слід звернути увагу на вказівку, що після принесення князями їх добровільної жертви, коли вони вийдуть, то ворота мають бути після цього замкнені, Це показує, що двері для прийому цих князів землі небесним священництвом Єгови, завжди повинні з готовністю відкриватися, завжди, коли їх потреби кажуть їм шукати спільності з Господом сил небесних. “І станеться так: перш ніж вони покличуть, Я відповім; вони ще говоритимуть, а Я слухатиму”. — *Ісаія 65: 24.*

Було вжито заходів для щоденної подячної жертви. “Щодня принось Єгові на всепалення ягня-перволітка без скази, щоранку принось його; і додавай до того хлібовий принос щоранку — частину ефи та й оливи третину гина, щоб розмішати муку. Така віковічна постанова про хлібовий принос Єгові, по всі віки. Нехай на всепалення приносять ягня та хлібовий принос і олію щоранку повсякчасно”. (46: 13—15) Визнання, хвала і подяки Господу Єгові приноситимуться царським священництвом, і ніколи знову не станеться такого, щоб “щоденна жертва перестала приноситися”. (*Даниїл 12: 11*) Тоді “звіра” і “образ звіра” буде знищено, і вони більше не стоятимуть і не перешкоджатимуть.

“Князям на всій землі” Господом дано вічну милість. “Так бо говорить Господь, Єгова: ”Коли князь дає котромусь синові своєму дар, так се має йти в насліддя й синам його, ся держава їх має бути наслідною”. (46: 16) В дні буквального Ізраїля синів притягали, щоб оберігати честь імені і власність сім’ї і отримати їх у вічну спадщину. Все це було необхідно через вимираючий стан роду людського. Воскреслі ж проводирі і вірні пророки або князі не будуть більше вмирати. “Вони більше не вмиратимуть”. (Луки 20: 36) Їм не будуть потрібні сини для одержання сімейного насліддя, бо ці князі, в силу свого насліддя, яке вони одержали від свого батька, Ісуса Христа, будуть самі “синами”. Отже, можна чітко зрозуміти, що вжиті тут поняття “князь” і “його сини” разом складають пророчий образ всіх “князів усій землі”, яких буде зроблено синами Христа, великого Князя слави. Згідно з цим, це дане Езекиїлу пророцтво відображає те, що імена цих князів ніколи не вимруть, і що те, що їм дав як насліддя Бог, навіки залишиться їх власністю і спадщиною.

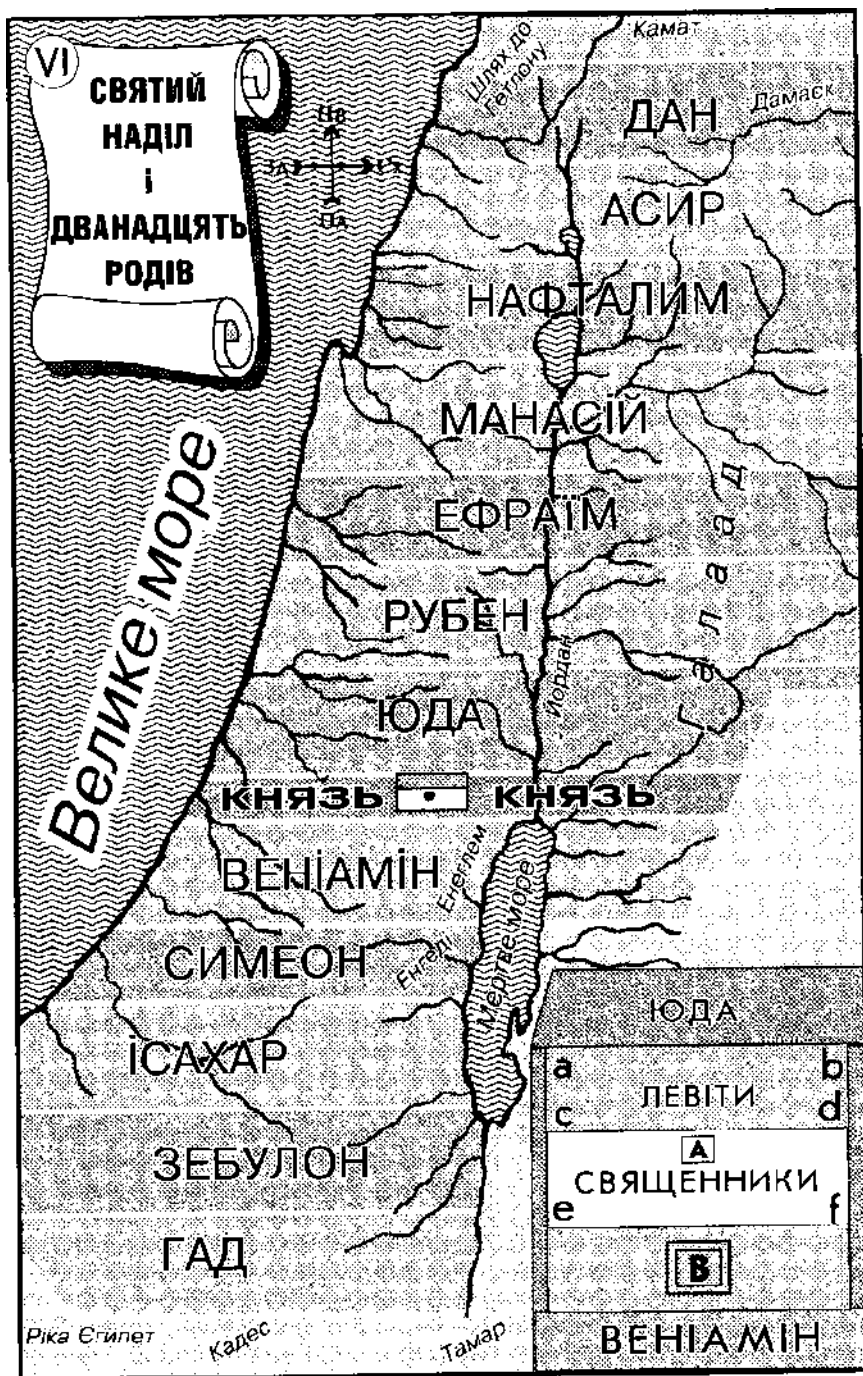
“Князям” очевидно дано певну свободу особистого розсуду в справах служби для Господа. “Коли ж він дасть із насліддя свого в дар котрому підвладному своєму, то се буде належати тому тільки до року визволу, а тоді вернеться до князя. Тільки до синів його має переходити насліддя його”. (46: 17) Під час періоду воскресення буде влаштовано служіння у світовому масштабі, і здається, що Господь зали-

шити на розсуд “князів усій землі” питання про те, кому присудити честь особливої служби в організації Господа, Нагоду буде даровано таким людям, які дійсно люблять Бога, проявляють вірність, відданість і готовність до служби та надаються до неї. Це є привілеєм тих серед останку, які мають дітей, навчають їх дійсно віддаватися Господу Богу та службі Йому, бути готовими до служби під керівництвом “князів на всій землі” і стремитися до цього. Князі або правителі без сумніву подарують ці привілеї тим, хто надається до служби і прагне служити і подобатися Господу.

Всі місця у службі по всій землі є насліддям “князів”; однак ця справа службі вимагає багато рук, і “князі” матимуть привілей давати іншим нагоду допомогати їм в цій справі під їх керівництвом. Привілей, що таким чином оцінюється як “подарунок” або милість “повинен [служі] належати до року визволу, а потім знов вернеться до князя”. Це означає, що слуги можуть мати цей привілей служби під керівництвом князя або правителя, що ця честь, пов’язана з цим положенням, належатиме їм до кінця тисячоліття, але в кінці цього періоду більше не буде різниці між цими слугами і іншими членами людства, які збережуть свою праведність і тоді “[будуть] визволені... для свободи слави дітей Божих”. (*Римлян 8: 21*) У всякому випадку це буде чудовий привілей, служити людям під керівництвом правителів землі; і вірні на землі повинні тепер навчити цього своїх дітей. До якої ж слави можуть стати

причетними слуги завдяки своїй службі, ця слава належатиме князям, однак слуги тішитимуться своїми привілеями, даними їм з милості.

Це місце св. Письма показує, що Жиди вже не будуть в такій милості, як інші народності. Під час тисячолітнього правління Жиди можуть лише брати участь у службі під керівництвом князів. Вірність і відданість Господу і Його Царству можуть принести Боже благословення. Хоча Жиди були невірними Богу, особливо в часі їх угоди, однак Єгова виявить їм свою милість, і завдяки вірності їх батьків, які стануть “князями на всій землі” підчас тисячоліття, Бог дасть Жидам нагоду повністю примиритися з Ним. Тому написано: “Жиди є ”олюбленими через [їх] батька”. (*Римлян 11: 28*) Не мало бути жодної причини, щоб під час тисячолітнього панування довірити якому-небудь жиду особливу службу, навіть якщо він особливо надається до цього і є відданим Господу. Вище наведені слова апостола Павла не можна витлумачити в тому смислі, ніби-то Жиди будуть в більшій милості, ніж інші люди. Всі люди, яких буде прийнято, повинні мати віру, як Авраам, і таким чином вони стануть справжніми Ізраїльтянами. Єгова дає ясно зрозуміти, що в Царстві не терпітиме жодного пригноблення. “Та князеві не можна забирати наслідного паю у людей витискаючи їх з держави їх. Тільки з власної держави можна йому наділяти дітей своїх, щоб нікого з мого люду не виганяли з держави його”. (*46: 18*) Це показує, що насліддя народу не повинно зменшуватися через

те, що Бог дає князям. Вся земля буде наслід-
дям слухняних людей, і вони володітимуть нею
вічно. Люди матимуть достатньо місця і жити-
муть в повній безпеці. Князі не повинні при-
дбати собі розкіш і багатство за рахунок народу,
і люди не будуть більш ніколи розпорошеними.
Володарі на всій землі зміцнюватимуть єдність
між людьми; вони житимуть як велика сім'я в
мирі один з одним, і всі восхвалятимуть вічного
Творця.

Справа священників

Після цього пророку Езекиїлу було показано,
що священники під час тисячолітнього царюван-
ня повинні будуть виконувати особливу справу.
“І привів мене тим ходом [I—R], що збоку в
брамі [I—E¹] до святих світлиць про священ-
ників, повернених на північ [I—P, P¹], і се там
одне місце скраю [простір ззаду: мініатюрна
Біблія] на захід”. (46: 19) Описані тут світлиці
для священників обмежували довжину храму на
півночі і півдні, і вони описуються в голові
сорок другій з першого по тринадцятий вірші.
Тут показано два квадратних двори, один [I—
O] знаходився у північно-західному кутку, а
другий [I—O¹] в південно-західному куті серед-
нього передвір'я [I—H] і на помості або плат-
формі внутрішнього (середнього) передвір'я. Ан-
гел дав пророку таке пояснення: “І промовив
до мене: се те місце, де священники мають
варити жертву за гріх, і за переступ, та пекти
хлібовий принос, не виносячи його до надвірних
сіней, на освяту люду”. — 46: 20.

Зразкова служба ааронського священництва була образною і вимагала, щоб священники пекли хлібовий принос і готували жертву. (3 Мойсея 24: 5—9; 2: 1—11; 6: 14—18) Вони повинні були кип'ятити або варити певні частини жертви. (3 Мойсея 6: 28, 29; 4 Мойсея 6: 19, 20) Це пророче представляє, що царське священництво під час тисячолітнього царювання буде мати важливу роботу при приготуванні жертви за гріх. Вірний останок в храмі вже сьогодні як старанний слуга нової угоди, чинить підготовчу справу і дуже старанно цим займається. Все, що буде зроблено під час тисячоліття не буде лише формальною справою, а справжньою роботою. Ця частина роботи не може спостерігатися людьми, що є згідно з тим фактом, що царське священництво буде невидимим для людства.

Пізніше Езекиїлу було показано місце для варіння: “І вивів мене до задвірних сіней [I—D] і провів мене по чотирьох кутах сіней, і ось, в кожному куті сіней ще сінки”. (46: 21) Ці чотири двори [I—S, S¹, S², S³] мали однакову величину. “У всіх чотирьох кутах двору [I—C] були криті сіни, завдовжки сорок локтів, а завширшки тридцять; однієї міри в усіх чотирьох кутах. І навкруги всіх їх чотирьох — стіни, а при стінах пороблені куховарні навкруги. І сказав мені: се куховарні, де слуги храму [левіти, які не були священниками], варитимуть жертви людські”. (46: 22—24) При зразковій пророчій службі левіти або несвященники також варили м'ясо при певних обставинах. (2 Паралипоме-

нон 35: 11—14) Це без сумніву відбувалося під час народних свят, коли левіти допомагали під керівництвом священників. Це повинно було показати, що в небі “велика громада” служитиме перед Господом і буде використовуватися у службі, яка примирить народ з Богом. Варіння жертв показує, що вони повинні бути з’їдені; отже, ця картина представляє трапезу із Господом за Його столом. Царське священництво в першу чергу піклуватиметься про їжу, яка повинна подаватися народам землі зі столу Господнього під час тисячолітнього царювання, і “велика громада” за допомогою своєї служби при столі Господа братиме в цьому участь.

Потік

(Езекиїла, голова 47)

Єгова дав досить доказів для остаточного укріплення віри тих, хто Його любить. Ім Він відкриває свої правди, які подібні до джерела, запаси води якого ніколи не вичерпуються. Його правди заохочує і скріплює тих, які п’ють з цього джерела. Тепер Він дає змогу своєму вірному останку на землі тішитися з вод цієї правди. (*Ісаія 12: 3*) Єгова звелів Мойсееві проголосити таке правило: “По слову двох або трьох свідків буде вирішена справа”. Те, що це визначення записано для користі послідовників Ісуса Христа, впливає з певністю з тієї обставини, що Ісус проводив Його своїм учням. (*5 Мойсея 19: 15; Маттея 18: 16*) Під час відкриття, яке Єгова дав вірним мужам, Він за-

стосовує вищеподане правило. Він велить одному пророку записувати, а іншому підтверджувати, що записав перший. В Одкритті, записаному Йоаном згідно наказу Ісуса Христа, було дано опис потоку води життя. У пророцтві Езекиїла, записаному за наказом післаного з неба післанця Єгови класу Езекиїла розповідається про той самий потік життя, який Єгова у своїй велелюбній доброті створив на користь усіх послужників Йому сотворінь.

Езекиїла було проведено небесним післанцем або проводирем через весь храм, по всіх майданах всередині мурів зовнішнього передвір'я. Езекиїлу показано, що Бог Єгова збудував свій священний храм для оправдання свого святого імені, і що він служитиме на благо всім сотворінням, які Його люблять і це також включає людей, які повинні унаслідувати землю. “Тоді привів мене назад до храмових дверей [I—K]; і се — з-під порога храму тече вода на схід сонця; храм бо стояв передом на схід сонця, а вода текла з-під правого боку в храмі від полуденного боку від жертівника [I—I] ”—47: 1.

Езекиїла було приведено до воріт дому. Храм [I—L] і святиня [I—K] мали двоє дверей. Одні з цих дверей вели до святині, а другі до святих в храмі. Це були двері з двома дверцятами або — як їх сьогодні називають — подвійні двері. “А в обох дверях по обох боках двоє дверцят, бо двоє дверей було з обох боків воріт. І пороблені були на них, на дверях храму херувими й пальми”. (41: 23—25) Передане тут єврейське слово “двері” є таке ж, як було вжито для позначення дверей в наметі в пустині.

(2 *Мойсея* 26: 36) Коли Езекиїл стояв біля дверей він бачив, що води витікають з-за порогу дому. Єгова називає цей дім “місцем Мого престолу”. “Та й промовив до мене: Сину чоловічий! се місце престолу Мого й місце під стопи ніг Моїх, де житимуть серед синів Ізраїля во віки; й не буде вже дім Ізраїлів поганити святого імені Мого, ні вони, ні царі їх блудуванням своїм і трупами царів своїх на висотах їх”. (43: 7) На доказ того, що два свідки Езекиїл і Йоан як пророки Єгови говорили про одну і ту ж справу взаємно підтверджуючи один одного, у *Одкритті* 22: 1 стоїть написано: “І показав мені чисту ріку води життя, ясну як кришталь, що виходила з престолу Божого і Агнцевого”.

Це є животворні води, які виходять з престолу Єгови. Бог післав у 1914 році свого (Злюбленого Сина царювати, і таким чином Він тоді встановив свій престіл над земними речами. У 1918 році Господь прийшов до дому або храму Єгови. Джерело вод є в храмі; з цього ми повинні зробити висновок, що описані пророком води почали текти з 1918 року. Води текли з дому Господнього у внутрішнє передвір'я [I—H] і тоді мимо західної сторони жертівника [I—I]. Внутрішнє передвір'я є виключно для священників, синів Садока. Це показує, що помазане царське священництво має доступ до вод і дістає з цього користь. Ці помазані знають джерело вод і є щасливі, бо вони належать до Божої організації. “Ріка — потоки її звеселяють город Божий, святе місце домівок найвищого”. (*Псальма* 46: 4) Помазаний останок на землі, бачучи

храм Божий і витікаючі з нього води правди, починають похвальну пісню, давно записану Давидом: “Мовчки дожидає Тебе, Боже, хвала на Сионі, і сповняться обітниці Тобі. Ти слухаєш молитву нашу і до Тебе прийде всяке тіло; Несправедливості подужали мене; наші провини, Ти простиш їх. Щасливий, кого Ти вибереш і даси йому приблизитись: він житиме у дворах Твоїх. Наситимось добром дому Твого, святощами храму Твого. Дивні речі промовили до нас у справедливості, Боже, спасителю наш, Ти надія всіх кінців землі і далекого моря! Ти, що утвердив гори силою своєю, підперезавшись потугою, котрий тихомирить бурхання моря, ревучі його хвилі і заверюху народів. Перед дивами твоїми лякаються народи на всіх кінцях землі; Ти звеселяєш країну сходу і заходу. Ти дбаєш про землю і даєш їй достатку: щедриш її великим богатством: Божий потік повний води. Ти приготавляєш для неї хліб, що даєш рости йому. Ти наповляєш борозни її, рівняєш скиби її, м’ягчиш їх дощами, благословляєш рослину її. Ти увінчав рік добротою Твоюю і сліди Твої повні товщі. Ростуть буйно левади в пустині, радістю вкриваються узгір’я. Луги покриваються стадами, а долини поростають житом; все торжествує, все співає”. — *Псалма 65.*

Тих, хто у випробуваннях, які прийшли до них у 1917—1919 р., залишилися вірними Господу, і яких Господь Ісус Христос зібрав і зробив своїм вірним і розумним класом слуг, було приведено в храм і навчено, і вони є першими, хто зможе втішатися водами, які витікають з дому Божого. Те, що вони будуть

першими отримувати з цього користь, підтверджено словами пророка Захарії, який написав: “Одного дня джерело відкриється дому Давида [царському дому, помазаним в угоді відносно царства, тим, хто приймає певні милості Давида] і [тоді] жителям Єрусалиму [помічених духом в організації Єгови] на змиття гріха і нечистоти [як колись був занецищений Ісаїя, бо він не співав хвалу Єгові]”. (*Захарія 13: 1*) Ті, хто мав спільність з нечистими у Вавилоні, організації Сатани, повинні були бути очищені. Єгова зверне свою увагу на своїх вірних, оберігатиме їх і забезпечуватиме всім необхідним. “Я, Єгова, бережу його, що хвилини напоюю його, в ночі і в день стережу його, щоб хто не вломився в него”. (*Ісаїя 27: 3*) “Хто хоче пити, йдіть усі до вод, у кого нема срібла, йдіть, купуйте й споживайте; йдіть, купуйте без срібла, і без плати вино й молоко”. — *Ісаїя 55: 1*.

У певний час члени “великої громади”, які представлені левітами, що служили у внутрішньому передвір’ї [f—Д], прийматимуть благословення цих вод. “Голоду знати не будуть, ні згаги, й не поразить їх спека і сонце, той бо що милує їх, буде їх водити й приведе їх до джерел водних”. (*Ісаїя 49: 10*) Люди землі за межами мурів, які оточують царський дім, будуть останніми, хто одержить життєдайні води і їх благословенну дію. Ті, хто служив Господеві лише з корисливих причин якийсь час і потім стали байдужими, не побачать і не оцінять цих вод і не матимуть з них жодної користі.

Храм був спрямований на схід; тому “двері дому” були на прямій лінії зі шляхом “сонця

справедливості”, яке приходить зі сходу. В *Езекиїла* 43: 2 написано: “І се — слава Бога Ізраїля прийшла зі сходу, а голос Його, як шум великої води, і земля сяяла від Його слави”. В “*Одкритті*” 7: 2 сказано про Господа Ісуса Христа, головного уповноваженого Єгови: “Я бачив іншого Ангела, що виходив від сходу сонця і який мав печать Бога Живого”. Води з храму спочатку текли вздовж стежки Господа Ісуса Христа.

Видіння Езекиїла показує, що основа храму покладена вище, ніж середнє передвір'я і що середнє передвір'я лежить вище, як зовнішнє, а зовнішнє передвір'я лежить вище на сім сходин, ніж земля ззовні стіни (мал. І, розріз святині) “Води текли над порогом дому” і звідти вниз. Отже, води текли рядами каскадів квадратних водопадів. Вода, що витікала з цього незвичайного джерела і текла до землі, що лежала назовні, повинна відображати сухість і, отже, велику потребу у воді для висохлої і спраглої пустині. Це є вода життя, і Єгова є джерелом життя; і той, хто хоче жити, повинен прийти до усвідомлення, що Бог дає життя, і що Його Олюблений Син, Ісус Христос є повноважений Його, через якого Він розподіляє життя. (*Йоана* 17: 3) Ніколи до цього висохлий світ не був у такій жахливій нужді, як тепер; але Єгова подбав про потік життядайної правди, і в установлений час всі повинні зіткнутися з цим життядайним потоком. Вони повинні пізнати Бога Єгову. — *1 Тимотея* 2: 3—6.

Вожді “Християнського світу” пригноблювали народ і приховували від нього правду, через

що люди доброї волі є “нужденними і убогими”. Могутній Цар вічності, Той, що дає кожен добрий подарунок, пояснює: “Злиденні і убогі шукають води, — не знаходять; сохне язик їх від згаги; Я ж, Єгова почую їх. На горах витворю ріки й бурчаки по байраках; озером степ ізроблю, а сухі суходоли — повними кри-ничин”. (*Iсаія 41: 17, 18*) “Проте Я вчиню щось нове; воно наче б уже сталося; чи вже ж ви й цього не схочете знати? Я проб’ю дорогу в пустині; на степах пролию ріки. Буде мене вихваляти звір’я степове, шакали й струси, зате дам воду в пустині, — ріки в степу сухому, щоб поїти вибраний нарід Мій”. (*Iсаія 43: 19, 20*) Вибраний народ Єгови є членами Його Царського дому, яким Він хоче спочатку дати свої життя-дайні води, а вже потім всім, хто Його любить і Йому служить. “Народ сей виобразую Я для себе; він Мене прославить”. (*Iсаія 43: 21*) “Так говорить Єгова, що тебе вибрав і зобразовав, та допомагав тобі, відколи мати на світ народила. Не бійся, мій кметю Якове, любий, вибраний Ізраїлю; Я бо вилию води на жадібне, пущу потоки на те, що висохло; вилию духа Мого на твоє насіння, й благословення Моє на твоє потомство”. (*Iсаія 44: 2, 3*) Ті води, нарешті, впадають в “мертве море” і дають життя тим, хто має добру волю, любить Бога і є Йому послухний.

Слід взяти до уваги, що води витікають з “правого боку дому”, тобто з боку сили, з боку на якому, якщо поглянути на храм, головою якого є Ісус Христос, стоїть Єгова. (*Псальма 110: 5; Iсаія 41: 13*) “Так говорить Єгова до

помазанника свого Кира: Я підтримуватиму тебе за праву руку твою, щоб покорити тобі народи, й познімаю пояси з чересел у царів, щоб повідчинялись перед тобою брами й ворота не зачинялись”. (*Ісаія 45: 1*) Води виходять від Бога Єгови, однак протікають через клас храму, голова якого є Христос, в першу чергу звичайно через Ісуса Христа. Це показує, як сповняються пророчі слова Ісуса, про що написано: “В останній же великий день свята став Ісус та й покликнув, глаголячи: коли хто жаждує, нехай прийде до Мене, та й п’є. Хто вірує в Мене, як рече писання, ріки води живої з черева його потечуть”. (*Йоана 7: 37, 38*) Це пророцтво Ісуса не повинно сповнитися перед зісланням святого духа, як показують Його наступні слова: “Се ж глаголив про Духа, що мають прийняти віруючі в Нього, ще бо не був на них Дух святий, бо Ісус ще не прославився”. Це є наступним підтвердженням висновку, що друге зіслання святого Духа відбудеться після приходу Господа Ісуса в храм.

Жертівник у храмі, який бачив Езекиїл, стояв у внутрішньому передвір’ї, де мали право служити лише священники. Води протікали з південної сторони (отже з права) вівтаря. Оскільки жертівник вказує на велику викупну жертву Ісуса, цим показується що викупна ціна є в безпосередньому зв’язку з животворною водою Царства Божого. Той, хто заперечує цінність проливої Ісусом Христом крові, ніколи не зможе напиться цієї води. Священники які служать коло жертівника, наближаються до нього з жертвою з боку північних воріт [I—E¹] середнього

передвір'я; тому води, що текли з південного боку вівтаря не закривали їм вільного шляху до упорядкованого Богом жертовника [I—I]. — 40: 35—43; 43: 12—17.

Вимірювання води

Езекиїла було випроваджено через північну браму [I—A¹] зовнішнього переддвір'я і приведено до східних воріт: “І вивів мене північними воротами, й знадвірньою дорогою обвів мене до знадвірних воріт [I—A], і се — вода тече по правому боці”. (47: 2) Це показує що Езекиїл не переходив води у внутрішньому передвір'ї. Цей вірш також показує, що води протікали не через східну браму, а текли біля їх південного або правого боку. Коли Езекиїл досяг цього місця, він побачив, як чоловік розпочав вимірювання вздовж течії ріки. “Як пішов той муж до сходу “держачи” в руці поворозку, відміряв тисячу ліктів, та й завів мене у воду, — води було по кісточки”. (47: 3) Цей чоловік з поворозкою слідував за текучими на схід водами, а Езекиїл йшов за ним. Це нагадує нам слова псалміста: “ Він повів мене до тихих вод”. (*Псалма* 23: 2) Нарід Божий йде цим шляхом: “З плачем ішли вони, а я поведу їх у радощах; вестиму поблизу потоків по рівній дорозі; на ній вони не спотикнуться; бо Я — Отцем Ізраїлеві, а Ефраїм — первенець Мій”. *Єремія* 31: 9.

Чоловік почав вимірювати води біля східних воріт [I—A]. Вжита тут одиниця міри тисяча ліктів не вказує на тисячолітнє царювання Христа. Тисяча є мірою, яку Єгова постійно вжи-

лає, щоб показати велику практичну одиницю міри, коли Він чинить щось зі своїм вибраним народом та говорить до нього. (2 *Мойсея* 20: 6; *Псальма* 50: 10; 68: 17; 84: 10; 90: 4; 91: 7; *Ісаія* 60: 22; *Михея* 5: 2; 6: 7) Під час першого вимірювання була по кісточки глибина води. Це показує, що течія води спочатку є відносно малою. Почавши з 1919 року, ріка правди, яка була відкрита народу Божому на землі, спочатку була відносно малою. Вірні мали з цього свою радість. “Хто ж би маловажив день сей?” (*Захарія* 4: 10) Після того, як у 1919 році було організовано працю, щоб принести людям післання правди, потік правди спочатку ще був якийсь час досить малий, і це представлено через вище згадану незначну течію води. Влада противників тоді була такою великою, що виглядало, начебто вони будуть в стані відвернути або перекрити течію правди до людей. Однак вірні міцно трималися разом, і Господь благословив їх.

Езекиїл слідував за чоловіком, який вимірював глибину води і крокував вздовж течії ріки на схід. “І відміряв ще тисячу, та й повів мене по воді і води було по коліна. І ще відміряв тисячу ліктів, та й повів мене далі; води було по поясницю”. (47: 4) Коли вимірювання було зроблено, Езекиїл знов, як раніше пройшов через русло ріки і цього разу виявив, що вода була глибиною по коліна. Це не могло символізувати міру життя, а швидше оголошення життєдайного післання правди, яке тече з престолу Божого. Також цим показано міру загального усвідомлення правди, яке здобув посвяче-

ний Богу народ. Це відповідає зростаючим проблискам світла, які побачив народ Божий, як написав пророк Даниїл: “Пізнання буде множитися”, і це сповнилося особливо після 1924 року серед вибраного народу Божого і було ним належно оцінено. ‘Таємниця Бога скінчилася’ (*Одкриття 10: 7*) і Його народ далі крокує вздовж вод благословення.

Було зроблено наступні вимірювання; Езекиїл перейшов через води і побачив, що вони глибиною до поясиці, Боягузливим, нерішучим, лінивим і несприйнятливим буде дуже тяжко тепер їх перейти, а противники взагалі не зможуть зробити цього. Зростаюча глибина вод символізує зростання усвідомлення правди і все зростаючі можливості для поширення правди і служіння іншим. Господь чудовим чином сповнив своє пророцтво для свого народу, особливо починаючи з 1924 року. В кінці 1931 року виявилось, що свідки Єгови з 1919 року видали і передали в руки людей більш як 110 мільйонів книг і брошур, які містили послання Господа про Його Царство; і це символічно показано через вимір води. У 1932 році, коли це пишеться, більш як триста радіостанцій щотижня передають правду на славу Господа по всій земній кулі. Його народ торжествує в радості Господній,

Езекиїл йшов далі разом з чоловіком, який вимірював довжину ріки поворозкою: “І ще відміряв тисячу, та тут була вже така течія, що я не міг брести, бо вода була так високо, що треба було плисти, а перебрести цього потоку не можна було”. (47: 5) Цікаво відмітити, що

Езекиїлу було сказано самому міряти зростаючу глибину води. Звичайно він не міряв довжину течії ріки поворозкою, а міряв глибину вод у рівних відстанях в тисячу ліктів, переходячи від одного берега до іншого, і використовуючи себе самого як вимірювальний прилад. Це показує, що помазаний народ 'Божий на землі вестиме нагляд або контроль за всезростаючим світлом, яке йому дає Єгова через Голову свого храму, і висловлюватиме свою оцінку цього світла. Далі цим показано, що буде здійснюватися, контроль за просуванням поширення правди, і через певні проміжки часу будуть проводитися порівняння з виконаною до цього роботою.

Четверте вимірювання було останнім, котре показує, що вимірювання будуть просуватися так далеко, як далеко може зайти випробування аж до останнього, 'до міри повного росту повноти Христа' і до єдності во Христі, коли всі помазанники дивляться в одному напрямку і разом підносять свої голоси для хвалебної пісні та проголошують правду на славу Бога. — *Єфесян 4: 13; Ісаія 52: 8.*

Помазанний останок знає, що води правди виходять від Бога, і вони не чекають повчань від людини. Те, що бачив Езекиїл, було дивом, яке вчинив Господь; оскільки води витікали з дому як маленький струмок. Жодне інше джерело води, яке могло б його збільшити, не впадало в ріку на протязі її течії, і все-таки кількість води постійно зростала, поки не зробилася могутньою рікою. Один лише Бог Єгова надав росту, і Він змусив води зростати через 'зріст Божий'. (*1 Коринтян 3: 6; Колосян 2: 19*) Лише через чотири тисячі великих ліктів або

приблизно 2, 134 км від джерела, річечка, яка при першому вимірюванні була глибиною по кісточки, стала великим потоком, і де ще до того, як досягла пустелі і моря. Сьогодні, коли правда Єгови відкривається Його вірному останку, її глибина так зросла, що останок вигукнув: “О глибино багатства і премудрості і розуму Божого. Як не довідомі присуди Його, і не досліджені дороги Його!” — *Римлян 11: 33*.

Ангел Господній, який робив вимірювання, очевидно, мало розмовляв з Езекиїлом, коли вони йшли вздовж течії ріки; однак тепер, коли сталося диво, він звернув на це увагу Езекиїла: “І промовив до мене: чи бачив ти це, сину чоловічий? І повів мене знову до берега ріки”. (47: 6) З 1918 року ангели Господні мали справу з розкриттям правди класу Езекиїла, і при цьому вони діяли під керівництвом Ісуса Христа, Голови класу храму. Ці багаточислені правди були відкриті останку з цієї сторони завіси і перед Армагедоном. Це чітко представлено останку такими словами, зверненими до пророка: “Чи ти бачив це диво Єгови? ” Тепер пророку повинно бути показано щось на березі ріки, Езекиїл міг бачити, що всюди, куди текла ріка, родючі форми життя зростали на її берегах. “І як прийшов я назад, аж се — по берегах потоку багато дерев по сім і по тім боці”. (47: 7) Дерев п’ють воду. І написано: “Дерев біля води... ссуть воду... [Я] застановлю ріки, запру великі води,... всі польові дерева попадуть у тугу по ньому”. (Езекиїл 31: 14, 15) Це доказує, що дерева п’ють воду, щоб жити. Дерев показують, де треба мати воду, і вони є якби запрошенням

для спраглих, прийти і напитися. Щоб напитися, люди повинні йти туди, де є дерева; отже, вони повинні йти туди, де Господь посадив дерева. “Й назвуть їх сильними в справедливості, насадом Єгови на Його прославу”. (*Ісаія 61: 3*) “І нарід Твій, всякий праведний навіки унаслідує землю — яко пагонець насаду того, як рук Моїх діло, на прославу Мою”. (*Ісаія 60: 21*) Отже ці дерева представляють воскреслих як члени тіла Христового святих і ще перебуваючий на землі вірний останок. Це є представники Єгови і Його свідки, і вони запрошують спраглих людей ‘прийти і прийняти даром воду життя’. — *Одкриття 22: 17.*

Цілющі води

Ангел Господній наставляє пророка Езекиїла про призначення цих вод. “І промовив до мене: ся вода на східну сторону краю, попливе рівниною та й увійде в море, і зробляться води його здоровими”. (*47: 8; дивись малюнок IV, ст. 294*) Ісус Христос найвищий після Єгови, прийшов зі сходу; Його стежка йде зі сходу на захід, і Він йде спершу для благополуччя тих, хто знаходиться на шляху Господньому. Ті, хто очікує Господа і постійно виглядає Його, першими будуть благословенні. Але є ще також і інші, які можуть прилучитися до благодійної дії цих вод. Води течуть у східну місцевість, пройдуть через пустиню, тобто “аравійську” і перетворять голу мертву сухість землі у плодючий сад для Господа. “Пустеля і суха земля возрадуються, і степ торжествуватиме і розцвіте

як нарцис”. (*Ісаія 35: 1*) Єгова знає, де необхідні живі води і туди їх направляє. Клас храму Єгови спочатку отримає післання правди; тоді вони повинні передати його народам, до яких Господь їх скерує і куди їх пішле. Отож вірні принесуть його людям, які спрагло очікують правди.

Місцевість на сході Єрусалиму — це пустеля. Мертве море теж лежить в тому напрямку. Ці цілющі води течуть далі поки не потраплять у Мертве море. Цілюща вода тут дуже необхідна. Жодна риба тепер не може жити у Мертвому морі; але коли ці води “[будуть] виведені в море, то води моря стануть здоровими”. Тоді риби зможуть там жити, і морс, яке так довго було мертвим, зашумить від живих сотворінь. Мертве море представляє народи землі, які є мертвими у своїх переступах та гріхах і не мають справжнього життя. Ріки Йордану на протязі століть впадали в Мертве море, і не могли його зцілити; але згадані в цьому пророцтві води, що виходять від Бога, течуть до народів світу, які є мертвими в переступах і гріхах, і тоді вони зціляться. “Дивись, я хочу їм... принести зцілення, і їх вилікувати, і я хочу відкрити їм повноту миру і правди”. (*Єремія 33: 6; Ісаія 33: 24*) Єгова представив це зцілення як через Мойсея, так і через Елисея. (*2 Мойсея 15: 23—25; 2 Царів 2: 21, 22*) Божий останок на землі чинить справу представлену через Елисея, передаючи людям післання правди і даючи їм змогу побачити, як вони можуть зцілитися від руки Господа Бога. Скоро хтось більший ніж Мойсей, приведе їх до усвідом-

лення, як вони повністю можуть зцілитися, і такі люди будуть зцілені назавжди.

Люди світу, що лежать під прокляттям гріхів, шукали життя, але не знайшли його, бо вони слідували настановам людей. Потік життя, який виходить з престолу Єгови, дає життя всім, хто приймає правду і є послухний їй. “І всяка животина, що там плаває, де ввійдуть ті води, буде жити, й буде риби вельми багато, тим що ввійде туди ся вода, й води в морі зробляться здоровими, й куда не ввійде сей потік, там усе житиме”. (47: 9) Людям буде дано усвідомлення правди і нагода жити. “Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе єдиного справдешнього Бога, та кого післав єси, Ісуса Христа”. (Йоана 17: 3) На землі не має шляху, завдяки якому люди могли б жити. Ця правда повністю підтверджується вище наведеним шістдесят п’ятим Псалмом. Люди повинні стремитися до правди і з радістю приймати її, коли вони отримують таку нагоду. Ці животворні води Бога течуть в море зіпсутого роду людського. Отже, кожен матиме нагоду пізнати правду і жити. Клас Езекиїла, останок, тепер знає, що це є правда, і їх привілеєм є втішати тих, хто зітхає і голосить і прагне пізнати Божий шлях до визволення.

Ловці людей

Професія рибалки є заняттям для отримання необхідних для життя коштів. Коли Ісус побачив кількох вірних Євреїв, які рибалили, Він сказав їм: “Ходіть за Мною, і Я зроблю вас

ловцями людськими”. (*Маттея 4: 19*) Ісус при цьому без сумніву думав про ці слова, які Єгова звелів записати своєму пророку, “І стоятимуть понад водою рибалки від Енгадди до Енглайму і закидатимуть неводи. Риби буде всякого роду, й як у великому морі, буде риби дуже багато”. (*47: 10*) Божий останок, який тепер є на землі, — це ловці людські; і під час та після Армагедону буде набагато більше до ловлі. Свідки Єгови стоять коло вод моря мертвого світу і ловлять людей, звертаючи їх увагу на правду, животворні води Бога, що впадають у це море. Людські ловці роблять це не для власного прибутку, а на честь імені Єгови і для благополуччя тих, які бажають жити.

Текст звучить так: “Від Ен-Гадди до Ен-Еглайму будуть місця для закидання неводів”. Це були назви міст на берегах Мертвого моря. (*Ісуса Навина 15: 61, 62*) Біля Енгаду були розташовані виноградники. (*Пісня Пісень 1: 13*) Склад “ен” в цих двох іменах означає “джерело” або “колодязь”. “Енгаде” означає “колодязь кози” або “колодязь натовпу”. “Ен-Еглайм” означає “колодязь двох телиць”. Козу й телицю як правило приносили давній і теперішній народ Божий під час жертвоприношення. Єгова Бог наповнив обидва цих колодязі або джерела живою водою, і поставив своїх ловців між ними, щоб вони звертали увагу людей на цілющі властивості правди і ловили там людей в ім’я Господа. Вони ловлять неводами, що очевидно говорить про те, що Бог дає останку засоби завойовувати серця людей післанням правди.

Правда є післанням суду і розділення. “Знов Царство Небесне подібне неводові, що закинуто

в море, й що зайняв усячини; як же став повен то витягли його на берег, і посідавши, вибрали, що добре, у посуд, а що погане, те геть повикидали”. (*Маттея 13: 47, 48*) Свідки Єгови розносять післання правди і проголошують його, а Господь через своїх ангелів здійснює справу розділення. “Так буде і при кінці світу: вийдуть ангели, та й повідлучають лихих з між праведних”. (*Маттея 13: 49*) Ця праця згідно закону Божого відокремлює чистих від нечистих. “А все, що не має сплавов і луски в морях і ріках, усе, що кишить у водах, і всяка животина, що в морю, вони будуть вам гидотою; і гидкі вони мусять бути вам: м’ясива їх не їжте і падаль їх уважайте за гидоту. Усе, що без сплавов і луски в воді, буде гидотою вам”. (*3 Мойсея 11: 10—12*) Саме тепер останок бере участь в справі суду, проголошуючи правду,

“Бідолахи” сьогодні є жертвами гнобителів і визискувачів, як є написано: “Не твоїм чистим очам дивитися на лиходійства, не тобі приглядатись угнітання! Чом же ти позираєш мовчки на лиходіїв, як безбожний пожирає того, хто праведніший від нього? Чом же ти покидаєш людей, як рибу у морі, як ті повзючі, що в їх нема пана? Ось він витягає їх усіх вудкою, захоплює в сак, забирає в свої неводи, та й радується тим і веселиться. За се він сіті своїй жертву приносить й кадить неводу своєму, бо має від них пай свій товстий й їду смаковиту. Чи ж проте має він все сіть свою випорожнювати й безнастанно вигублювати народи безмилосердно? ” (*Аввакум 1: 13—17*) Свідки Єгови звертають увагу людей на правду, і деякі з них вже слухають її. Ще більше слухатиме пізніше,

і мертве “море” стане солодким і перетвориться в місце для життя. Народи і нації побачать дерева, які стоять біля води і запрошують їх, і вони придуть до них, “Глянеш і зрадієш; заб’ється і поширшає серце в тебе; бо все багатство морське попливе тобі в руки, власність народів прибуде до тебе”. — *Ісаія 60: 5*.

Святе письмо показує, що певний клас людей не сприйме Боже Слово правди і не слухатиметься його. Пророк Езекиїл, називає їх “болотами й затонами”; отже, вони є нечисті. “Болота й затони його, що не зробляться здоровими, позоставляються на сіль [властиво: будуть віддані на сіль; примітка]”. (47: 11) Це доказує той факт, що деякі будуть навечно знищені. Нічого не родить у соленій воді Мертвого моря, або на соленій землі; і віддати їх на сіль означає віддати їх на засихання і смерть. Це доказують такі місця св. Письма: “І бив Абимелех на город увесь той день та й звоював його, і повбивав людей, що там були, саме ж місто зруйнував і засіяв сіллю”. (*Суддів 9: 45*) “Що вся земля пожарище, сірка і сіль; земля не засіяна, де ніщо не росте і жадна билина не вдержиться, як западня Содом і Гомора, Адама і Зебоїм, що перевернув їх Єгова у гніві своєму і в досаді своїй”. (5 *Мойсея 29: 23*) “Тим же то, так певно, як Я живу, говорить Єгова сил небесних, Бог Ізраїля: Моаб буде, як Содом, а сини Аммонові — як Гоморра; будуть місцем кропив, солоним проваллєм, — пустинею на віки; останок мого люду займе їх, як здобич, і ті, що вцілюють, заберуть їх собі в насліддя”. — *Софонії 2: 9*.

Цей суд співзвучний із висловом: “Хто нечистий, ще більше занечищується”. (*Одкриття* 22: 11) Жінка Лота перетворилася в соляний стовп, Є і такі, які частково зцілилися, але після того повернулися до свого попереднього нечистого стану і раділи з того. “Свиня скупавшись [іде] знову валяться у калюжу”. (2 *Петра* 2: 22) Це є клас, який іде до другої смерті, і для якого більше немає нагоди, щоб жити. “Так бо говорить Єгова: Проклята людина, що вповас на людей, і робить тіло опорою своєю, а серце її цурається Єгови. Вона буде як билина в степу, й не діжде собі добра; житиме на сухих місцях у пустині, на землі солоній, безлюдній”. — *Єремія* 17: 5, 6; *Йоана* 12: 39—41; *Ісаія* 6: 10.

Плодоносні дерева

Єгова вжив заходів для задоволення всіх потреб народу, і ці життєдайні речі було йому дано. “Понад потоком по узбережжях його по сім і по тім боці ростиме всяке дерево, що дає харч, листя його не буде в’янути і плоди на йому не будуть уменшатись. Щомісяця поставимуть нові, тим, що вода про них тече з святині, плоди їх їтимуть на харч, а листя — на ліки”. (47: 12) Єгова через своє Царство дає своєму народу захист, охорону і ліки для зцілення хворих, і ці ліки застосовуватимуться не знахарями чи шарлатанами, а під керівництвом великого лікаря Ісуса Христа. Оскільки це пророцтво тільки починає сповнятися, останок може це розуміти як запевнення, що йому, коли він і далі вірно служитиме Господу, сатанська

організація ніколи не зможе перешкодити або втримати від можливості приносити народові плоди Царства Божого. “Задля вас Я відверну всяку прожер, щоб не пустошила в вас плоду земного, та й виноградина в вас на полі не буде без плоду; говорить Єгова Господь сил”. (*Малахія 3: 11*) Для цих “дерев справедливості, насаду Єгови” не буде більше неплодоносних пір року. “І він наче дерево, посаджене біля струмка, яке Приносить свої плоди у свій час, і чиє листя ніколи не зів’яне; і все, що він робить, вдається”. — *Псальма 1: 3; Єремія 17: 7, 8*.

Ці “дерева справедливості” п’ють з життєдайних вод, які виходять з престолу Бога, і їх “плоди служитимуть їжею, а їх листя — ліками”. Вони матимуть невичерпний запас солодкої питтєвої води, і вони питимуть її, сповнені вірою. Це є таємниця родючості. Обітниця, що їх листя ніколи не засохнуть, є забезпеченням постійного і невичерпного запасу ліків “для зцілення народів”. (*Одкриття 22: 2*) Жодне сотворіння не дасть листю цілющої сили, а це є праця Єгови для зцілення, яку Він вклав у нього, і воно буде використано для Його слави. Від хворих і прагнущих очікується, що вони будуть застосовувати цей цілющий засіб, вірячи і слухаючись Господа. Це означає благовість великої радості, яка буде для всього народу. (*Луки 2: 10*) Пророцтво Езекиїла і те, що записано в Одкритті Йоана, повністю взаємно підтверджується; таким чином Єгова тепер за допомогою цих двох свідків підтвердив велику правду відносно ріки життя. Взяті разом, ці обидва пророцтва складають чудове видіння милостивих заходів (вчинків) Єгови, зроблених

для Його сотворінь; і все це є оправданням Його святого імені.

Заселення народу

Обітниця Єгови буде сповнена вірно і остаточно. З того дня, коли Бог дав Аврааму обітницю, сповнені вірою люди виглядали часу, коли земля повинна буде заселитися тими, хто любить Бога; ці вірні побачать, як сповниться їх очікування, бо вже настав назначений для цього час. “ Господь же рече Авраамові після того, як Лот розлучився з ним: поглянь очима твоїми, та позирни од місця, де ти тепер, до півночі, полудню, сходу і заходу. Бо всю землю, що ти вбачаєш, тобі оддам, і потомкам твоїм на віки. І вчиню потомки твої, як пісок земляний; коли хто зможе злічити пісок земляний; то й потомки твої злічить. Уставши пройди землю в довжину і в ширину її, бо тобі оддам її. (*1 Мойсея 13: 14—17*) Слова пророка Езекиїла здається чітко і образно представляють сповнення обітниці даної Богом Авраамові благословити всі народи землі. ”Так говорить Господь, Єгова: ось вам границя, по якій вам ділити землю в насліддя дванадцятьом поколінням Ізраїля: Йосифові два паї”. (*47: 13*) Слова цієї обітниці не можуть звичайно стосуватися виключно природних потомків Авраама, а повинні відноситися до всього роду людського, який матиме таку ж віру в Бога як Авраам і доказуватиме її. Отже дванадцять поколінь повинні представляти всі народи землі, які будуть послухні Богу. Всі повинні отримати нагоду, приєднатися до умов і благодінь нової угоди,

яку Єгова заключить з Христом на користь народу. — *Єремія 31: 31—34*.

Згідно пророцтва Йосиф отримає два пайі тобто один пай для роду Єфраїма, і другий пай для роду Манасіїного, які були синами Йосифа. Рід Левія при цьому розподілі землі не враховується, оскільки Бог визначив йому місце проживання в домі 'жертви для Єгови' і 'святині землі'. (45: 1—5; 45: 12—14) Це є наступним доказом для підтвердження оснований на *Одкритті 7: 9—17* висновку, що клас "великої громади", прообразні левіти, буде духовним класом, чие насліддя є на небі. З цієї причини в пророчій картині потомки Йосифа мали бути поділені на два роди, щоб створити ще один рід, який зайняв би місце роду Левиного. Цим було доповнено дванадцять поколінь, які символічно представляють весь рід людства на землі.

Заселення землі людьми буде проходити правильно і абсолютно справедливо. "І наслідуйте її, як один, так і другий, Я бо піднявши руку Мою [інш. перекл.: присягнувшись], обіцяв наділити її вашим отцям; от і буде земля ся вашим насліддям". (47: 14) Жоден рід не може бути в більшій милості, ніж інший, також жодного не можна виключити. Число дванадцять представляє собою звершеність, і Єгова чинить справедливо з усіма. "Він [Бог] зробив з однієї крові весь рід чоловічий, щоб жили на всьому лиці землі, відграничивши поперед призначені часи і границі домування їх". (*Діяння апостолів 17: 26*) Ісус Христос з милості Божої вмер задля викуплення людей. (*1 Тимотея 2: 3—6; Жидів 2: 9*) Всі повинні одержати нагоду, ско-

ристати з благословення цього викупу. Вказівка у пророцтві Езекиїла на батьків, яким Бог присягнувся віддати землю, особливо стосується Авраама, Ісаака та Якова, яким було дано цю обітницю. Людство сотворено з плоті і крові, про що написано, що “плоть і кров не можуть унаслідувати Царства Божого”, бо це Царство є духовне і знаходиться на небі. (7 Коринтян 15: 50) Люди ж землі будуть підданими цього Царства і їх насліддям буде земля.

Бог є тим, хто визначає границі для роду людського. Коли Бог пообіцяв Аврааму, дати йому землю, то Він встановив границі. (1 Мойсея 15: 18) Співзвучно до цього у пророцтві Езекиїла записано: “А се границя країни: на північному кінці, починаючи од великого моря, через Хетлон, по дорозі в Зедад, Емат, Берот, Сибарим, що між Дамаським і Ематським займищами, до Газар-Тихон, що на границі Аврана. І буде границя від моря до Газар-Енону, границя з Дамаським займищем, а далше на півночі займище Емат; от, се північний бік. А із східного боку ведить границю проміж Авраном і Дамаском, між Галаадом і землею Ізраїльською попри Йордан до східного моря; се східний бік. А південний бік від Тамару до вод переріку коло Кадесу, й попри потік до великого моря; се південний бік на півдні. Західна ж границя — велике море, від південньої границі до місця проти Емату; се західний бік”. — 47: 15—20; *дивись мал. VI, ст. 289.*

Ці границі включатимуть заселяні филистянами і самарійцями області, що вказує на те, що тодішні филистяни, самарійці і всі інші, які як і вони пригноблювали Божий нарід і прак-

тикували сатанську релігію будуть винищені, а їх земля буде віддана людям, які служать Богу вірою і правдою. Границі властиво описують “святую землю”, і під владою Царства Божого ‘вся земля буде посвячена Господу Богу’; отже, картина охоплює всю землю. Бог Єгова зробить землю через Христа чудовим місцем проживання. Він зробить дуже гарне місце з Його підніжок ніг, і той, хто Йому вірно служить, житиме у цьому. (*Ісаія 66: 1; 60: 13*) “Цю землю поділіть між собою за родами Ізраїлю”. (47: 21) Господь визначає загальне розподілення землі за своєю волею та бажанням. Жодному людському родові не буде дозволено визначати, яку землю він хотів би займати, незважаючи на інших.

Розподіл землі для сімей в межах кожної представленої через роди національності відбувається за допомогою жереба, щоб показати, що при цьому не має жодної упередженості. “У полу кидається жереб, та випад його — від Єгови”. (*Приповістки 16: 33*) З цього випливає, що Господь спостерігатиме за киданням жеребу так що все, що з цим пов’язано проходитиме безсторонньо і справедливо. “А поділіть її по жеребу в насліддє собі і чужоземцям, що пробувають у вас, що породили діти в вас, і маєте вважати їх на рівні з синами Ізрайлевими, з природніми осадниками, і ввійдуть вони з вами в пай серед поколінь Ізрайлевих”. (47: 22) Єгова братиме до уваги всіх Жидів і чужоземців безсторонньо, оскільки Він це пообіцяв і Ісус помер для блага всіх.

Як Жиди, так і чужоземці повинні очиститися і вірити в Бога, Його Царство і Христа,

великого Царя. Чужинець, який вступає в організацію Божу, спершу має бути обрізаний серцем і тілом. (44: 9) Він повинен мати на собі незнищимий знак, “печать справедливості віри”. (Римлян 4: 11) Це доказує, що він став сином Авраама по вірі і тому достойний увійти в споріднення зі справжнім народом Божим через храм. (1 Мойсея 17: 9—14) Це вказує на те, що кожен, хто буде прийнятий Господом, повинен мати віру в Бога і Його заміри спрямовані на примирення.

Згідно з законом, спадщина, яку Бог дав кожному ізраїльтянину, є батьківським насліддям, яке не може бути забране у власника надовго. Якщо ж чоловік тимчасово втратив свій пай, чи то через те, що потрапив у борги, чи з іншої причини, його пай повинен бути повернений йому в рік визволення. Це визначення, разом із поясненням у пророцтві Езекиїла про розподіл землі, дає змогу зробити висновок, що у керованому Христом Царстві Божому, людським сотворінням, яким буде збережено життя, не дозволятиметься — ні родами, ні окремим особам, — селитися там, де їм сподобається, і тим самим витіснити іншого з його насліддя або якимось інакше забирати його пай. Кожен рід і кожна сім'я буде поселена на землі так, як це подобається Господу, і матиме дозвіл залишатися там, щоб постійно володіти наслідним паєм. Отже було б нерозумно думати, що тоді зможе мати місце яка-небудь купівля і продаж землі або обмін між сім'ями, бо це до певної міри означало б невдоволеність і зтурбованість, а під владою великого князя миру всі люди житимуть у мирі і справедливості. (Ісаїя 9: 6, 7)

Брехливих земельних маклерів у Царстві не буде. Вони працюватимуть як і інші і муситимуть бути чесними і вірними, якщо вони хочуть жити, і вони повинні радісно це робити. Той, хто одержить земельний поділ, буде його зберігати для Господа, як довірене йому добро. “Єгови належить земля і її глибини, земна куля і всі, хто на ній живе”. (*Псальма 24: 1*) Господь зробить її добрим місцем для прожиття, і люди радітимуть в Господі і будуть вдячні за те, що матимуть право жити в їх земному наслідді.

Всі, хто вмер, будуть підняті з могил і як чужинці повернутися на землю. Винятком з цього правила становитимуть ті воскресші, які будуть зроблені “князями на всій землі”. Всі чужинці успадкують те саме, що й діти. Мертві воскреснуть не всі в одному місці, а в різних місцях на всій землі. “В котрому поколінні живе чужоземець, у тому і дайте йому насліддя його, говорить Єгова Бог”. (47: 23) Про цього чужинця, що таким чином приходить на землю, слід потурбуватися, і Господь вжив для цього заходів. Чужинець вже не може за власним вибором приєднатися до будь-якого покоління, а його оприділення відбудеться згідно правилам Царства за допомогою жереба.

Однак ніде в Св. Письмі не вказано на те, що чужинець або будь-хто інший під час тисячолітнього Царства або після нього не зможе подорожувати по землі, чи для того, щоб оглянути її чудеса, чи щоб обмінятися бажаними візитами з іншими людьми. Очевидно, мандрівники вже не будуть потребувати паспортів або віз, щоб могли подорожувати з одної країни в

іншу, бо ці ускладнення є наслідком постанов сатанської організації, і часто є пригноблюючими, жорстокими і нерозумними. Здається, очевидним, що мільйони тепер живущих ніколи не помруть. Вони будуть розпорошені по різних частинах землі, коли прийде великий день Армагедону. Далі було б розумно заключити, що Господь залишить їх там, де вони якраз перебувають, якщо вони відповідатимуть постановам Царства. Природні нащадки Авраама не матимуть перевагу перед іншими народами. Знак обрізання показує, що кожен, щоб сподобатись Господу, повинен мати знак віри і відданості Богу і Його Царству, щоб прийняти вічні благословення Господа.

Місто

(Езекиїла, голова 48)

Святе місто Єгови, новий Єрусалим, буде управляти і керувати справами землі. Вірні пророки, поставлені “князями на всій землі”, будуть під наглядом та керівництвом Небесного Царства або небесної панівної сили. Про святе місто написано, що воно мало дванадцять поколінь, які носили імена дванадцяти апостолів Агнця. Буквальний Ізраїль був поділений на дванадцять поколінь. Також і духовний Ізраїль, який становить новий Єрусалим, святе місто, невидима організація, є поділений на дванадцять відділень або родів. В гармонії з небесною організацією пророцтво Езекиїла показує, що примирений з Богом людський рід буде ор-

ганізовано в дванадцять відділень або поколінь. Обітниця Ісуса своїм учням показує, що означає ця подана Езекиїлом пророча картина. “І я завітую вам, як завітував мені Отець мій Царство, щоб їли і пили за столом моїм у Царстві моєму, і сиділи на престолах, судячи дванадцять родів Ізрайлевих”. (*Лука 22: 29, 30*) “А се ймення поколінь: на північному боці по дорозі від Хетлону, що веде в Емат, Газар-Енон, од північної грядиці Дамаського займища, по дорозі до Емату: все це від сходу до моря — один пай Данові”. — 48: 1; *див. малюнок VI.*

Список поданих імен показує, що Єгова і Христос не визнаватимуть під час творення нової землі жодних національних відмінностей крім тих дванадцяти відділень, якими представлені дванадцять родів Ізраїльтян. Кожен живучий повинен бути оприділений до однієї з цих частин або родів і стати його членом. Єгова назве частини народу і визначить різницю між ними; і Він не визнає нічого, що не співпадатиме з Його новою угодою і її установами. Під владою сатанської організації були різні народності, наприклад британська, американська, німецька, італійська та інші; але всі ці різниці повинні бути викорінені. Кожен живучий повинен стати дитям Господа через свою віру і послухенство. Місце розташування родів, як показує пророцтво Езекиїла, відрізняється від їх початкових місць проживання, які були їм приділені, коли вони прийшли у землю Палестина. Це показує, що в умовах мессіанського Царства відбудеться повна реорганізація всіх народів землі. В Царстві більше не буде застосування для викори-

стовуваних сьогодні карт землі. Господь приділятиме місце для життя і визначатиме відносини між людьми.

Можна подумати, що Жидівський нарід матиме якісь особливі переваги в Царстві, однак це припущення не підтверджується Біблією. “Жид” — це той, хто хвалить Єгови і служить Йому, і той хто крокує цим шляхом, з певністю матиме всі переваги над тими, хто йде в протилежну сторону. Бог Єгова не дивиться на особу, а виявляє свою милість тим, хто йде до нього предписаним шляхом. “Відкривши ж Петро уста, рече: поправді спостерегію, що не на лице дивиться Бог, а в кожному народі хто боїться Його, і робить правду, приятен Йому”, (*Діяння апос. 10: 34, 35*) Навіть людям з Содоми, Тиру і Сидону буде легше прийти до Господа, і бути Йому послухними, ніж багатьом буквальним нащадкам Авраама; це ясно підтверджується словами Ісуса. (*Маттея 11: 21—24*) Навряд чи можна чекати, що люди, які так часто зневажали Божу милість, як це робили багато буквальних потомків Авраама матимуть щось краще, ніж інші члени роду людського. Однак Бог проявить своє милосердя до кожного, хто буде Йому послухним.

“Попри границю Данову від східного краю до західного — се один пай Асирові”. (*48: 2*) Дан був один з невірних родів, які відійшли від дому Давидового. Однак пророцтво показує, що Господь виконає свій намір і знову дасть роду те саме ім'я та прийме самого Дана, якщо він дотримуватиметься закону Царства Божого. Ізраїльтяни є олюбленими заради їх батьків, які

були вірні і віддані Богу. (*Римлян 11: 28*) “Ти явиш вірність твою Яковові і милосердя Авраамові, яке, закликавшись, обіцяв єси отцям нашим у днях давних”. (*Михея 7: 20*) Той факт, що рід Дана колись був невірний, не змусить Господа Бога, відкинути ім’я Дана як назву для одного з його відділень. Бог назве цим іменем відділення людства, і кожен, хто приписаний до цього відділення, повинен бути послухним подібно до інших, якщо він хоче жити. “Він наставляв мене і сказав мені: твоє серце хай держить міцно мої слова, вважай на Мої заповіді і живи”. (*Приповістки 4: 4*) “Зберігай Мої заповіді, і Мої настанови як зіницю ока і живи”. (*Приповістки 7: 2*) Божий закон не відрізняється від цього, “Змилосердися наді мною, то буду жити; бо закон твій — моя розкіш. Допоможи мені по слову Твоєму, щоб жити мені, і не дай осоромитись в надії Твоїй! (*Псалма 119: 77, 116*) “Якщо вони не слухатимуться, то згинуть”. — *Йова 36: 12; Мініатюрна Біблія.*

Асир був наступним з десяти родів, які бунтувалися і поклонялися ідолам. Однак це не перешкодить Господу утворити нову групу народів під іменем Асира, і коли Асир воскресне і буде послухним, то він теж житиме: “Попри границю Асирову, од східного краю до західного, се один пай Нефталієві”. (*48: 3*) Цей уділ землі у наслідство і розподіл людей на роди і відділення не обмежується лише Жидами, а є Божою установою для всіх людей. Нефталі був також одним із згаданих в *Ісаїї 9: 1, 2* родів, які повинні були отримати велике світло: “Земля Завулон і земля Нефталім, на морському шляху-

ху, за Йорданом, Галилея поганська; люди сидячі в темряві побачили світло велике, й тим, що сидять у країні й тіні смертній, засяяло світло”. — *Маттея 4: 15, 16.*

Манас і Ефраїм були сини Йосифа: “Попри границю Нефталієву, од східного боку до західного, се один пай Манасіїв. Попри границю Манассієву од східного боку до західного, се один пай Ефраїмові”. (48: 4, 5) Обидва ці роди відійшли від Юди. Еробоам, який підняв повстання десяти родів проти Юди; належав до роду Ефраїма. Цікаво буде звернути увагу, що при розподіленні воріт міста ні Манасу ні Ефраїму не було виділено жодної брами, а ворота отримав їх вірний батько Йосиф, а також їх дядько Левій. — 48: 31, 32.

Рубен був первістком Ізраїля (Якова); але через його переступ право первородства було передано синам Йосифа. (1 *Паралипоменон* 5: 1, 2) Це однак не заважає Господу, назвати цим іменем одне з відділень роду людського. “Попри границю Ефраїмову, з східного боку до західного — це один пай Рубенові”. (48: 6) Юда мав верховенство над своїми братами, і з нього пішов верховний правитель. “Попри границю Рубенову від східного краю до західного, се один пай Юді. А попри границю Юдину, від східного краю до західного, се святий пай, завширшки двадцять п’ять тисяч тичин, а завдовжки на рівні з іншими паями, од східного краю до західного; серед його буде святиня”. — 48: 7, 8; *дивись малюнок VI, ст. 294.*

Становище кожного роду або частини народу в країні є добрим, якщо уділ землі зроблено

Господом. Однак земля, яку одержує рід або відділення Юди, має особливе значення. Цей уділ землі безпосередньо стикається з північною границею принесеного Господу особливого займища і тому привілейоване положення з погляду “святині Єгови”. Цей уділ був визначений не киданням жереба, а самим Єговою. “Юда” означає хвалення. Люди на землі, які проявляють ревність до Господа Бога і Його Царства, восхваляють Його та Його організацію і вірно служать Йому, будуть у Нього в особливій милості. Вірні пророки давніх днів були вірні Господу і з ревністю свідчили про Його ім’я. Вони були мучениками за справу Єгови, і за свою вірність вони одержать княжий уділ. (*Жидів 12: 1*) Якщо дивитися проти заходу, то уділ Юди лежить направо від “святого уділу”. Як пояснює Ісус, цей уділ вчинив Єгова: “Щоб вам сидіти по правиці в Мене і по лівиці в Мене, се не єсть Моє дати, а кому приготовлено від Отця Мого”. — *Маттея 20: 23*.

Свята місцевість

Наступна земельна ділянка була середньою з трьох частин, де було виділено святий чотирикутник святого наділу місця: “Як ділитимете землю паями, то одділіть святий наділ Єгові у двадцять п’ять ліктів завдовжки і в десять тисяч завширшки, щоб се займище було посвятним у сьому обсязі його навкруги”. — *45: 1*.

“Святиня має бути у його середині”. (*48: 8*) Стіна храму включає цей наділ: “Від його відпаде до святині чотирикутник, округи п’ятсот

на п'ятсот, а навкруги його майдан у п'ятдесят ліктів". (45: 2) Це складало б площу в шістсот ліктів у чотирикутнику. Цей центральний наділ лежить всередині середньої земельної ділянки. "Із сієї міри відміряй двадцять п'ять тисяч завдовжки і десять тисяч завширшки, де стоятиме святиня і пресвяте". — 45: 3.

Сказане вище показує, що святиня [VI—A], тобто храм або царський дім, розміщена не в середині міста [VI—B], як це було у випадку з храмом Соломона в Єрусалимі. Це приводить нас до висновку, що священництво Мелхіседека, верховним священником і головою якого є Ісус, в першу чергу є тут задля Єгови і само в собі є повним, а також, що панування над землею (яка представлена містом на півдні) підпорядковане цим священницьким положенням і в порівнянні з цим має лише другорядне значення. Цим показано, що "святе священництво" Єгови є повністю незалежне від родів або відділень людства на землі. Царському священництву виділено пай в святому місці неба.

Згідно Божого розпорядження для народу Ізраїльського, то він повинен був тричі приходити в Єрусалим, щоб там святкувати празники. "Три рази в рік весь мужський рід твій мусить являться перед Єговою, Богом твоїм, на місці, котре Він вибере і у свято опрісноків і в свято тижневе, і в свято кучок, і не будете показуватись з порожніми руками перед Єговою: кожен з дарами, по своїй спроможі, чим Єгова, Бог твій, благословить тебе". (5 Мойсея 16: 16, 17) Дане пророку Езекиїлу видіння показує відокремлення храму від міста, через що виявилось,

що люди мусіли приходити до храму, а не до міста, щоб відзначати свято кучок. За царювання Месії люди сходитимуться, щоб поклонятися вічному цареві, і вони робитимуть це через храм, або Царський дім Бога. “І буде опісля, всі, що позостаються з усіх тих народів, що приходили проти Єрусалиму, будуть сходитись щороку, щоб поклонитись Цареві, Єгови сил небесних, і святкувати свято кучок. Коли ж який рід на землі та не піде в Єрусалим упасти перед Царем, Господом сил, то не буде дощу в них”. — *Захарія 14: 16, 17*

Жертва приноситься Господу Богу. “Пай, що присвятите Єгови, буде завдовжки в двадцять п’ять тисяч, а завширшки в десять тисяч ліктів. — 48: 9.

Вжиті для священників заходи походять від Єгови, а не від якоїсь людини. “А сей святий пай [VI—с—d—f—с] буде належати священникам — на північ двадцять і п’ять тисяч, до моря завширшки в десять тисяч і на схід завширшки десять тисяч, а на південь завдовжки двадцять і п’ять тисяч тичин; серед його же буде святиня [VI—А] Господня”. (48: 10) Знову Господь наголошує, що вірність Йому викликає Його хвалення. “Се [присвятите] священникам із синів Садокових, що стояли на Моїй варті, що за часу відступництва синів Ізрайлевих не відступили від Мене, як інші левіти”. — 48: 11.

Священницький дім Ілія, який занедбав свої обов’язки, під час правління Соломона був усунутий, а на його місце поставлений дім Садока. (2 Самуїла 8: 15, 17; 1 Царів 2: 27, 35) Абїатар був з дому Ілія. (1 Самуїла 14: 3; 22: 20) Давид

дав наказ і вказівку, помазати Соломона на царя. Адонія сам зголосився на царя, а священник Абїятар, який брав участь у змові, підтримав його. Священник Садок, навпаки, був вірним і виступав за той вибір, який зробив Господь. (*1 Царів 1: 5—8*) Садок отже був зразком вірного священника, про якого написано: “Я ж собі поставлю надійного священника, що чинитиме волю Мою по душі Мені; і збудую йому незрушиму господа, і буде він по всі дні ходити перед помазанником Моїм”. — *1 Самуїла 2: 35*.

В дні Езекиїла священництво Садока було представлене Йосадаком (це означає “Єгова є справедливий”) і Ісусом (тобто “Єгова врятує”). Ці священники були вірні Богу. Священник Ісус який походив з цього роду, повернувся з останком народу Божого і залишився вірним Йому, як це показують пророцтва Аггея і Захарії. Це доказує, що Бог винагороджує вірність. Господь доручає своєму вірному останку тобто класу “вірного і розумного слуги” інтереси свого Царства на землі. На службі Йому може залишатися лише той, хто дотримує вірність Йому. Того ж, хто буде невірним, як Абїятар, буде відсторонено. Боже правило є чітким і однозначно зрозумілим, що лише вірність і повна відданість Йому викликають в Його схвалення і винагороду.

Як показано в першому вірші, тими, хто збився зі шляху, були левіти, і це вказує на те, що вони представляли клас “великої громади”. З цієї причини вони не повинні мати паю у найсвятіших речах. Члени царського свя-

щенництва в храмі Єгови увійшли в тісні і довірені стосунки, і їх паєм є “найсвятіше”. “І вони побачать Його лік, і Його ім’я буде в них на чолі”. (*Одкриття 22: 4*) “До них [царського священництва] належати буде ся частина з пресвяченого паю, святиня святинь, коло границі левітів”. (*48: 12*) Про левітів, тобто клас “великої громади”, у *Езекиїла 44: 12, 13* написано: “За те, що служили їм перед ідолами їх [світовими організаціями, названими ”церквами”] і були домові Ізрайлевому спокусою до переступу, зняв Я на них руку Мою, говорить Єгова, й приймуть кару за провини свої: не будуть вони приступати до Мене, щоб служити перед Мною, й не будуть приступати до всіх святинь Моїх, до місця пресвятого, а поноситимуть безчесть свою за гидоти, що творили”.

“Великій громаді” приділено місце яке проходить вздовж границі священників або помазанників. “І левіти одержать так само коло священничої границі двадцять п’ять тисяч ліктів завдовжки [IV—а—в] і десять тисяч завширшки [VI—а—с]; вся довжина двадцять п’ять тисяч, а шириною десять тисяч”. (*48: 13*) “Велика громада” ніколи не була помазаною, а стала слугою священникам. Їх число значно перевищує кількість священників, однак їм не буде приділено більшу ділянку землі, ніж священникам, і вони не підходять так близько до Божої святині, як ці. Храм розмішений в середині того займища, яке відділено священникам.

Єгова визначив положення “великої громади”, і вони не можуть його змінити. “І з сього паю не можна їм ні продати, ні проміняти, й

первоплоди з землі не можуть переходити ні до кого іншого, бо це присвячено Єгови”. (48: 14) Вони повинні понести свою несправедливість, і не мають права висловлювати невдоволення своїм становищем. В Божій організації їм приділено пай, не за їх несправедливість, а за їх вірність, яку вони проявили в той час, коли стали по стороні Господа, випрали свою одужу і зробили її білою завдяки крові Агнця. (*Одкриття* 7: 14) Їх власність (володіння) в організації Єгови є Його подарунком, яким вони повинні володіти і заселяти його як священне довірене їм добро Господа.

Призначений для міста пай описується в п'ятнадцятій вірші: “А останок п'ять тисяч [ліктів] завширшки [VI—e—g] з двадцять п'ятьма тисячами [священникам] завдовжки [VI—e—f] повинен бути місту [VI—B] на спільне користування [Лютер та англ. Біблія: простою землею; Мініатюрна Біблія: осадництво]; город же має бути в середині”. Вжите тут слово “простий” (інший переклад: низький, осквернений) не означає низький, тому що земля є нечистою або занечищеною, а те, що вона використовується для громадських, земних цілей на благо наскрізь нечистого людства, замість служити виключно духовним цілям Єгови. Земля ця буде святим містом або організацією. Воно представляє ту частину тисячолітньої діяльності Христа, яка стосується політичних або урядових справ на благо людства і для того, щоб сповнилася Божя воля на землі, як це відбувається на небі. Пригорода міста, здається представляють становище людей до того, як вони увійдуть в Божу

організацію, щоб там жити. Також виявляється, що місто не лежатиме всередині родів, як це було у випадку земного міста Єрусалим, а що воно буде розташоване в південній частині або ділянці “святого наділу для Єгови”. Воно не перебуває під контролем земних родів або народу. Його положення показує, що це є те місто, яке Езекиїл спочатку бачив у своєму видінні, як він пояснює в голові 40, вірш 2. “Дуже висока гора” — це ділянка храму. Це місто є земним місцем для проголошення Христа, а саме через Його вірних представників на землі, яких Він зробить “князями по всій землі”. Оскільки храм не є розміщений в цьому місті, ці “князі на всій землі” не служитимуть Богу у святині.

Міри подані таким чином: “І се розмір його: північний бік чотири тисячі і п’ятсот і південний бік чотири тисячі і п’ятсот, і східний бік чотири тисячі і п’ятсот, і західний бік чотири тисячі і п’ятсот”. (48: 16) Площа займища в п’ять тисяч ліктів у чотирикутнику призначена для передмістя. “А передмістя города на північ двісті і п’ятдесят, і на південь двісті п’ятдесят, і на схід двісті п’ятдесят, і на захід двісті п’ятдесят”. (48: 17). Так Єгова проявляє увагу до всього, що є справедливим і чесним. В дні буквального Ізраїля степи передмістя були відкритими для общини, щоб використовувати їх як общинне майно [спільне добро]. — 4 Мойсея 35: 3.

Місто займало площу в чотирикутнику п’ять тисяч ліктів. Це залишало вільним двадцять тисяч ліктів займища, що рівномірно простя-

гається в обидві сторони на схід і на захід. “А те, що зостанеться з довжини проти присвяченого паю, десять тисяч ліктів на схід [VI—B—f] і десять тисяч на захід [VI—B—e] (проти присвяченого паю) [VI—c—d—f—e], то врожай із цієї землі має обертатися на харчування робочих у місті [VI—B]”. (48: 18) Це є остаток землі, що лежить поза пригородами. “Її врожай має обертатись на харчування для робітників міста”. Це, ’Бог — є той, хто дає ріст’; і це Його турбота, щоб місто не було тягарем для народу, а навпаки могло само утримувати себе. Там не буде брехливих службовців або шахраїв, які дістали б можливість розкішно жити за допомогою пригноблюючих податків. Господь поторбується про те, що всі будуть працювати, і тому всі також зможуть і їсти.

Сьома голова Одкриття показує що всі, кого Господь використовує для утворення свого небесного уряду, який контролює і наглядає за всім на землі, взяті з дванадцяти родів Ізраїлю, тобто вони будуть визначені як дванадцять тисяч з кожного роду, а всіх їх разом з Ісусом Христом буде зроблено духовними володарями. “Ізраїль” або “Яків” є символічною назвою вірного Богу класу, а дванадцять родів вказують на дванадцять відділень. “Князі”, тобто вірні мужі давніх часів, будуть видимими земними представниками того уряду. На новій землі кожен, хто через настанови нової угоди прийде до родинних відносин з Господом — що представлено дванадцятьма родами зможе, без сумніву, стати на службу в уряді на землі. Жодного

упередження не буде проти когось, хто слухає Господа і бажає Йому служити.

Знову Єгова використовує чотирикутник; не згадується нічого такого, що б нагадувало піраміду. “Увесь одділений пай [VI—a—b—h—g], двадцять п’ять [ліктів] в чотирикутнику виділіть в присвячений пай, разом з державами городськими”. (48: 20; мініатюрна Біблія) Земля Ізраїль повинна бути набагато ширша ніж двадцять п’ять тисяч ліктів; тому ділянка землі як на східному, так і на західному боці святого паю лишається вільною.

По відношенню до князів було зроблено такі заходи: “А останок князеві; як попри присвячений пай, так і попри держави городські, проти двадцять п’ять тисяч [VI—b—h] ліктів до східної границі паю, і на захід проти двадцять п’ять тисяч [VI—a—g] коло західної границі, розмірно до сих паїв — пай князеві; так що присвячений пай і святиня дому [храму Божого] будуть посередині в його”. (48: 21) Великий князь миру, князь життя, Ісус Христос, не потребуватиме для себе самого жодного паю, бо Він є великий духовний Володар; але ніякі представники чи сини, тобто “князі на всій землі”, не мають права володіти і користуватися Його паєм. Це є щедро відміряний пай для невеликого числа земних представників Господа, і він показує величезну милість, яку звертає на них Бог через Ісуса Христа за їх вірність. Вони дотримувалися гідним подиву чином своєї відданості Богу під час їх служби на землі, коли вони служили Йому перед приходом Ісуса Христа на землю; і тепер, коли Його Царство

починає діяти, їм буде дана велика нагорода. Це свідчить про той факт, що ці вірні повинні отримати “краще воскресення”, воскреснувши зі смерті, як звершені люди.

Весь “присвячений пай” [VI—a—b—h—g] представляє Боже Царство, де найвищу позицію у великому святому наділі має князь життя. Святий пай включає священників об’єднаних з Ісусом Христом, головою Мелхіседекового священництва. “ Велика громада”, здається відображає особливо ту частину Божої організації, яка названа Єрусалимом і відрізняється від Божої організації, названої “Сионом”, яка є головою усього уряду. В “присвячений пай” також входить Божий видимий земний уряд, представлений “князями на всій землі”. Положення храму в середині його показує, що велика організація Божа обертається навколо Його храму, Головою і Верховним Правителем якої є Ісус Христос.

Знову Єгова проголошує своє схвалення тим, які були вірними, як це сказано у вірші двадцять другому: “І те, що від держав левітських і від держав міських зістається проміж ними, належати буде так само до князя, проміжок між границею Юдиною і границею Бенямимовою належатиме до князя”. Стародавнє місто Єрусалим лежало поміж родами Юди і Бенямина; а бачене Езекиїлом, святе місто” також розташоване між посіlostями родів Юди і Бенямина. Тут знов проявилася перевага обох родів, і це є наступним доказом милості Божої, що є винагородою за вірність, Юда і Бенямин залишалися вірними царю Давиду який представляв

олюбленого Сина Божого, Царя. “І буду Я, Єгова, їх Богом, слуга ж мій, Давид, буде князем серед них. Я, Єгова, сказав се”. (34: 24) Земним представникам Царства, “князям на всій землі”, поставлено за обов’язок вважати, щоб не було ніякої несправедливості або самочинства. Панування на землі буде справедливим і чесним і здійснюватиметься на благо народу. — 45: 8—12.

Всі люди — брати

Всі решта родів також отримують свої частки землі. Інше відділення людського роду, згідно Божих установ було названо Бенямином: “Останок же од поколінь — з східного краю до західного — один пай Беняминові”. (48: 23) Ім’я Бенямин означає “син щастя”. Цей пай займає сприятливе положення щодо міста. Деякі з вірних мужів старовинних часів, які у Слові Божому згадуються з пошаною, були Бенямійцями, серед них Аод ліворукий суддя в Ізраїлі, який усунув Еглона, гнобителя. (Суддів 3: 15) Також Мардохей був Бенямійдем. (Єфесян 2: 5) Апостол Павло також належав до цього роду. (Римлян 11: 1) Про цю частину народу або рід написано: “По городах нагірних і по городах подолянських і по городах південних, і в землі Беняминової і в околицях Єрусалимських, і по містах Юдиних переходитимуть і знов вівці попід руку перелічуючого, говорить Господь Єгова”. — Єремії 33: 13.

Наступний пай є для Симеона. “На границі Беняминової, зі сходу на захід пай Симеона”.

(48: 24) Ім'я Симеон означає: “він чує”, “він слухається” або “його почуто”. Симеон і левіти є братами; однак Господь, поділив їх на Якова і розпорошив в Ізраїлі. (1 Мойсея 49: 5, 7) Коло границі Симеона є ділянка або відділення Іссахара. “Попри границю Симеонову, з сходу на захід: пай Іссахарові”. (48: 25) Ім'я Іссахар означає “є винагорода”, тобто “служба за винагороду”, “Іссахар — осел костлявий між двома клівами. Бачить, що в землі родючий люба річ спочити; і на панщині гне спину під тягар, працює”. (1 Мойсея 49: 14, 15) “А про Зебулона промовив: радуйся, Зебулоне, в походах твоїх, а ти Іссахаре, в шатрах твоїх! ” — 5 Мойсея 33: 18.

З паєм Іссахара межує пай Зебулона. “Попри границю Іссахарову, зі східного боку на західний: пай Зебулона”. (48: 26) Ісаїя пророкував про землю Зебулонову. (Ісаїя 9: 1, 2) Ісус безпосередньо після його спокушення подався у землю Зебулонову, щоб сповнилося пророцтво проти тих, хто сидів у темряві. — Маттея 4: 13—17.

Накінець згадано пай роду, який було дано частині народу, названій Гадам. Яків пророкував про свого сина, який носив це ім'я, на смертному одрі: “Гад — напре на його військо, він поб'є потужне”. (1 Мойсея 49: 19) Наділ Гада описується так: “Коло границі Зебулонової від східного краю до західного: один пай Гадові. А коло границі Гадової на південному боці, йде південна границя від Тамару до вод переріку коло Меріба-Кадесу, вздовж потоку Єгипет до великого моря”. (48: 27, 28) Нижня границя цьо-

го паю є нерівномірною, однак вона відповідає обіцяній Аврааму границі. (1 *Мойсея* 15: 18) Мойсей писав про цей рід: “Про Гада сказав він; благословен той, хто дасть простір Гадові! Як левиця розлігся, і трощить руку і голову. Вибрав він собі саму перву частину землі, там бо пай законодавця для його призначений, і прийшов він поперед народу, і сповнив правду Єгови і присуди Його над Ізраїлем”. — 5 *Мойсея* 33: 20, 21.

Розподіл землі відбувається через жереб, що показує що при цьому не буде жодної упередженості. Все, що чинить Єгова, є справедливим і правильним. “Се земля, що ви поділите по жеребу поколінням Ізрайлевим, і се їх паї, говорить Єгова”. (48: 29) Цей розподіл, очевидно, вчить, що всі люди на землі житимуть разом, як одна сім’я під владою Христа, Царя, і під безпосереднім керівництвом “князів на всій землі”. Там не буде національного поділу, люди житимуть не як об’єднані общини, а як брати, при чому кожна частина народу ставитиметься до іншої з належною повагою. Це будуть чудові і щасливі відносини і буде оправдано ім’я Бога. Це докаже, що Бог залишить на землі людей, які чинитимуть справедливо і радісно служитимуть Йому та будуть послухні.

Царство Боже є чисте і святе, а все нечисте повинно бути викинуто з нього і не матиме змоги увійти у вічність. “А се виходи городські [VI—V]: з північного краю міри чотири тисячі п’ятсот ліктів”. (48: 30) Виходи через браму показують, що місто є обнесене стіною. Стіну зведено для захисту, щоб всі живучі в середині

мали спокій, а всі небажані і непридатні залишались зовні стіни. Так Єгова турбується про захист своєї організації, яку Він навечно збереже в святості і чистоті. Це також показує, що вогонь і сірка геєни, які горіли ззовні стін пророчого міста, символізували знищення всіх небажаних і непридатних речей. “І станеться так: місяць за місяцем [не лише щомісяця, але і], субота за суботою [тобто кожного тижня], приходитиме всяка людина перед лице Моє, щоб поклін Мені оддавати, говорить Єгова, і будуть виходити і оглядати трупи людей, що одцурались Мене; червяк їх не вмере і огонь їх не погасне, і будуть вони гидотою всякій тварі”. — *Ісаія 66: 23, 24.*

Місто, яке бачив Езекиїл, представляє Божу організацію для благополуччя народів на землі, і відображає небесний, або новий Єрусалим, про який сказано: “Мав він мур великий і високий, мав дванадцять воріт, а на воротах дванадцять ангелів, та й імена написані, котрі були дванадцять родів синів Ізраїлевих”. (*Одкриття 21: 12*) Ці ворота є виходами, і їх назви відповідають відділенням людського роду. “І городські брами будуть зватись іменами поколінь Ізраїлевих. На північ три брами: брама Рубенова одна, брама Юдина одна, брама Левієва одна”. (*48: 31*) Всі народи землі незважаючи на теперішній національний поділ повинні стати членами одного із створених Господом родів або частин народу. Щоб увійти в місто або Божу організацію і одержати визнання Божого Царства, кожен повинен зайти через одну з цих брам, як член одного з родів або частин народу,

чий імена з'явилися на брамах. Тоді не визнаватиметься жодна з використовуваних людьми соціальних або національних назв. Це не означає, що народ, який ми сьогодні називаємо Жидами, стоятиме на чолі людей на землі, і що всі люди повинні бути схожі на них. Крім того, це означає, що Єгова поділить людський рід на дванадцять відділень і кожній частині народу дасть ім'я, яке співпадатиме з іменем буквального роду Ізраїля. Щоб стати членом одного з цих родів або частин народу, потрібно визнавати Єгову як великого вічного Бога, і Ісуса Христа як Визволителя, посередника і Царя, дотримуватися услів'їв Царства Божого і проявляти неодмінне послухенство.

В описі святого міста в Одкритті не сказано, що імена з'являться над воротами; там лише подано положення воріт, але їх імена не з'являються над воротами. “На схід троє воріт, і на північ троє воріт, і на південь троє воріт, і на захід троє воріт”. (*Одкриття 21: 13*) В пророцтві Езекиїла, яке в цьому місці особливо стосується відділень людського роду, з'являються троє розміщених на півночі воріт, з яких одні носять ім'я Рубена, тобто роду первонародженого, інші ворота носять ім'я Юди, княжого або пануючого роду, і ще одні ворота мають ім'я Левія слуги храму. Ці ворота лежать в один ряд на північній стороні. Обставина, що частина Левіїного люду має власну браму, показує, що сто сорок чотири тисячі священників Мелхиседека мають спільне зі справами цього міста або уряду, і що таким чином це місто є земним проявом невидимого уряду Христа. До

цього стосується такс пророцтво Ісаїї: “І будуть у тебе брами всі отворені стояти, ні в день ні в ночі не будуть зачинятись, щоб достатки народів до тебе прибували і царі їх приходили. Не чути буде вже про насилування в землі в тебе, про спустошення та розбої, в займищах твоїх, і зватимеш мури твої зціленням, а ворота твої — славою”. — *Ісаїя 60: 11, 18.*

Йосиф виявився вірним Богу і тому був у милості Божій. Одна з брам названа його іменем. “І з східного боку міри чотири тисячі п'ятсот ліктів; три брами: брама Йосифова, одна, брама Беняминава одна, брама Данова одна”. (48: 32) Бенямин був відданий Богу, і одна з брам носить його ім'я. Дан же не був відданий Богу, а мав погане минуле. Чому ж тоді одна брама мала називатися Дановим ім'ям? Його ім'я не з'являється в клясі сто сорок чотири тисячі попечатаних. (*Одкриття 7: 4—8*) Очевидно, Сатана гадав, що оскільки йому вдалося повернути Дана проти Єгови, то це ім'я буде цілковито забуто. Яка ж це була помилка! Ніщо, що міг зробити Сатана, не було в стані перешкодити Єгові здійснити Його наміри. Єгова позначив роди з самого початку певними іменами. Він збереже ці імена при розподілі воскреслих народів на землі, які залишилися відданими Йому. Єгова повністю і навічно оправдає своє ім'я і виконає свій початковий намір, як Він це пояснює: “Я ж бо призначив і здійснию це”. (*Ісаїя 46: 11; Менге*). Таким чином Господь Бог показує, що ім'я йде від Нього, і Він вживає його як хоче.

З п'яти поселених на півдні міста родів або частин народу трьома з цих імен названо ворота на півдні. 'І з південного боку міри чотири тисячі і п'ятсот ліктів, і три брами: брама Симеонова одна, брама Іссахарова одна, брама Забулонова одна". (48: 33) На західному боці є трое відповідно названих воріт: "На західному боці міри чотири тисячі п'ятсот ліктів трое брам: брама Гада одна, брама Асира одна, брама Нефталієва одна". (48: 34) Слід звернути увагу, що дванадцять прямих синів Якова або Ізраїля матимуть визнання, оскільки ворота названі їх іменами; але жодні не мали імені родів Манаса і Ефраїма. Це доказує, що Єгова виконує свій попередній намір, і це є оправдання Його Слова і Його імені.

Дане в Одкритті описання небесного міста звучить так: "А город той чотирикутний, а довжина його стільки, скільки ширина. І змірив город тростиною на дванадцять тисяч стадій, довжина і ширина, і висота його однакові". (Одкриття 21: 16) Езекиїл відображає місто подібним чином: "Всього вкруги вісімнадцять тисяч ліктів. Ім'я ж города з того дня буде: там Єгова". (48: 35) Причина для існування різниці у величині міста повинна бути така: Видіння Езекиїла початково було дано земному буквальному народу Ізраїльському, тоді як Одкриття спрямоване до духовного народу Ізраїльського. Місто у видінні Езекиїла є лише представництвом небесного уряду. Боже Царство не поділено на дві частини. Його Царство є одне, і є небесним; земні володарі є лише представниками небесних, невидимих, і у всіх справах

перебувають під наглядом небесних володарів. Зображення міста має на меті показати людству Божу організацію. З примітки в Божому записі тридцять п'ятого вірша випливає, що ім'я міста звучить “Єгова-Шаммах”. Слід розуміти, що це також означатиме “чудо, ім'я Єгови або слава Єгови”. Це заключає в собі думку, що ім'я Єгови буде повністю оправдане і стане всюди славним, як на землі, так і на небі. Єгова буде на землі, представлений своїми уповноваженими, “князями на всій землі”. Ім'я Єгови на протязі багатьох століть піддавалося хулі, і лише небагато людей на землі шанували Його ім'я. Однак, коли народи землі прийдуть під панування Царства Божого і Христа, Царя, це все повністю зміниться. Тоді всі говоритимуть: “Там Єгова. Немає жодного іншого Бога крім Єгови”.

Ротергам передає цей текст таким чином: “І ім'я міста повинно [постійно] належати Йому з дня Єгови”. Назва Єрусалима випущена з цього зображення; і це дуже характерно; бо в Царстві ім'я Єгови буде відоме всім і Його ім'я буде дивом і матиме найбільшу славу. “Єрусалим” і “Сион” є вжитими іменами для організації Єгови; однак потім ім'я Єгови повинно бути відомим і возвишеним над усім. “Тих днів і того часу зрощу в Давида пагінця праведного, — сей чинитиме суд і справедливість на землі. В ті часи буде Юда спасен і Єрусалим житиме в безпеці, і дадуть ім'я йому ”Єгова — оправдання наше! ”. — *Єремія 34: 15, 16.*

Народи, що перебувають під владою Сатани, не знають імені Єгови. Під час справедливого

урядовання великого Царя, Ісуса Христа ім'я Єгови буде возвишено над усім, і кожен повинен знати Його святе ім'я. Справедливому урядові на землі люди дадуть назву "Єгова, наша справедливість", лише тоді Його ім'я буде оправдане. Як Його Слово, так і Його ім'я тоді будуть оправдані; і цей факт буде утверджений в пам'яті через нове ім'я світової організації, "Єгова-Шаммах" або "ім'я і слава Єгови".

Цими словами, що проголошують ім'я і славу Єгови, пророк Езекиїл закінчує своє пророцтво. Чітко видно, чому Єгова казав своєму пророку Езекиїлу щоразу писати у всьому своєму пророцтві: "І вони визнають, що Я є Єгова". Є надзвичайно важливо, щоб усі сотворіння знали, що Єгова є Всемогутній Бог.

Вияснено

Велике питання, яке слід було вирішити: "Хто є Всемогутній Бог? ", отже, тепер вияснено; далі питання: "Чи Бог Єгова може помістити на небі і на землі сотворіння, які назавжди збережуть відданість Йому і чинитимуть справедливо? Пророцтво Езекиїла є вичерпним свідченням у відповіді на ці питання. Пророцтво починається видінням універсальної організації Єгови, і потім настійливо заявляється: "Вони визнають, що Я, є Єгова". Єгова проголошує свій намір знищити будь-яку несправедливість і у всьому всесвіті впровадити справедливість. Після цього пророк подає картину повного знищення організації Сатани і звільнення та возвищення живучих, які служать Богу Єгові і

залишаються вірними Йому у тяжких випробуваннях.

Пророцтво закінчується видінням царського дому Єгови, який складається з тих, які витримали випробування, що післав на них ворог, і у всіх цих випробуваннях залишилися стійкими і зберегли вірність Богу Єгові. Ісус Христос є Головою царського дому, і Він добровільно прийняв смерть, щоб звільнити людство і оправдати ім'я Його Отця. Єгова зробить свій царський дім головою всієї Його організації. Видіння одкриває Ісуса Христа, великого і вічного священника, разом із сто сорока чотирма тисячами нижчих священників у храмі Єгови. У середньому передвір'ї можна бачити вівтар, і він представляє цінність принесеної Ісусом Христом жертви для людського роду. У зовнішньому передвір'ї можна бачити “велику громаду”, всіх духовних істот, яких було взято із людського роду і зроблено слугами Христа перед престолом. Біля східної брами бачимо вірну громаду пророків, які заради справедливості витерпіли різні переслідування, і завдяки їх вірності були зроблені “князями на всій землі” і тепер направляють народ на шлях справедливості.

За межами храму показано народ землі, поділений на дванадцять родів і приведений до гармонії з Богом через Його царського Сина, Ісуса Христа. Це є велична організація Єгови; І над усім царює сам Бог Єгова. Всі члени Його організації є Йому вірними, вони живуть чесно і люблять та служать Єгові. Видіння показує, як вони живуть разом у мирі, і словами псалма міста вони говорять: “Глянь, як добре і як любо,

коли брати живуть вкупі”. (*Псальма 133: 1*) Питання які слід було вирішити, розв’язані назавжди; справедливим і остаточним чином Єгова є Бог. Іншого Бога немає. Справедливість є возвишена і укріплена навечно. Ім’я Єгови відоме і назавжди оправдане. З того часу і навіки відроджені народи землі дивитимуться на місто, тобто організацію Єгови, представлену Його справедливим урядом на землі, і казатимуть: “Там Єгова”. Ім’я міста є: слава Єгови.

Здається певним, що 135 Псальма є складена в очищеному храмі і там вона співалася. Це є велична пісня, яку по праву можуть співати всі сотворіння Єгови. Її слова покривають ворога соромом і возвишають ім’я Всемогутнього Бога. Є зрозуміло, що всі сотворіння у свій час піднімуть свої голоси у цій пісні во хвалу Всевишнього. Чи ж не може бути, що у майбутньому, коли Боже Царство буде в дії і народи землі повністю примиряться з Богом, всі сотворіння на небі і на землі разом заспівають: “Хваліте ім’я Єгови! Хваліте Його, слуги Єгови! що стоїте в домі Єгови, у дворах Бога нашого. Хваліте Єгову, благий бо Єгова; співайте псальми імені Його, воно бо любе. Бо Єгова вибрав собі Якова, Ізраїля, як власність свою. Знаю бо, що Єгова великий, і Владика наш понад усіма богами. Все, що Єгові подобається, творить Він на небесах і на землі, на морях і в глибинах. Підносить хмари понад землю, дає дощ з блискавками, виводить вітра із сховищ Його. Він повбивав первороднів в Єгипті, від чоловіка до скоту. Явив ознаки і чудеса серед тебе, Єгипте, над Фараоном і над всіма слугами його; погро-

мив великі народи, і повбивав потужних царів: Сигона, царя Аморійського, і Ога, царя Базанського, і всі царства Канаанські; і віддав землю їх в насліддя Ізраїлю, в насліддя народу своєму. Єгово, ім'я Твоє вічне; Єгово, пам'ять Твоя з роду в рід. Єгова зробить суд на народом своїм, і змилюється над своїми слугами, Божища народів — срібло й золото, твориво рук людських. Уста мають і не заговорять; очі мають і не бачать; уші мають і не чують, і в устах їх нема диху. Рівні їм ті, що роблять їх, кожний, що на них вповає. ДOME Ізраїля, прославляйте Єгову! ДOME Аарона, прославляйте Єгову! ДOME Левія, прославляйте Єгову! Боячися Єгови, прославляйте Єгову! Да буде благословен Єгова від Сиона, що живе в Єрусалимі! Хваліте Єгову! ”— *Псальма 135.*

Кінець

Для зайнятих

Ми зробили вибір більше як сімдесят п'ять основних, коротко і зв'язко зроблених викладів судді Рутерфорда про найнезрозуміліші Біблійні питання, і узагальнили їх у тринадцяти доступних брошурах.

Кожен з цих викладів можна буде прочитати за чверть години, і це дає можливість в такий короткий час одержати більш правдиве задоволення і корисне відсвіження, ніж коли ви читали б самостійно Біблію на протязі цілого року.

Далі подано заголовки кожної брошури, а також окремі порушені в ній питання.

ХТО Є БОГ?

Єгова
Сатана
Хто є свідки Єгови?
Його ім'я
Цар вічності
Самовідречені
Знайте, що Єгова є Бог

ЩО Є ПРАВДА?

Біблія
Ісус
Церква
Кінець світу
Післанці миру
Другий прихід Христа
Викуп. Чому він
необхідний?

ПРИЧИНА СМЕРТІ

Людина
Триєдність розкривається
Великі гріхи
Вівці і козли
Допущення зла
Лицемірство
Єрусалим — колись і тепер

ПО ТУ СТОРОНУ

Чи пекло горяче?
Грішники в очисному
вогні
Небо
Розбійники на небі
Де знаходяться мертві
Поховання

РАДІСНЕ ПІСЛАННЯ

Знак на небі
Божі пророцтва
Великий пророк Єгови
Визволення пророка
редказано
Відродження
Воскресіння Христа
Надія світу

СВОБОДА

Цивілізацію засуджено
Ув'язнені
Чиї молити будуть почуті
Зразкова молитва
Кого ти шануєш?
Армагедон
Свобода

ЗАКЛЮЧНА БОРОТЬБА

Організація Сатани
Організація Єгови
Жахливий ідол
(1-частина)
Жахливий Ідол
(2-частина)
Приготовлення до війни
(1-частина)
Приготовлення до війни
(2-частина)
Виконавець вироку

ЗДОРОВ'Я І ЖИТТЯ

Суд про християн
Суд про націю
Суд про людей
Здоров'я і життя для
людей
Мільйони тепер живучих
ніколи не вмруть
Перше воскресіння
Стяг

ДЕ ЗНАХОДЯТЬСЯ ПОМЕРШІ?

Адам Джой вбитий
Де знаходяться померші?
Хто є безсмертний?
Чому вмирають люди?
Викуп передбачено
Жителі землі
Воскресення

ЩО НАМ ПОТРІБНО

Нові володарі землі
Найбільша потреба наро-
ду
Царство
Втіха
Де ти будеш після
воскресіння
Вимоги Єгови
Благословення

ДІМ І ЩАСТЯ

Відродження
Мир і благоденство
Землю зробити чудовою
Слава Єгови
Весілля
Святова трапеза
Розуміння Біблії

КЛЮЧ ДО НЕБА

Діяння Бога
Пригноблення
Ключ до неба
Скала
Положення Царства
Саббат
Потік

ЦАРСТВО НАДІЯ СВІТУ

Царство надія світу
Осторога від Єгови
Нове ім'я
Володарі
Царство Боже між вами.